Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Gener 2012 · núm. 135 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

És l'hora de la revolta social

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 135 · Gener 2012 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

És l'hora de la revolta social

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Editorial

El PP segueix robant als pobres per donar-ho als rics

Amb la promulgació del nou govern del Partit Popular dels Mercats i les primeres mesures aprovades, comencen a albirar-se per on aniran les línies polítiques, econòmiques, laborals, socials, educatives, culturals… que té previstes desenvolupar el nou govern espanyol, mentre van preparant altres retallades laborals i socials més importants.

La reforma constitucional de l'article 135 pactada pel PP i el PSOE, va consagrar el robatori a les classes populars, assegurant per sobre de tot, el cobrament del deute i els seus interessos per part dels creditors (fons d'inversió i la banca en general), deute que representa la gran estafa a la qual ens han sotmès la patronal, la banca, el sistema financer.

Des de la CGT, no esperàvem del PP polítiques econòmiques diferents a les que el PSOE va utilitzar en l'última legislatura, és a dir, pagar la crisi desposseint de rendes, serveis públics i drets a les i els treballadors i classes populars i beneficiant a empresaris, banquers, especuladors, financers. En definitiva robar als pobres per a donar-lo als rics. En aquest sentit ja van mostrant algunes de les seves cartes:

- El "PP dels Mercats", per a començar ja ha concretat la xifra de l'ajust, lliurarà a aquests "lladres dels mercats" uns 40.000 milions d'euros en retallades de la despesa pública durant el 2012.

Aquesta xifra pot augmentar més si així ho demana la UE, privatitzant serveis essencials com la sanitat (copagament) o l'educació, eliminant despeses per prestacions socials de tot tipus (dependència, cultura, persones maltractades, excloses, aturades).

- Ratificar l'edat de jubilació als 67 anys i l'augment del període de càlcul, el que suposa reduir la quantia de la pensió (el PP va defensar el contrari quan estava a l'oposició). Per a aquest any, pujarà l'IPC als 8,7 milions de pensionistes.
- Reduir les prejubilacions. Compatibilitzar el cobrament de la pensió i el treball a mitja jornada.
- Privilegiar als fons privats de pensions amb majors desgravaments.
- Baixar encara més els impostos a les empreses, rebaixar l'impost de societats.
- Congelar ocupació pública excepte els cossos policials…
- Bonificar fins al 100% els nous contractes. Rebaixa fiscal de 3.000 € per contracte del primer treballador. Un any de seguretat social gratis per contractar a majors de 30 anys.
- Prevaler (novament) les deduccions fiscals per la compra d'habitatge (una de les causes de la bombolla immobiliària).
- Passar als dilluns els ponts vacacionals per a ser més "competitius".
- Aprovar una nova Reforma Laboral incentivant el contracte únic fix amb acomiadament barat.
- En resum, tot el poder a la patronal, amb la col•laboració del sindicalisme institucional, mentre les i els treballadors som mercaderia d'usar i llençar.

Des de la CGT, tornem a fer una crida a les consciències de les classes populars i classe treballadora per a la revolta i mobilització social ja contra aquesta situació de retallades, repressió, precarietat i indignitat a la qual ens estan sotmetent la classe política i els mercats.

Agurrelj

Fe d'errades:
Rectificació article ERO Mútua Terrassa

En la pàgina 12 del núm. 134 de la revista Catalunya-Papers, de desembre 2011, en l'article sobre l'ERO de l'Hospital Mútua de Terrassa, hi ha un error.

En l'esmentat article s'anunciava que la Secció Sindical de CGT havia presentat una denúncia per prevaricació i suborn contra el Director dels Serveis Territorials del Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat per haver donat la seva aprovació a l'ERO presentat per l'empresa tot i l'informe desvafoble emès per Inspecció de Treball, un contingut que vam extreure d'un article del setmanari Directa sense contrastar la informació ni adonar-nos de l'error, ja que en realitat la denúncia va ser interposada només per prevaricació però no pas per suborn.

Lamentem l'error i fem pública la rectificació del contingut d'aquell article publicat a la nostra revista.

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"La diferència existent entre individu i Estat és la diferència que hi ha entre el que és natural i el que és artificial"

Gerard Jacas dins "L'anarquisme no és una ideologia"

Ja fa anys que els preus de molts serveis públics s'estan incrementant per sobre de la inflació, i que els treballadors/es públics veuen com se'ls baixa el salari real

Les despeses socials a Catalunya són de les més baixes de la UE

S'agreuja l'atac contra els serveis públics a Catalunya

Tisorades contra treballadors/es i usuàris/es

Mentre es redueixen i es tanquen serveis, la tisorada a l'àmbit públic erosiona drets laborals i envia molts treballadors d'aquests sectors a l'atur. Alhora s'incrementen els preus que el conjunt de la població ha de pagar per a accedir a aquests serveis públics que en molts casos estan deteriorant-se. Ja fa anys, Catalunya se situava molt per sota la mitjana europea en despeses socials. Les retallades dels darrers mesos poden empitjorar de manera preocupant aquesta situació.

Ermengol Gassiot Ballbè

La crisi obliga ...

"La diferència entre el que paguen els pares i els ajuntaments [per les escoles bressol] no es pot aguantar. Haurem de dir a la gent que haurà de pagar més o s'haurà de tancar el servei" va declarar Salvador Esteve, alcalde de Martorell i president de la Diputació de Barcelona aquest 24 de desembre als mitjans de comunicació. I va afegir que "Hem comès un error molt gros, perquè hem explicat als ciutadans que es pot tenir de tot i de franc". Tot just 6 setmanes abans, un altre polític català, el conseller Boi Ruiz havia manifestat, en una nota de premsa que "amb l'objectiu de protegir el sistema sanitari públic hem hagut de realitzar una frenada en la despesa, que ha provocat un sacseig i un descontent" ja que "que cal fer un esforç per tirar el país endavant; cal acceptar l'esforç quan ens toca a cadascun de nosaltres".

Durant els darrers mesos declaracions com aquestes s'han convertit habituals i, a través dels mitjans de comunicació, han entrat a totes les llars catalanes de manera reiterada. Tots aquests missatges venen a dir que en els darrers anys tant les administracions públiques com el consum familiar han gastat per sobre de les seves possibilitats i que cal redreçar la situació per tal d'evitar el col•lapse, tant de les economies domèstiques com del conjunt del país i de l'Estat. En síntesi, s'ha traslladat a la població la idea de que és necessari actuar per afrontar una catàstrofe i que el què cal és gastar menys i pagar allò que es consumeix. I sobretot, que per responsabilitat cal que tothom accepti determinats sacrificis.

La gran majoria de la classe política i un sector important de professionals acadèmics (economistes, sociòlegs, etc.) han coincidit en demanar a la societat que assumeixi la necessitat de retallar la despesa pública i, en paral•lel, reduir les despeses del sector privat. En aquestes darreres és imprescindible, es diu, flexibilitzar i actualitzar els costos laborals de les empreses. Un bon exemple són els recents pactes entre el sindicat UGT i l'empresa que modifiquen el sistema retributiu a SEAT i permeten l'entrada d'ETT's. Un altre exemple és la reforma de la negociació col•lectiva pactada per CEOE, CCOO i UGT i que, a Catalunya, es concreta també en el Tercer Acord Interprofessional signat pels mateixos sindicats i la patronal catalana Foment del Treball.

Són, però, inevitables aquestes retallades i renúncies a conquestes socials i laborals? És necessari reduir el sector públic? Tenen privilegis realment els i les treballadores de les administracions públiques? Cal incentivar a les empreses abaratint els salaris? Darrera els consensos construïts des dels grans mitjans de comunicació hi ha veritats a mitges, omissions i mentides. En aquest reportatge en volem abordar algunes d'elles, centrades principalment en l'actual batalla per denigrar i privatitzar els serveis públics a Catalunya; conflicte que afecta tant als treballadors/es com als/les usuaris. Aquests darrers són la gran majoria de la població.

... retallar l'administració i els serveis públics

El mes de maig de 2010 el govern espanyol encapçalat per Rodríguez Zapatero va anunciar un dur paquet de retallades en la despesa pública, on es derogaven certes mesures socials (com ara el xec nadó o ajuts a la dependència) i es decretava la congelació de les pensions contributives i la reducció d'un 5% de mitjana del salari dels treballadors/es públics. Els diferents governs autonòmics van reproduir mesures anàlogues als seus treballadors, com va ser el cas de la Generalitat de Catalunya que, aleshores, encara estava governada pel tripartit. Al Principat, aquestes mesures se sumaven a d'altres promogudes ja uns mesos abans, com ara no renovar totes les baixes per jubilació en determinades àrees, com ara a l'ensenyament.

Amb l'arribada al govern de Catalunya de CiU, i coincidint amb les limitacions al dèficit de les comunitats autònomes imposades pel govern espanyol, la pressió sobre els treballadors de les administracions dependents de la Generalitat i gran part dels serveis públics s'ha incrementat significativament. L'any 2011 els pressupostos de la Generalitat de Catalunya han comportat importants retallades en sanitat, educació, cultura, medi ambient, per citar algunes àrees. La disminució oficial del pressupost del Departament de Salut, per exemple, ha estat del 6,96% respecte el de l'any 2010, que equival a 687,2 milions €. Ara bé, segons dades del Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris, la reducció efectiva serà de prop del 15,6% (més de 1.500 milions €) ja que en el pressupost del 2011 s'hi incorporen despeses compromeses però no executades del 2010. En educació les retallades també han estat molt importants. Les universitats públiques, com ja publicava la revista Catalunya el mes d'octubre, han deixat de percebre 144 milions €, un 17% del seu pressupost, sense comptar la retallada del 75% en la partida d'inversions. Les retallades en el Departament de Cultura finalment han rondat el 15,5% i, en Benestar Social i Família, el 10%.

La major retallada pressupostària en serveis públics i socials de la "democràcia" a Catalunya està tenint àmplies conseqüències tant en els serveis com en els seus treballadors/es. S'han perdut milers de llocs de treball en sanitat i educació per l'amortització de jubilacions i la no renovació de molts contractes temporals i d'altres, que han continuat, han vist rebaixat el seu nivell. S'han eliminat algunes millores socials i complements salarials que havien aconseguit els treballadors/es. A més, la reducció de personal ha comportat un increment de les càrregues laborals pels treballadors/es. Paral•lelament, els serveis en molts casos s'han degradat. En sanitat s'han tancat plantes hospitalàries, serveis d'urgències i centres d'atenció primària i les llistes d'espera s'han allargat, mentre s'ha reduït el temps assignat a cada metge de capçalera per pacient. En l'educació superior s'han tancat màsters i s'han massificat les aules, mentre en l'educació primària s'ha suprimit la sisena hora. A més, el preu d'alguns serveis ha començat a pujar i ho farà especialment durant l'any 2012. També s'han reduït moltes subvencions per a beques o polítiques socials, com ha criticat reiteradament la Taula d'Entitats del Tercer Sector.

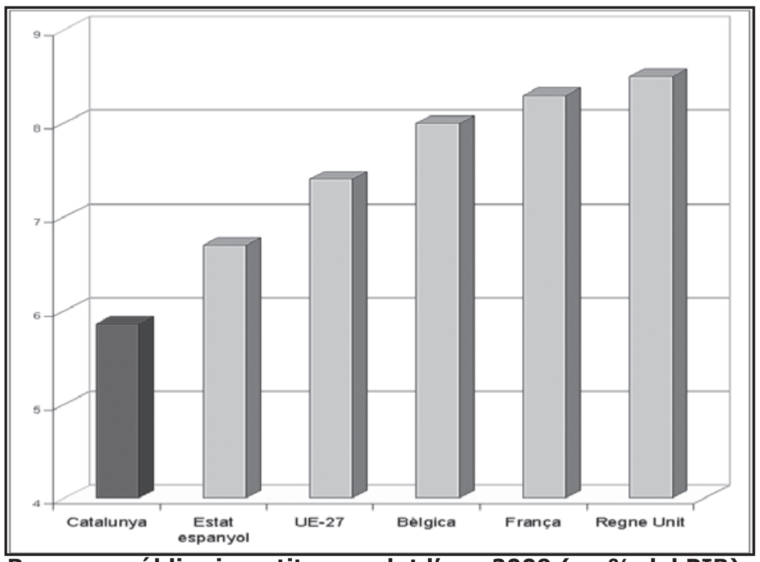
L'impacte d'algunes d'aquestes mesures en l'opinió publica ha estat molt gran, principalment les que han afectat a la sanitat. Les protestes dels i les treballadores de la sanitat des de la primavera, sovint amb usuaris, han tingut una gran repercussió mediàtica: talls de carrers i autopistes, tancades en CAP's, acampades a hospitals, manifestacions i, finalment, les vagues del Sindicat de Metges dels dies 15 i 16 de novembre i de la CGT, per a tota la sanitat, del 18 del mateix mes. En l'àmbit de l'educació, la principal oposició a les retallades s'ha viscut a les universitats públiques, també amb manifestacions i una vaga d'estudiants i treballadors convocada en solitari (en l'àmbit laboral) per la CGT el 17 de novembre. En paral•lel, en alguns instituts assemblees d'estudiants i veïns han fet tancades. Durant aquests mesos, la defensa de la sanitat i l'educació per a tothom ha estat també un dels clams de les places ocupades i les grans manifestacions del juny i l'octubre.

Catalunya, endarrerida en moltes despeses socials

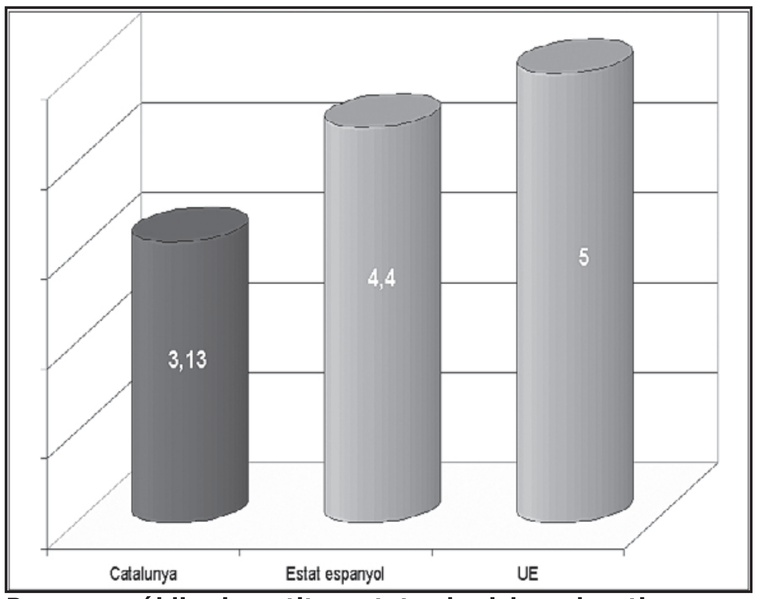
Les diferents administracions en els darrers dos anys han dut a terme una retallada d'una part dels seus pressupostos. Al mateix temps han intentat que l'opinió pública les acceptés utilitzant tres arguments. El primer consisteix en dir que el conjunt de la població estem malbaratant uns recursos en uns serveis públics que son massa cars i que fem servir de manera excessiva. El segon argument consisteix en atacar els i les treballadores públiques tot denunciant que, suposadament, tenen una situació privilegiada respecte la resta de la classe treballadora del nostre país. El tercer considera que estem fent servir uns serveis públics de manera gratuïta o amb un preu massa baix. Els mitjans de comunicació s'han encarregat, a través de tertúlies i l'opinió dels anomenats "experts", de difondre aquestes idees a tort i a dret. En tots tres casos aquests plantejaments falten a la veritat.

La despesa en sanitat ja fa anys que està en el punt de mira. Durant els darrers governs del tripartit la idea del "copagament" de l'atenció sanitària pública ja va anar sortint al debat públic. Amb l'arribada de CiU al palau de la Generalitat el pressupost del departament de salut ha patit una retallada històrica l'any 2011 i, enguany, s'introdueix l'anomentat "tiquet moderador" que comporta pagar per les receptes. Si bé és cert que la sanitat pública a Catalunya en els darrers anys funcionava per sobre els estàndards d'altres països europeus, també és cert que la inversió pública en sanitat ha estat molt baixa en els darrers anys.

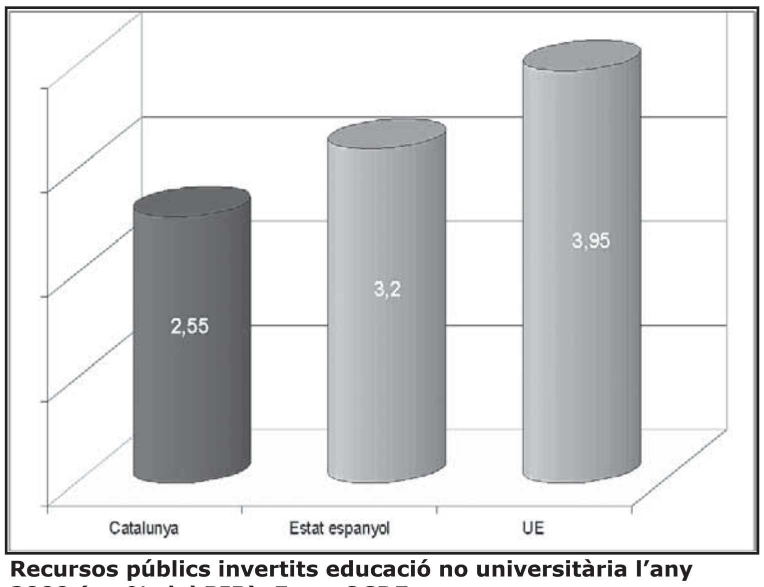
Segons l'agència d'estudis estadístics de la UE Eurostat, la despesa pública en salut al conjunt de l'Estat espanyol l'any 2009 va ser equivalent al 6,7% del PIB, força per sota de la mitjana de la UE dels 27 (que integra els països de nova incorporació), que va ser del 7,4% del PIB. Bèlgica, per exemple, va arribar a invertir recursos públics per valor del 8% del seu PIB en salut mentre França i el Regne Unit van superar aquest percentatge. Dins de l'Estat espanyol, la despesa públi-

Recursos públics invertits en salut l'any 2009 (en % del PIB). Font: Eurostat.

Recursos públics invertits en tots els cicles educatius, inclòs l'universitari, l'any 2009 (en % del PIB). Font: OCDE.

Recursos públics invertits educació no universitària l'any 2009 (en % del PIB). Font: OCDE.

ca en salut de Catalunya es va situar molt per sota la mitjana, i amb prou feines va arribar al 5,86% del PIB. Només a la Comunitat Autònoma de Madrid la despesa va ser inferior.

De fet, la despesa pública en salut a l'Estat espanyol ha estat tradicionalment baixa. Les dades de l'Organització per a la Cooperació i Desenvolupament Econòmic (OCDE) així ho indiquen: l'any 2007 l'Estat espanyol se situava en el lloc 25è en un rànquing de 40 estats en despesa pública en sanitat. Els pressupostos de les diferents administracions en salut suposaven només l'11,1% del total de la despesa pública, mentre que la mitjana de l'OCDE era del 13%. Dos anys més tard, el 2009, la despesa sanitària pública per habitant a l'Estat espanyol va ser de 1.581 €, mentre a Catalunya rondava els 1.496 € segons la mateixa OCDE. Van dedicar més recursos públics a la sanitat per habitant estats com Itàlia, Irlanda, Regne Unit o França. A Noruega la despesa pública en aquest concepte va superar els 3.150 €, i va ser pràcticament el doble de la catalana.

En educació la situació és força similar segons tornen a indicar les dades de l'OCDE. Al conjunt de l'Estat espanyol el conjunt d'administracions públiques van dedicar l'equivalent al 3,2% del PIB a finançar tots els cicles educatius excepte l'universitari. En el conjunt de la UE la inversió pública en educació va tornar a ser superior, quasi del 4%. Una altra vegada, la despesa pública catalana en educació va ser encara inferior i tot just va arribar al 2,55% del PIB. En definitiva, la despesa pública catalana en educació no universitària va equivaldre, l'any 2009, només a dos terços de la mitjana dels diferents estats de la UE. Si es considera la inversió en tots els cicles educatius, la situació és pràcticament la mateixa: l'Estat espanyol hi dedica menys recursos públics (el 4,4 % del PIB) que el conjunt de la UE (el 5 % del PIB), mentre Catalunya encara menys (el 3,13 % del PIB).

En definitiva, ja abans de l'any 2011, la inversió pública en dos serveis socials essencials, sanitat i educació, Catalunya bastant inferior a la del conjunt de l'Estat i es trobava molt allunyada de la d'altres estats europeus propers. En altres polítiques socials l'escenari repeteix aquestes tendències. Les retallades de l'any passat han incrementat encara més aquestes diferències. En síntesi, les dades recopilades per organismes internacionals il•lustren la falsedat dels arguments que planteja una bona part de la classe política catalana i espanyola quan atribueixen al conjunt de la població un ús excessiu d'uns serveis públics que, segons plantegen, dessagnen les finances públiques. Més aviat estem assistint al procés de convertir una mentida en veritat a força de repetir-la en els discursos públics i en els mitjans de comunicació, amb la inestimable col•laboració de tertulians, de les redaccions d'alguns mitjans i les proclames de suposats "experts".

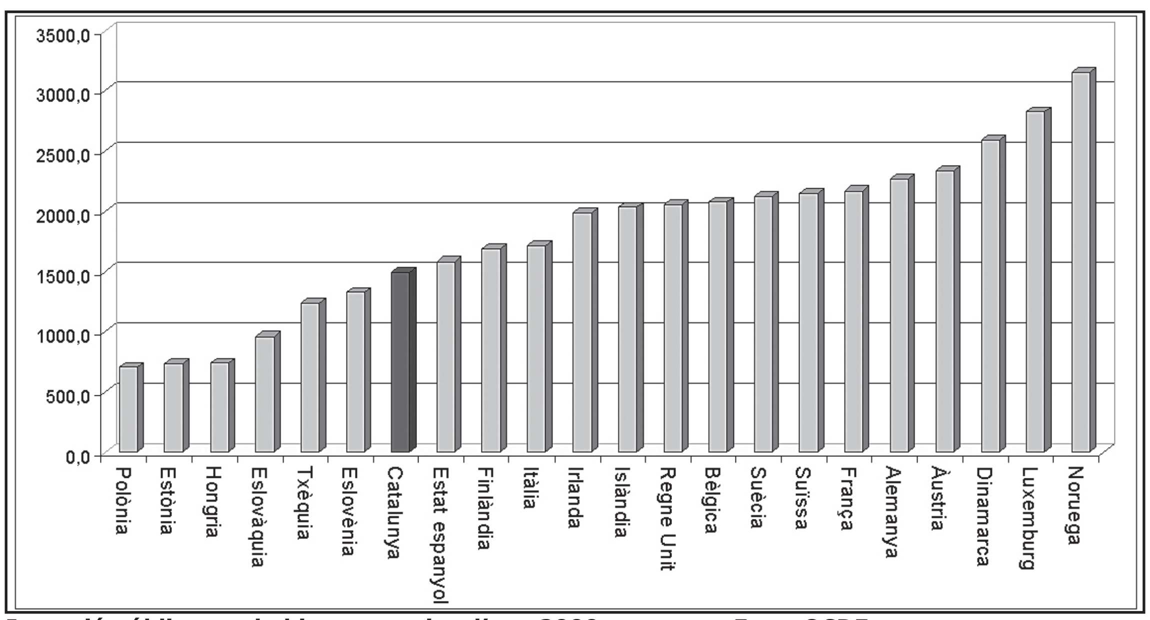
Els/les treballadores públiques cada vegada amb menys drets

L'actual atac contra els serveis públics passa també per la desqualificació dels seus treballadors, que a nivell de mitjans de comunicació (i també de declaracions d'alguns dirigents sindicals) s'assimila als "funcionaris". A partir d'aquí s'exploten els estereotips negatius que encara suscita en una part de la població la figura del "funcionari" com a empleat de la burocràcia franquista. La veritat, però, és que la situació dels treballadors/es a l'administració pública dista molt d'aquesta realitat.

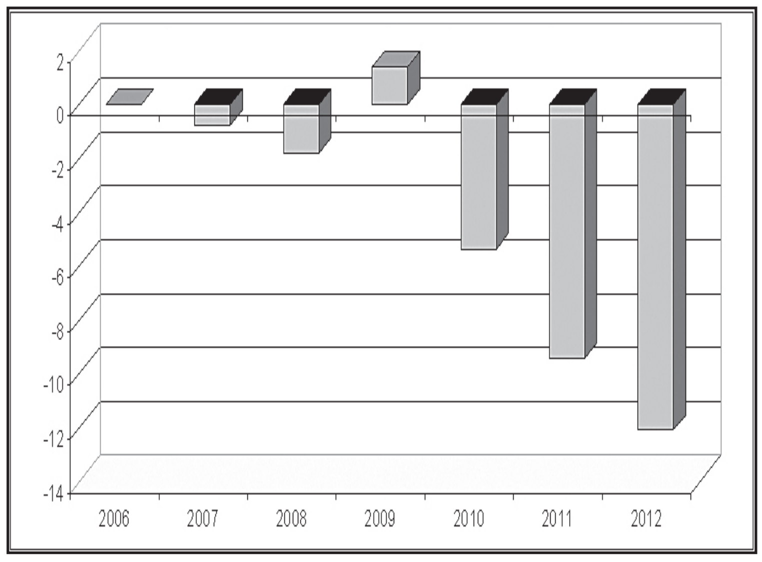
El salari dels funcionaris ha tendit a disminuir de manera ininterrompuda en els darrers 30 anys. Si bé els seus salaris nominals han experimentat creixements, aquest increment habitualment s'ha situat per sota de l'IPC. Així, en el període que va de 1982 a 2012, només els anys 1987, 1991, 1992, 2009 els salaris a l'Administració General de l'Estat han crescut per damunt de l'IPC i els anys 1997 i 2006 ho van fer en la mateixa magnitud. En la resta d'anys els seus sous s'han incrementat per sota l'augment dels preus. Con a conseqüència, durant els darrers 30 anys hi ha hagut una disminució persistent en els salaris dels funcionaris. En la mesura en que les taules salarials del personal funcionari de les administracions estatal, autonòmiques i locals serveix per a definir també els sous del personal contractat en aquestes mateixes administracions, aquesta caiguda s'ha traslladat també al conjunt de treballadors/es de les administracions públiques. Aquesta tendència s'ha agreujat encara més en els darrers dos anys. El mes de maig del 2010 el Govern espanyol va aprovar el decret de mesures extraordinàries per a reduir el dèficit públic. En ell s'establia reduccions del 5% en el salari dels treballadors/es de les administracions públiques, mesures que el Parlament de Catalunya va adaptar i aplicar a l'àmbit de competència de la Generalitat. L'impacte d'aquestes mesures ha estat enorme en el sou del conjunt dels treballadors públics. Un cop coneguda la congelació salarial dictaminada pel nou govern espanyol de Mariano Rajoy, al final del 2012 els treballadors públics hauran perdut, de mitjana, quasi el 13% del poder adquisitiu que tenien l'any 2006, assumint que s'acomplexin les expectatives oficials d'inflació del 3%.

Una altra realitat dels treballadors/es del sector públic que tampoc s'explica és la seva temporalitat. Lluny de la visió que en té una gran part de la població, i que mitjans de comunicació i sovint alguns sindicats s'encarreguen de difondre, no tots els treballadors/es del sector públic són funcionaris, ni tampoc tenen contractes indefinits. Abans de l'aplicació de les retallades de l'any 2011, a Catalunya el 14% dels docents de l'educació no universitària tenien contractes temporals. Aquest percentatge pujava a prop d'un terç en els treballadors/es de l'administració de justícia, al 30% en el personal sanitari de l'ICS o entorn el 40% en el personal tècnic de les administracions. En el cas de les universitats públiques la taxa de temporalitat també ronda el 50%. Aquestes dades són molt superiors al promig de temporalitat en el conjunt dels sectors en el conjunt de l'Estat espanyol, que se situa entorn el 25 o 26%, un dels percentatges més alts de la UE. En definitiva, els treballadors/es del sector públic pateixen uns índexs de temporalitat superiors als de molts sectors privats.

Aquesta elevada temporalitat ha condicionat l'impacte en els treballadors del sector públic de l'actual situació econòmica. Segons dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA), entre el tercer trimestre del 2008 i el tercer trimestre del 2011 l'atur a l'Estat espanyol ha augmentat un 91,6% i s'ha passat de 2,6 a quasi 5 milions d'aturats/des. Les mateixes dades indiquen que els/les aturades procedents del sector

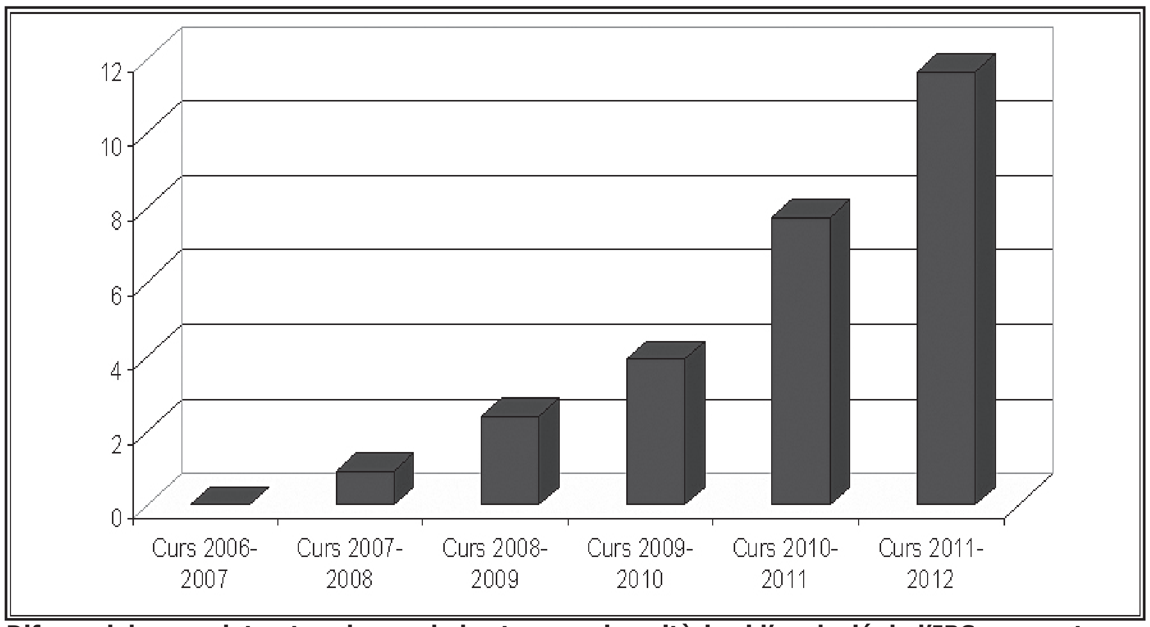
Inversió pública per habitat en sanitat l'any 2009, en euros. Font: OCDE.

Evolució del salari real a les administracions públiques, a partir de les dades oficials d'inflació de l'INE. L'increment de l'any 2009 és conseqüència d'una inflació negativa en un context de recessió de l'activitat econòmica.

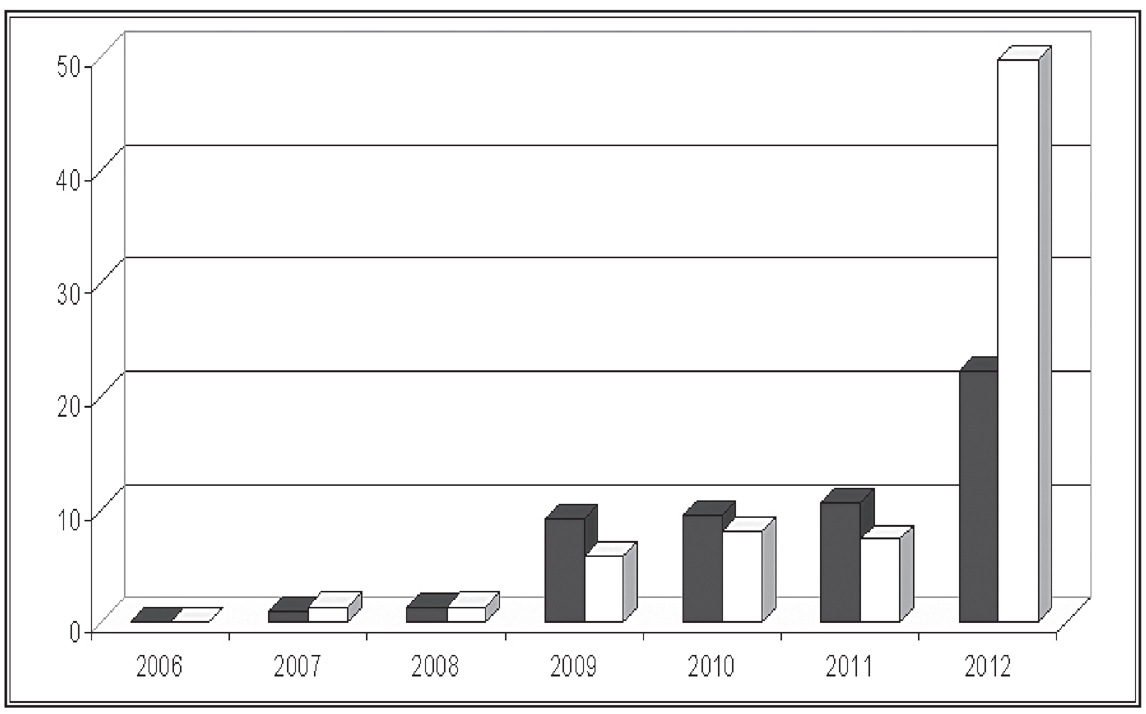
sanitari i de serveis socials ha incrementat en 91,9%, un percentatge molt similar al d'augment total de l'atur. El creixement de l'atur en l'educació al llarg del mateix període ha estat inferior, tot i que durant el tercer trimestre de l'any anterior ha arribat al 59,8%. Una part important d'aquest augment ha estat al final d'aquest període, quan l'increment interanual (és a dir, entre el tercer trimestre del 2011 i el mateix del 2010) ha estat del 23,3%, mentre al conjunt dels sectors ha augmentat en el 8,8%. Sembla que l'impacte de les polítiques de retallades en algunes comunitats autònomes ja es comencen a traduir en un increment més acusat de l'atur en aquest sector.
Finalment, en altres àmbits de les administracions públiques l'atur ha crescut, en aquest període, en més el 132%, molt per sobre del crexiement experimentat en el conjunt dels sectors. El personal eventual del sector públic està sent una de les víctimes de la crisi i de les altes taxes d'atur, que no només provenen de sectors com l'automòbil o la construcció. La continuació de les retallades en el pressupost de les administracions públiques previsiblement incrementarà aquesta situació.
Finalment tampoc és cert que el sector públic a l'Estat espanyol estigui sobredimensionat, si més no si es tenen presents les realitats d'altres estats europeus. Mentre en el conjunt de l'Estat espanyol, l'any 2009 (abans de les principals retallades) hi havia 1 treballador/a del sector públic per cada 17 habitants, a Bèlgica i França n'hi havia 1 per cada 12 habitants, a Finlàndia 1 per cada 9 i a Suècia 1 per cada 8. Una altra vegada Catalunya aporta la nota més negativa, amb 1 treballador del sector públic per a cada 24 habitants. A més, tant al conjunt de l'estat com a Catalunya aquesta xifra s'està modificant en detriment dels treballadors públics. De fet, ja entre el 2005 i el 2008 la xifra de treballadors/es públiques havia disminuït un 1,3% al conjunt de l'estat, mentre el nombre d'assalariats havia crescut entorn un 3%.
En definitiva, els treballadors/es del sector públic a l'Estat espanyol experimenten taxes de temporalitat superior a la mitjana, pateixen atur i són, en nombre, molts menys que en altres estats europeus. A més, el seu salari ha anat disminuint de manera pràcticament continua en els darrers 30 anys i de manera molt preocupant en els darrers 2 anys. La no renovació de contractes d'eventuals i les retallades en la massa salarial del sector públic són una de les vies per a pal•liar el dèficit d'unes administracions públiques que en el passat eren excessivament dependents de l'economia del totxo i que des de fa anys han anat disminuint la seva pressió fiscal sobre els beneficis empresarials i les rentes més altes.

La tercera via: encarir els serveis públics

Diferencial acumulat entre el preu de les taxes universitàries i l'evolució de l'IPC, prenent l'any 2006 com a base 100.

De manera més o menys explícita, les administracions busquen traslladar el finançament dels serveis públics als seus usuaris/es directes. En aquesta direcció, el president de la Generalitat Artur Mas va anunciar, dos dies després de les eleccions generals del 20-N, un increment de les tarifes del transport públic, un augment de taxes universitàries i la imposició d'un cobrament d'un euro per recepta mèdica.
En contradicció amb les proclames institucionals de defensa de l'ús del transport públic en detriment del privat, els preus d'aquest servei han anat pujant reiteradament. Sense anar més lluny, des de l'1 de gener de 2007 i fins el desembre de l'any 2011 els preus dels bitllets senzills dels transports públics havien augmentat entre un 17% i un 21%, segons el número de zones. L'increment en algunes targetes encara havia estat superior. Per exemple, en les T-10 els augments acumulats oscil•laven entre el 22 i el 24%. Mentre, durant el mateix període l'IPC oficial havia acumulat un increment del 13,5%, molt similar a l'evolució del salari nominal promig, segons dades de l'INE. L'augment del preu del transport ha estat, de mitjana, entre un 4 i un 10,5% superior a l'increment de l'IPC i del creixement nominal promig dels salaris. Cal tenir en compte que, a més, aquest procés s'ha produït en un context en què l'atur a Catalunya s'ha disparat; segons l'Enquesta de població activa de l'INE l'atur ha augmentat a Catalunya entre el primer trimestre de 2008 i el tercer trimestre de 2011 en un més del 255%. Aquest augment de preus ha penalitzat especialment als/les usuàries habituals, que principalment paguen el transport amb la targeta de 10 viatges, i no ha tingut en compte les necessitats d'una classe treballadora cada cop més exposada a l'atur.
Aquest 1 de gener s'ha produït un nou increment en les tarifes de l'ATM, que en el cas dels bitllets senzills varia entre el 18% en el de 5 zones i el 38% en el d'una zona. Altres títols de transport també experimenten augments de preu, com la T-10, que s'encareix una mica més del 12% en pràcticament totes les seves modalitats. A més, s'eliminen la T-Mes il•limitada i diversos descomptes, com el del bitllet d'anada i tornada a rodalies, el del 40% per nens d'entre 4 i 14 anys i el de grups. Aquesta darrera pujada de preus del transport públic suposarà que si per anar a treballar cal fer un desplaçament de tres zones (equivalent al de ciutats com Martorell, Mataró, Granollers, Sitges o Terrassa amb Barcelona) utilitzant una T-10, s'haurà de pagar quasi 11 € més cada mes. En el cas de viatges puntuals, l'increment és percentualment molt superior.
L'educació tampoc escapa d'aquest augment de preus. Les taxes universitàries han anat augmentant any a any per sobre l'IPC mentre Catalunya, continua mantenint-se a la cua de la UE-15 en inversió pública en l'educació superior. A l'encariment dels estudis que va suposar la introducció del Pla Bolonya durant el cursos 2009-2010 i 2010-2011, cal afegir-hi els augments de les taxes fixats anualment pels successius decrets de preus de la Generalitat de Catalunya. A través d'aquests decrets el govern català ha incrementat, al llarg dels últims anys, el preu de les llicenciatures i graus sempre per sobre de l'IPC. De fet, en els dos darrers anys (cursos 2010-2011 i 2011-2012) els encariments s'han situat en el màxim que permet la llei: 4 punts per sobre l'IPC. Això ha comportat que ara cursar un estudi de grau, equivalent a una llicenciatura antiga, sigui un 25% més car que l'any 2006. De fet, ja aquell any els estudis s'havien encarit un 20% respecte el 2003. més enllà de la seva adscripció política, sota els diferents governs de la Generalitat en els darrers 9 anys hi ha hagut un fort encariment dels estudis universitaris, molt per sobre l'increment dels salaris. Tot això sense comptar les taxes extra (pagament del títol, accés a serveis d'intranet, etc.) que han anat imposant les diferents universitats.
L'accés als altres nivells de l'educació també s'està encarint. Recentment la Generalitat ha impulsat una important reducció de la subvenció als ajuntaments per a mantenir les escoles bressol. Això ha comportat que molts ajuntaments (com ara Terrassa, Sabadell o l'Hospitalet) anunciïn també a partir del dia 1 de gener de 2012 increments en les matrícules per a compensar els 200 € per infant que han deixat de rebre del govern català. En alguns casos, com a Sant Andreu de Llavaneres, aquests augments poden arribar a entre 40 i 50 € per alumne. Paral•lelament, durant aquest curs s'han deixat de crear escoles bressol ja compromeses en ciutats com Barcelona i el seu nou alcalde aposta pels convenis de l'Ajuntament amb escoles bressol privades per a resoldre el dèficit de places. Mentre, les possibilitats de conciliar la vida laboral amb una paternitat/maternitat recent és avui més complicada que fa un any per a moltes famílies, amb el risc evident que això suposa per la continuïtat en mercat laboral de moltes dones.
La sanitat tampoc escapa de l'envestida per encarir els serveis públics. En els pressupostos presentats per a aquest any, la Generalitat de Catalunya ha previst aplicar el cobrament d'un euro per medicament receptat, independentment del tipus de medicina o situació sanitària de la persona. Tot i que recentment el conseller de salut ha afirmat que s'estudiaran exempcions, a data d'avui encara no se n'ha concretat cap. Aquesta mesura afecta especialment a les persones de rentes baixes i amb problemes de salut de llarga durada, entre les quals s'hi troben una gran quantitat de pensionistes. Al mateix temps incorpora un nou cobrament per una atenció sanitària pública que el conjunt dels treballadors/es ja estan pagant. Cal recordar que del sou brut es descompte, en cada nòmina, un 4,7% per a contingències comunes de la Seguretat Social. Això significa que un treballador/a que tingui un salari ajustat a la mitjana, paga a l'any prop de 1.100 € en aquest concepte. Si a aquest concepte se li afegeix la quota satisfeta per l'empresa (i que forma part, a l'igual que el salari nominal, dels costos laborals de les empreses), les aportacions de cada treballador a la Seguretat Social són encara molt més altes.
El 22 de novembre, només 2 dies després de les eleccions general, Artur Mas va anunciar solemnement que "Si no volem seguir reduint la despesa haurem de plantejar una reducció d'ingressos en els empleats públics de la Generalitat, és un sacrifici i un esforç que haurem de demanar". També va remarcar que calien "esforços de la població en general per via taxes i tickets moderadors per poder mantenir els serveis públics".
El president Mas va oblidar dir, però, que ja fa anys que els preus de molts serveis públics s'estan incrementant per sobre de la inflació, que els treballadors/es públics veuen com se'ls ha baixat el sou real de manera especialment accentuada els dos darrers anys i que molts d'ells han acabat a les files de l'atur. Tampoc va recordar que les despeses socials a Catalunya són de les més baixes de l'Estat espanyol i de la UE. Que sapiguem, però, el President no pateix Alzheimer.

Diferencial acumulat entre el preu del transport públic i l'evolució de l'IPC, prenent l'any 2006 com a base 100. En color fosc, el bitllet senzill d'una zona, i en clar el de la T-10 d'una zona.

El cop de decret del PP és un regal per als rics i aprofundeix les polítiques antisocials del Govern anterior, basades en el robatori de rendes i drets a la majoria social

Cridem a la revolta social i la desobediència

La nova reforma laboral que es prepara

Tomás Muñoz / Diagonal

Les converses entre el govern del PP, la patronal i els sindicats institucionals per preparar una nova reforma laboral ja estan en marxa. Un dels primers gestos de Mariano Rajoy després de la jornada electoral del 20N va ser tornar a posar sobre la taula una reforma laboral, i es va reunir amb els màxims dirigents dels sindicats majoritaris i amb el cap de la patronal, deixant clar que la reforma laboral es farà, ja sigui amb acord o per Reial Decret.

Les actuals dades de l'atur certifiquen que la reforma laboral de 2010 no ha complert el seu supòsit objectiu d'alleugerir l'atur. El total de desocupats ja supera els quatre milions i mig, i, segons dades del Ministeri de Treball, en l'últim any l'atur s'ha incrementat en 310.168 persones, un 7,55%. El balanç només pot ser negatiu, veient com aquestes reformes van encaminades cap a un model productiu en el qual el factor treball és cada vegada més flexible, un cost variable que l'empresari pot ajustar a voluntat com si fossin subministraments per a produir. Però això no té repercussions sobre la creació d'ocupació, però sí sobre la qualitat, que es deteriora, i sobre les retribucions salarials, que disminueixen.

La crisi s'utilitza com excusa per a aprofundir en les retallades salarials i socials. Les raons per les quals es crea ocupació estan vinculades amb la demanda i el consum, i no amb l'abaratament de l'acomiadament. Els teòrics neoliberals saben que no que no es crea ocupació, però s'excusen en la fal•làcia que facilitarà les condicions per a crear ocupació quan vingui la recuperació. Però la recuperació és impossible sense que es recuperi la demanda i per a aquesta recuperació fa falta ocupació.

Els salaris minven: El mantra de la moderació

Encara que Rajoy no ha fet pública la reforma laboral en la qual treballa el seu equip, la patronal (CEOE i Cepyme), en un document emès a l'octubre, apuntava quins són les línies mestres que cal esperar. Les seves principals exigències passen per simplificar la legislació laboral, flexibilitzar els contractes a temps parcial i de formació, eliminar la referència salarial a l'Índex de Preus de Consum (IPC), dotar a l'empresa d'instruments de flexibilitat interna, el que inclou conceptes com el percentatge anual de disponibilitat per part de l'empresa, borsa d'hores, hores extra i flexibilitat funcional; i facilitar el conveni d'empresa i el despenjament dels convenis col•lectius.

A més, el gran objectiu de la CEOE és arribar a un nou pacte de moderació salarial per al període 2012-2015. Així, el president de la patronal, Juan Rossell, va defensar davant de Mariano Rajoy la necessitat de "fer-li un tomb" a la negociació col•lectiva en matèria de salaris per a "donar un senyal de moderació en els pròxims anys". Per la seva banda, el Banc d'Espanya ha traçat la mateixa linea: "La moderació salarial en el sector privat no segueix la pauta d'ajustament en el sector públic i és insuficient per a frenar la sagnia de destrucció de llocs de treball en les empreses", va dir el director general del servei d'estudis del Banc d'Espanya, José Luis Malo de Molina.

En realitat demanen moderació salarial per a incrementar els beneficis empresarials, no volen ser conscients que un pacte en aquest sentit és una forma d'aprofundir l'espiral de crisi en la qual estem. Econòmicament és problemàtic, perquè contribuirà al cicle de depressió i a mantenir el nivell de demanda agregada molt baix. La lògica empresarial és que la reducció salarial fa descendir els costos unitaris, i això pot fer recuperar la competitivitat reactivant la demanda mitjançant l'exportació, però aquest argument és fal•laç, ja que es fa descansar la recuperació d'aquesta competitivitat sobre un dels components que té la formació dels preus, però mai es planteja que la competitivitat pugui descansar sobre l'altre component en la formació dels preus, els beneficis.

D'aquesta manera, mentre que en el tercer trimestre de 2011 els beneficis empresarials van créixer un 6,4%, la remuneració dels assalariats seguia caient, perdent un 0,6% en el mateix període. Segons l'Agència Tributària, el 60% dels assalariats cobra menys de mil euros. Com ha explicat el professor de polítiques públiques Vicenç Navarro, des de l'any 1980 al 2010 les rendes del treball (massa salarial) com percentatge de la renda estatal van descendir a Espanya, d'un 66,8% a un 56,6%. No obstant això, a pesar d'aquest acusat descens en el pes dels salaris en el conjunt de l'economia, la reforma de la reforma laboral apunta a un aprofundiment en aquest desequilibri.

A més, a la previsible rebaixa salarial es poden sumar modificacions a la revisió anual de retribucions. Segons el president de la patronal, Juan Rossell, "seria bo i favorable" que en els convenis del futur "els salaris no estiguin tan lligats a l'IPC sinó a altres variables com la productivitat". La proposta de lligar els salaris a la productivitat, en lloc de la inflació prevista com passa fins a ara, és un dels objectius que es proposava el conegut com "pacte de l'euro". Però l'incentiu de la productivitat és intangible, especialment en petites i mitjanes empreses, ja que hi entren aspectes com qui és més dòcil, qui es porta millor, qui es queda una hora més sense demanar que la hi paguin, etc. Per altra banda, el text del Pacte de l'Euro no especifica quines eines s'utilitzaran per a mesurar la productivitat.

En els últims 20 anys la productivitat real (descomptada la inflació) ha crescut molt més que els salaris reals. És evident que serien necessaris els comptes de les empreses per a medir la productivitat, haurien de posar-los a la disposició dels sindicats per a poder negociar, perquè es pugui calcular en termes monetaris, però cap empresa vol mostrar els seus números reals.

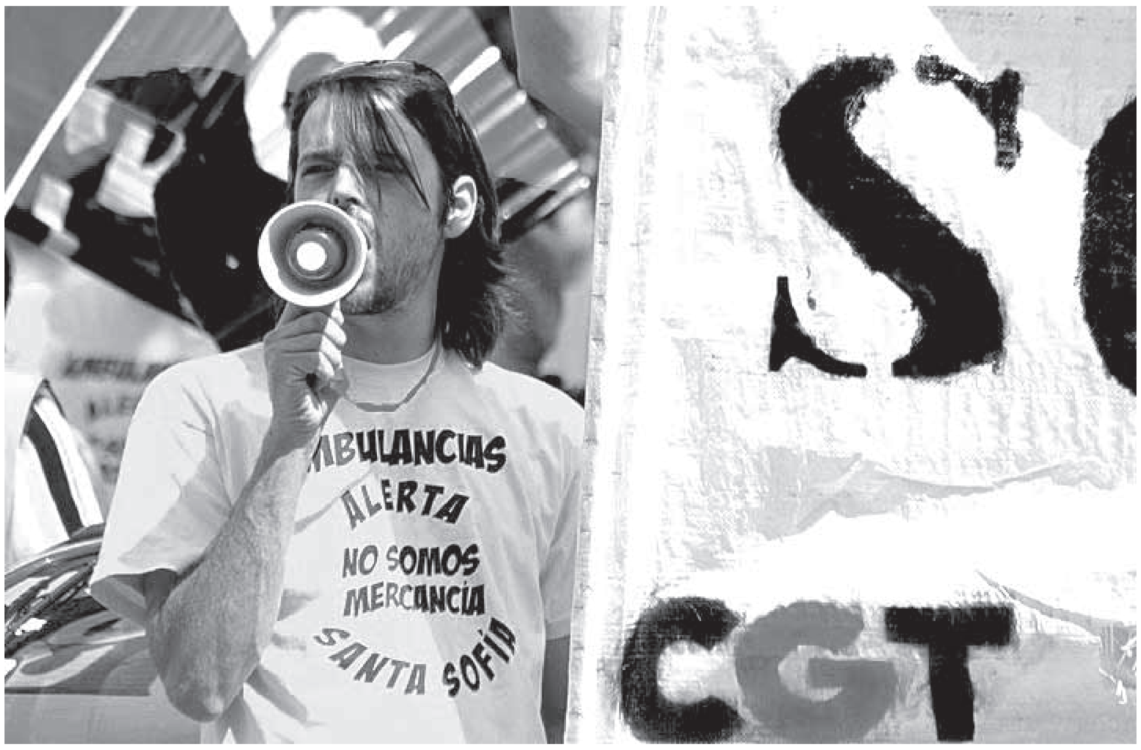
Acomiadaments barats: No cal que torni vostè demà

L'exigència de la patronal per a aquesta nova reforma és situar la indemnització habitual per acomiadament en 20 dies per any amb un màxim de 12 mensualitats. Les intencions de la patronal estan clares en aquest punt, la idea consisteix que doni igual ser contractat indefinit o temporal, ja que el cost de l'acomiadament serà tan ridícul, que a efectes serà el mateix.

La indemnització per acomiadament està lligada al tipus de contracte que té el treballador. En la reforma laboral del 2010 ja descendia dels 45 dies per any treballat als 33 si el contracte laboral s'acull al pla de foment de la contractació indefinida. Encara que el cost real per a l'empresari és de 25 dies perquè vuit els assumeix directament el Fons de Garantia Salarial, (FOGASA).

En altres casos d'acomiadament, la indemnització és encara inferior. Les empreses que al•leguin pèrdues previstes "transitòries" quan vagin a presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) poden acollir-se a l'acomiadament objectiu per causes econòmiques, que contempla una indemnització de 20 dies. S'entén que concorren causes econòmiques quan dels resultats de l'empresa es desprengui una situació econòmica negativa, la qual cosa no vol dir que la corporació estigui en números vermells.

La reforma laboral de juny de 2010 ja va flexibilitzar la justificació del cessament objectiu. Amb això, es

tendeix a igualar les condicions d'assalariats indefinits i precaris, però a la baixa, retallant drets dels primers. Els empresaris han ideat una nova figura que encara no està en cap llei: l'acomiadament subjectiu. El Consell Empresarial per a la Competitivitat, format per 17 grans empreses els representants de les quals, es van reunir a l'abril amb Zapatero, suggeria que es consideri qualsevol tipus de causa per a admetre un acomiadament sense passar pels tribunals. Aquesta figura definida com "acomiadament subjectiu", inclouria una indemnització la quantia de la qual no ha estat precisada, però que la CEOE vol rebaixar fins als 20 dies per any treballat.
La CEOE en el seu document ho diu d'una altra forma i demana impulsar la solució extrajudicial de conflictes laborals. El dret laboral judicializa les relacions, en el sentit que els tribunals emparen els abusos als treballadors, el que ara pretenen és que existeixin comissions tècniques que abans de passar per judicatura puguin pronunciar-se. És una reculada, que pot ser que els sindicats institucionals acceptin, i suposarà que part de la cobertura jurídica que tenen els treballadors es veurà erosionada.

Convenis escombraria: Negociar s'acabarà

Entre les peticions de la CEOE al president electe també es tracta la negociació col•lectiva. En concret, es demana "facilitar els convenis d'empresa i el despenjament dels col•lectius". La reforma de juny de la negociació col•lectiva ja dóna prioritat a l'aplicació del conveni d'empresa enfront dels estatals i autonòmics en salari i complement base, retribució de les hores extres i l'establiment d'un sistema de treball per torns. A més, estableix que les empreses podran imposar un conveni propi quan estiguin travessant moments de dificultat econòmica. Amb la quantitat d'empreses petites i mitjanes en l'Estat, i l'atur que hi ha, és fàcil suposar quina força poden tenir els treballadors en una negociació.
Però el que demana la CEOE va un pas més enllà i toca el seu punt més sensible a l'hora de tractar els convenis passats de data, ll'anomenada ultraactivitat. Hi haurà un termini de 20 mesos perquè empresa i sindicats renovin un conveni que hagi caducat. Si no es posen d'acord, s'engegaran processos de mediació i arbitratge, en el qual experts externs dictaminaran el nou conveni.

El comiat de Zapatero: les pràctiques no laborals per a joves

Amb una taxa d'atur juvenil que arriba a el 48,9%, el comiat de Zapatero encara tancava una sorpresa més per als menors de 25 anys: l'aprovació d'un nou contracte d'aprenent. Aquesta nova modalitat de contractació permetrà a les empreses utilitzar com treballadors a menors de 25 anys per 426 euros al mes, sense pràcticament drets laborals ni vacances. La denominació legal que ha rebut, "pràctiques no laborals", té la seva molla, ja que passen a no estar regulades per l'Estatut del Treballador ni pel dret laboral.
S'està generant una nova zona grisa entre el dret del treball i l'exterior, implica un element de ruptura pel que fa al dret laboral. Té a veure amb com pretenen encarar el canvi de model productiu, en relació amb la llei orgànica de les qualificacions de 2002, títols de FP, d'ofici, etc. En aquest procés, en teoria, es busca generar que aquestes persones joves obtinguin formació mitjançant el treball, però en la pràctica estan fetes per a disposar de treball barat i servicial.

El Decret del govern del PP penalitza a la majoria social

SP Comitè Confederal CGT

El Reial Decret 20/2011, el primer aprovat pel nou govern del PP, publicat l'últim dia del 2011, continua la carrera de retallades suïcides per a la majoria social i suposa una nova agressió a tot el cos de drets de la majoria social: treballadors i treballadores amb treball, funcionariat i personal laboral a les administracions públiques, joves en atur, persones dependents, pensionistes de qualsevol classe de pensió …
Així, els i les assalariades, suportaran dos terços dels 8.900 milions que suposa de retallada del RD 20/2011, per mitjà de la pujada de l'IRPF en les seves nòmines amb una mitjana de 3 / 5 punts a partir de febrer. El gravamen des 0,75 punts a 7 punts, es fa per trams, trobant-se en els trams d'ingressos baixos / mitjans (fins a 120.000 €) més del 99% de tots els i les declarants. En la forquilla de les rendes superiors a més de 240.000 € només trobem a l'1% de tots els i les declarants per IRPF. Cal recordar que els salaris baixos / mitjans suporten més del 90% dels ingressos per IRPF.
Per la seva banda, les grans fortunes, els rics, els empresaris i els banquers, tributen a través de l'Impost de Societats i dels xiringuitos financers com les SICAV i aquests tributs, no han estat tocats. Com tampoc s'ha ficat mà al frau fiscal concentrat en grans empreses i corporacions financeres (frau estimat en 74.000 milions d'euros) i com tampoc s'ha creat un impost sobre les grans fortunes i les transaccions financeres bilionàries, que diàriament especulen en els mercats .
Les persones que treballen en les administracions públiques, tornaran a patir rebaixes en els seus salaris un any més: ara se'ls augmenta l'IRPF, després perdran entre 2 / 5 punts, se'ls allarga la jornada setmanal en 2,5 hores el que suposa perdre una mitjana del 6,6% els seus salaris i no se'ls ha d'abonar el 0,3% de la massa salarial global per les seves pensions i no es contractarà a ningú. És un atemptat en tota regla contra els serveis públics, del comú, el de tots i totes.
Els 8,8 milions de pensionistes, amb pensions anuals que majoritàriament (més de 4,7 milions) no arriben a 641 € mensuals i 1,8 milions es troba entre 700 € a 1.100 € mensuals, veuran incrementades les seves pensions 2012 en un 1%, és a dir, una mitjana mensual de 3,5 €. A més 6 milions d'aquests pensionistes perdran un 2,9% com a conseqüència de no revisar les pensions el 2011.
Als i les joves se'ls elimina les ajudes a l'habitatge, a les persones amb necessitats i dependents se'ls rebaixen les prestacions, a les persones més necessitades i excloses, es retallen les partides per a organitzacions socials que es dediquen a "pal•liar" necessitats que l'"Estat del Benestar" mai ha arribat a cobrir.
En conclusió, el cop de decret del PP aprofundeix les polítiques antisocials del Govern anterior: robatori de rendes i drets a la majoria social (99% de la població) i és un regal perquè els rics (1%, grans empresaris, financers, mercaders especuladors, executius i personal directiu, consellers d'empreses, banquers i monarques …) siguin cada vegada més rics, a costa d'una vida digna per a tothom i a costa de seguir agredint irreversiblement la vida al planeta.
L'1% de la població (les persones riques) que ingressen una mitjana anual de 600.000 euros; financers i inversors que especulen amb diners públics que reben a l'1% i fan pagar als estats i particulars el 5% - 8%; banquers i financers que reben milers de milions d'euros dels fons públics i especulen, roben i s'embutxaquen

2,34 milions d'euros en salaris; ministres d'economia que són responsables de la crisi financera causada per la banca d'inversió (LB), ministres de defensa que s'han passat tota la vida en empreses d'armament lucrant-se a costa de les armes i les guerres, presidents del govern i polítics amb patrimonis de 4 / 7 habitatges i més d'1 milió d'euros anuals en les seves declaracions …. Aquesta minoria de persones, no ens treuran de la crisi, ja que el seu negoci es troba en crear-nos més i més crisi.
El 99% de la població: 18 milions de persones assalariades, 5 milions de persones parades, la joventut, els 8,8 milions de pensionistes, les persones dependents, les excloses, les necessitades, som els que podem i hem de sortir de les seves mentides, dels seus estafes socials, ecològiques, materials, civils … dient No a les seves lleis, desobeir.
Des de CGT cridem a la revolta social, a la desobediència davant la injustícia social, les seves lleis, que només causen empobriment i desigualtat, alhora que s'atempta cada dia més contra el medi natural, el clima, la terra.

El govern baixa el salari a empleats, jubilats i aturats en pujar l'IRPF i altres impostos

SP Comitè Confederal CGT

L'últim Consell de Ministres del 2011 retallava 8900 d'euros als ministeris i fixava el dèficit públic per al 2011 en el 8%, dos punts més del previst
Algunes de les mesures aprovades el 30 de desembre pel Consell de Ministres de cara al 2012:
- Congelació del salari mínim: 641 €.
- Congelació dels salaris dels funcionaris i els empleats públics per al 2012.
- S'amplia la jornada laboral dels funcionaris a 37,5 hores.
- La taxa de reposició de places en el sector públic serà 'zero' excepte per a les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat. Per Sanitat, Ensenyament i Inspecció d'Hisenda es situarà en el 10%.
- Un "recàrrec complementari temporal en les rendes de treball i de capital", un augment de l'IRPF durant dos anys. L'IRPF pujarà el 2012 i 2013 el 0,75% per l'esglaó inferior (fins a 17.707 € anuals), i progressivament fins al 7% per a bases liquidables de més de 300.000 €. El 64% del que es recapti amb la pujada d'impostos provindrà de les rendes del treball, el 20% de les rendes del capital i el 16% de l'increment de l'IBI.
- Pujada de l'1% de les pensions.
- Es mantenen les prestacions per desocupació. Es prorroguen sis mesos a partir de febrer els 400 euros als aturats que ja hagin esgotat la prestació.
- No es renova durant quatre anys l'ajuda a la renda d'emancipació (ajuda al lloguer - 210 €).
- Es paralitza la llei de dependència. Es suspèn durant un any la incorporació de nous beneficiaris.
- El magatzem nuclear (ATC) s'instal•larà al municipi de Villar de Cañas (Conca).
- Es redueix l'assignació als partits polítics i les subvencions als sindicats i organitzacions empresarials en un 20 %. Se suprimeixen 30 direccions generals.
- Es posposa al 2013 l'ampliació a quatre setmanes del permís per paternitat.
- Se suprimeix el cànon digital i es modifica per un sistema de compensació de còpia privada,
- El Govern prorroga els pressupostos generals de l'Estat fins al pròxim 31 de març.
I mentre es retallaven drets i prestacions als i les treballadores, es coneixia que els consellers de les empreses en borsa cobren 260.215 euros.

El govern espanyol congela el salari mínim interprofes-sional

Redacció

El mateix dia que es donava a conèixer que el rei Joan Carles I rep un sou de prop de 300.000 euros anuals, el nou president espanyol, Mariano Rajoy decidia congelar per al 2012 el salari mínim interprofessional (SMI) en 641,4 euros.

El consell de ministres del 30 de desembre de 2011 aprovava la congelació, ignorant les peticions sindicals de que el salari mínim recuperés el poder adquisitiu que havia perdut el 2010 i el 2011.

El resultat de l'augment dels últims anys del salari mínim per sota dels increments de l'IPC ha comportat una retrocés en el poder de compra del 0,3% el 2010 i del 2% el 2011. El SMI s'ha apujat un 1,3% el 2011, molt per sota de la inflació -que voreja el 3%-, de manera que el 2012 s'accentuarà la pèrdua de poder adquisitiu dels qui el reben. Per altra banda, el SMI ha anat perdent pes sobre el salari mitjà des de 2007, quan va arribar el seu major pes relatiu, 41,5 %, fins a caure al 41 % el 2010 i 2011.

Congelar el SMI per al 2012 en els actuals 641,40 euros mensuals, suposa la primera congelació d'aquesta renda des de l'any 1966. Després d'apujar un 1,3% el 2011, el SMI va quedar fixat en 21,38 euros al dia o 641,40 euros al mes i en còmput anual en cap cas per sota dels 8.979,60 euros. Per als treballadors eventuals i temporers els serveis dels quals a una mateixa empresa no excedeixin de cent vint dies, el salari mínim és de 30,39 euros per jornada. Finalment, per als treballadors de la llar la quantia establerta és de 5,02 euros per hora treballada.Segons la Carta Social Europea, l'SMI hauria d'assolir el 60% del salari mitjà net de cada país, el que equivaldria a uns 1.026,4 euros mensuals.

El SMI és una quantia que marca el límit que es pot pagar a un treballador o treballadora per una jornada laboral a temps complet. Aquest salari el reben unes 183.000 persones a l'Estat espanyol, la majoria joves i dones. És un salari constituït des de l'any 1963, i que des de l'any 1967 es venia pujant anualment. És l'any 1980 amb la aprovació de l'Estatut del Treballadors es va establir la seva revisió anual prèvia consulta amb els sindicats i la patronal. Per a l'any 2011 aquest salari se situava en 641 euros mensuals, 748,3 si tenim en compte les dues pagues extres, o sigui 8.979 euros anuals, una quantia està per sota dels països europeus com per exemple França (1.365 euros), Irlanda (1461 euros), Bèlgica (1.415 euros), Holanda (1424 euros), Regne Unit (1138 euros) i fins i tot de Grècia (862 euros). El salari mínim de l'Estat espanyol es queda doncs ben lluny de la mitjana europea

Una nova Europa?

La CGT davant el Pacte Fiscal i el "mandat dels mercats"

SP Comitè Confederal CGT

A primers de desembre la classe política europea ens amenaçava a tota la població amb un nou tractat que redefineixi a la Unió Europea. El Pacte Fiscal subscrit pels països de la UE, amb excepció del Regne Unit, aboca els més de 500 milions de persones que habitem la UE27 a una situació insuportable en condicions de vida, de treball i de qualitat mediambiental.

Totes i cadascuna de les polítiques subscrites en el Pacte de l'Euro, han estat ratificades per la cimera de la UE.

Els estats garantiran per llei, el cobrament del deute i els seus interessos, per sobre de qualsevol altra despesa social, mentre que els banquers i especuladors s'enriquiran encara més a costa de la privatització dels sistemes públics de pensions, de la sanitat i de l'educació.

Els països que en els seus pressupostos contemplin la "imprudència", la "vel•leïtat" de gastar en els interessos generals de la població, de voler cobrir les necessitats socials (pensions públiques, salut pública, educació pública, prestacions de desocupació, prestacions a la dependència, etc.), amb criteris de justícia social i redistribució de la riquesa social i posin en risc el dèficit del 0,5%, seran "castigats" amb multes del 0,2% del seu PIB, alhora que el Consell de la UE, podrà intervenir els seus pressupostos al mateix temps que corregir-los.

Els estats a més, estan obligats a reduir la despesa en pensions i així, tots han de dur a terme reformes en les dates de jubilació, apropant-les als 67 anys, al mateix temps que exigint majors anys de cotització per tenir dret a jubilar-se als 67 anys.

Els estats reduiran significativament la despesa corrent en les seves plantilles d'empleats/des públics, reduint despeses i serveis públics, destruint ocupació i rebaixant els seus salaris.

Pel que fa als mercats privats, acorden reformar de manera "dràstica" el mercat de treball en dos sentits. D'una banda, reducció dels costos salarials, deslligant els increments salarials del cost de la vida i creant contractes de treball, no ja "escombraries" sinó de cost gairebé "0" per a l'empresariat, en ser el/la treballadora qui pagarà la cotització si vol.

L'altra banda la reforma de la Negociació Col•lectiva: que les empreses decideixin una per una quines són les condicions laborals i els preus que paguen per salaris.

En aquest context europeu, ni Rajoy, ni Rossell, ni Toxo, ni Méndez, necessiten empobrir i precaritzar encara més, als treballadors i treballadores de l'estat espanyol amb una nova Reforma Laboral, pactada o no pactada. Des de la Reforma Laboral del 2010, imposada pel PSOE i avalada per tota la classe política (excepció d'IU, ERC i BNG), amb el PP al capdavant i l'empresariat, els acomiadaments per qualsevol causa han augmentat al facultar els empresaris disponibilitat unilateral del contracte de treball i abaratir l'acomiadament fins a extrems indecents.

L'atur ha augmentat en gairebé 600.000 persones i les contractacions totals, les fixes i les temporals, són les menors en tot el cicle de la crisi.

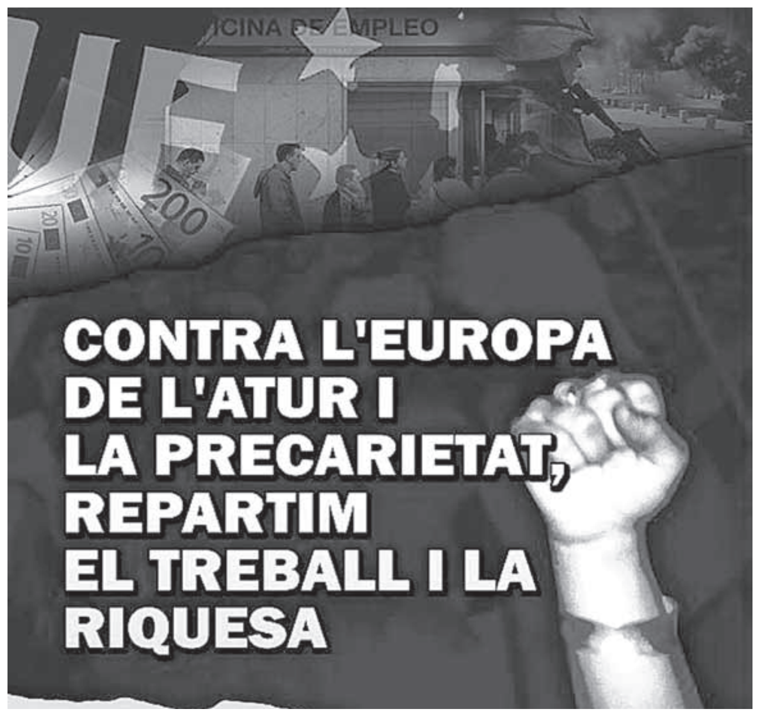
Els salaris i els costos salarials mitjans créixer la meitat que l'IPC, és a dir la meitat que el cost de la vida, perdent novament poder adquisitiu i van ja quatre anys.

La pressió fiscal ha seguit un camí invers als ingressos: empresaris, executius, directius, cada vegada tributen menys i les persones assalariades ja suportem més del 85% del total de la recaptació.

La bretxa entre rics i pobres és la més alta dels últims 30 anys, situant-se l'estat espanyol en desigualtat per sobre de la mitjana de tota l'OCDE.

Des de CGT, un cop més, fem una crida a la Mobilització i la Revolta Social, com única garantia contra el robatori, l'espoli del de tots i totes, del comú, de la sanitat, educació, cures, treball, rendes suficients, pensions suficients i per a això es fa necessari que els milions i milions de persones precaritzades, empobrides material i psicològicament, trenquem la por i el terror a què ens sotmeten els empresaris, la classe política, els poderosos i lluitem amb esperança per un altre món, una altra societat, on el repartiment de la riquesa social i del treball, és un primer pas per sortir d'aquesta crisi d'un sistema capitalista que ens porta a la barbàrie.

Rebutgem l'augment de tarifes als bitllets del transport públic

Redacció

Les Seccions Sindicals de CGT a Renfe-Operadora i Adif, Metro i Autobusos de TMB han mostrat públicament la seva oposició als increments abusius dels bitllets del tranposrt públic: rodalies ferroviàries, metro i autobusos.

CGT considera que els augment de les tarifes portades a terme per la Generalitat de Catalunya i per l'Ajuntament de Barcelona (TMB) són un abús i són contràries al foment de l'ús del transport públic. És simplement una forma de recaptar diners a costa d'una necessitat fonamental del ciutadà com és la mobilitat, per així finançar les entitats privades, incrementar els beneficis dels seus accionistes i tots els privilegis de la decadent casta política que cobra dietes desorbitades per acudir a les seves reunions.

A nivell de rodalies de Renfe, la Generalitat porta a terme una pèssima i interessada gestió de tall neoliberal, a través de l'ATM, i ens imposen un augment excessiu en les tarifes, arribant aquestes fins a un 38% en el bitllet senzill i un 12% a la T-10. A més, han eliminat la T-Mes il•limitada i diversos descomptes, mesures amb les que només es beneficia els viatgers que compren abonaments de llarga durada, penalitzant greument els viatges senzills, el que incrementa l'ús del transport privat i amb això la contaminació mediambiental.

Pel que fa al Metro de Barcelona CGT considera l'augment de les tarifes en el Transport Metropolità, un nou cop a les persones més desvalgudes d'aquesta societat. El fet que els mateixos directius de TMB que han provocat un dèficit de més de 400 milions d'euros, siguin els que gestionaran les retallades del servei als ciutadans, l'augment de tarifes i les mesures laborables contra les plantilles de TMB, és garantia d'un fracàs absolut, ja que han estat ells els responsables de la greu situació de finançament del servei públic.

Una cúpula directiva que confirma la pujada d'un euro a la targeta T-10, mentre mantenen 100 places de pàrquings propers a l'edifici de Zona Franca per a ús dels seus directius i tècnics. Una cúpula directiva, els costos salarials de la qual són completament opacs i d'impossible control públic, que intenten carregar a la massa salarial dels treballadors de Conveni (ells estan fora de Conveni) tots els seus exclusius privilegis, com la Mútua mèdica privada, els préstecs a baix interès, els tiberis de treball, les vises or de l'Empresa, el seu pla de pensions especial, etc. Amb aquests directius, que són més de 200, dels quals gairebé 50 són directors, no és d'estranyar que els costos de TMB s'hagin incrementat el 141% en deu anys.

Per altra banda, la Direcció política (CiU i PSC) de Transports Metropolitans de Barcelona porta a terme els seus nous plans de reducció del servei d'autobusos a la ciutat de Barcelona i àrea metropolitana, reduint freqüències i eliminant línies, a la vegada que incrementa tarifes en el bitllet únic i en la targeta més utilitzada (T-10).

Tot aquest ajust continuat del servei d'autobusos, junt a unes tarifes cada dia més prohibitives per a una part important de la població barcelonina, provocarà un abandonament progressiu de l'ús del transport públic i, pot comportar, un enfrontament entre treballadors i treballadores del transport i els usuaris i usuàries. La lògica darrere de totes aquestes accions de la Direcció política (CiU i PSC) de TMB és deteriorar primer el servei d'autobusos de TMB per privatitzar-lo després.

El Banc de Sabadell apuntala CyU

Algunes preguntes impertinents

Jordi Martí Font

El passat 21 de desembre del 2011, el Banc Central Europeu (aquesta entitat antidemocràtica presidida per l'exGoldman Sachs Mario Draghi i que condiciona cada dia més les nostres vides) va repartir 500.000 milions d'euros entre 523 bancs de la Unió Europea. Draghi els va deixar els diners a un interès de l'1 per cent amb la intenció, segons les seves paraules, de reactivar "el crèdit a famílies i empreses". Tanta bona fe venint de qui venia no era creïble però tothom se'n va alegrar:"per fi el crèdit fluirà i podrem tornar a gastar com abans" o com a mínim "podem pagar els deutes que tenim!" Ara bé, els diners no portaven cap mena d'obligació afegida, ni tan sols de manual d'instruccions, pel que els bancs els podien destinar al que els vingués més de gust, per exemple a comprar deute públic, que en els moment en què estem ofereixen una rendibilitat elevada però poc tenen a veure amb l'economia de les famílies o les empreses. I és clar, totes les borses europees van reaccionar positivament a aquesta injecció de diners, només faltaria…

El mateix dia, les i els empleats públics rebien unes nòmines que contenien ingressos molt menors als previstos ja que se'ls havia retingut l'IRPF del salari i de la paga extra íntegra, la qual encara no havien cobrat. El merder va ser tan gran que el mateix Mas va arribar a demanar disculpes públicament per "l'error" comès, alhora que el seu conseller d'Economia, Mas-Collell, corria a excusar-se i a demanar que l'Estat avalés el deute de les autonomies. Oblidava que l'11 de setembre passat la seva coalició tan sols es va abstenir quan la Unió Europea va manar a l'Estat espanyol que canviés la seva Constitució per tal que el dèficit públic dels estats fos no ja impossible sinó ni tan sols probable.

Aquest home, ja m'ho permetreu, és un incompetent com a polític i un ultraliberal com a economista, o sigui que no li veig la gràcia, ni tan sols al seu personatge del "Polònia". Després de protestes, amenaces, males explicacions i ximpleries diverses, el Banc de Sabadell apareixia com la mare de Déu de Montserrat, feia el miracle i solucionava el paperot al Govern de CyU. La Generalitat ja podia pagar el 20 per cent de la paga extra de Nadal dels més de 230.000 empleats públics. Es tractava de setanta milions d'euros que es cobrarien entre el 29 i el 30 de desembre i que suposaven el 20% de la paga ja que el 80% restant l'havien cobrat també amb retard la setmana anterior.

El conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, i el portaveu del Govern, Francesc Homs, en el seu moment no van voler facilitar la identitat del prestamista del crèdit, potser per no incomodar l'entitat financera que ha salvat la pell del Govern català alhora que s'ha embutxacat uns dinerets que mai vénen malament, per tapar quatre foradets… que diuen els que els toca la Loteria. I dic quatre foradets perquè si el mateix Banc va rebre diners a l'1% provinents del Banc Central Europeu, ara n'ha deixat al Govern de Catalunya al 6%. Per tant, s'entén que els del Govern no en volguessin dir el nom, si tenim en compte que en aquesta crisi el nom dels lladres mai no apareix enlloc… fins que algú el diu.

I posats a fer preguntes impertinents, la que fa estona que em ronda pel cap un cop i un altre és: la Generalitat pot tornar aquest crèdit al 6% sense endeutar-se més? La resposta la sabem totes i tots però ningú no s'atreveix a dir-la… Una altra seria preguntar quant ha costat realment al Govern aquest crèdit (i no parlo ara de diners) però aquesta millor ni insinuar-la, no fóra cas que algú s'amoïnés de veritat…

El Govern català presenta uns pressupostos per al 2012 molt restrictius, en que els funcionaris carregaran amb gran part de les retallades

Redacció

El Govern de Catalunya ha presentat els seus comptes per al 2012, que segueixen amb les retallades, centrades de forma destacada en el salari dels funcionaris, en la imposició d'un euro de taxa per cada recepta mèdica que s'imprimeixi, cobrar als turistes una taxa, vendre patrimoni i pujar els impostos indirectes. Els directes no es toquen.

El conseller d'Economia i Finances, Andreu Mas-Colell va presentar el 20 de desembre en el Parlament els comptes, que tornen a estar marcats per l'"austeritat", per complir amb l'objectiu de dèficit de l'1,3% del Producte Interior Brut (PIB) a la fi de 2012.

Els pressupostos de Catalunya pel 2012, sumen un total de 37.024 milions d'euros, fet que suposa una despesa del 0,7% respecte els de l'any passat (que ja van veure's reduïts en un 10%). D'aquests, 29.727 milions d'euros són directament pressupost del govern català, mentre que la resta correspon al sector públic.

El sector públic català, format per la Generalitat i les seves empreses i organismes públics, comptarà el 2012 amb 831 llocs de treball menys en relació a 2011. En total, el sector públic català ocuparà el 2012-230.182 persones, davant les 231.013 de 2011.

Segons les dades del conseller, de tots els empleats públics, 207 seran alts càrrecs (quatre menys que el 2011); 201, personal eventual (dos menys); 115, alt personal directiu de les entitats del sector públic (20 menys); 167.965 seran funcionaris (148 menys, fruit majoritàriament de jubilacions), i 61.694 places de personal laboral (657 menys).

En la presentació dels pressupostos del 2011 al Parlament, el conseller d'Economia i Coneixement va assegurar que "no hi ha reducció de personal" sinó que la disminució de la despesa en personal es fa per l'increment d'hores treballades i les reduccions salarials.

El Govern preveu augmentar els seus ingressos pujant taxes i venent patrimoni. La Generalitat preveu augmentar els seus ingressos en 1.608 milions durant 2012 a partir de la creació de noves taxes, la pujada d'altres i la venda o concessió de patrimoni-edificis i altres inversions com participacions en empreses-. En concret, el conseller ha avançat que Catalunya aplicarà una taxa turística sobre els allotjaments turístics, un augment del tipus impositiu sobre les benes minoristes d'hidrocarburs i una taxa per expedició de recepta farmacèutica a la qual el Govern anomena 'tiquet moderador' que, segons preveu l'Executiu, aportaran cadascuna 100, 130 i 102 milions respectivament.

Entre les mesures previstes pel govern català, destaca que tots els catalans han de pagar a partir de l'1 de gener un euro per cada recepta farmacèutica que dispensi la sanitat pública, i amb aquesta mesura, es preveuen recaptar 102 milions. Mas-Colell ha assegurat que per ara aquesta taxa serà universal, encara que ha obert la porta a que al llarg de l'exercici, el Goven pugui dictaminar que determinats col•lectius que no ha concretat puguin no haver d'abonar aquesta taxa.

El Govern ha avançat també que els impostos directes es mantenen i els indirectes augmenten. En aquest sentit mantindrà els actuals tipus impositius de l'IRPF a les rendes més altes, mentre que incrementarà els tipus de l'impost d'actes jurídics i documentats i l'import de les taxes per sobre de l'increment general per sumar a les arques de la Generalitat 72,5 i 4 milions respectivament.

Ara s'encetarà la seva tramitació parlamentària en comissió fins la seva aprovació definitiva -o no- al ple del Parlament.

QUI PAGA MANA

Nou conte (compte) de Nadal

Emili Cortavitarte Carral

Hi havia una vegada un país assenyalat pel dit de Déu, escollit per ell. Era petit, però eixerit i ric. Envejat i cobejat per altres països del voltant i per poderosos estats.

Aquest país tenia un govern integrat pels millors i encapçalat per un president que volia ser el primer a donar exemple amb les seves accions de govern perquè "s'havia de fer el que calia fer". Aquesta frase pot servir per a qualsevol circumstància i situació, però dita amb la conseqüent solemnitat i transmesa amb diligència i adulacions per pla gran majoria de mitjans de comunicació públics i privats aconseguia un cert efecte de rotunditat. En realitat, el seu marge era molt escàs i, a més, seguia els dictats dels anomenats mercats i d'una presidenta força més poderosa que ell.

Pocs dies abans de Nadal, el principal dels seus consellers (el d'economia, com no!) va presentar els comptes pel proper any. En un llapis electrònic portava uns números que en el llenguatge vulgar significaven continuar retallant i encarint serveis públics, eliminant llocs de treball al servei dels ciutadans i ajuts als més desafavorits ... perquè "no som un país de pandereta", va dir el president per refermar que no pujaria impostos als més rics.

Un dia després, els i les súbdites que treballaven en l'administració es van trobar amb la desagradable sorpresa que el seu salari de desembre era molt inferior al normal perquè al conseller d'economia (com no!) se l'havia acudit que, com que les seves finances no passaven per un bon moment, treuria als seus empleats el 100% dels impostos corresponents a aquesta paga i a l'addicional (de la qual ingressaria, 7 dies després, només el 80%) Va ser considerat un mag de les finances, un nou Robin Hood (robava als més necessitats per transvasar-ho als més poderosos) i només es va disculpar per no haver avisat amb temps (se li havia passat, eren tantes les ocupacions i preocupacions de la seva alta responsabilitat!)

Algú dels seus assessors els recordà que amb les lleis de l'Estat al que pertanyien recavar impostos per avançat era un delicte. Com van enyorar quan en el seu país triomfava el feudalisme i els senyors podien decidir a voluntat els impostos!

Però, vet aquí que al conseller mag se li va acudir una altra idea genial: li demanaria els diners sostrets als súbdits (i, de pas uns quants milions més) als gestors d'un banc amic (conegut per les seves converses filosòfiques sobre el futur) que els havien obtingut d'un banc central europeu a l'1% i els pagaria al 6% perquè "s'havia de fer el que calia fer" i "no som un país de pandereta"

Ensenyament: com ens afectaran les retallades del 2012?

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

El 30 de novembre, el Govern de la Generalitat comunicava en la Mesa general de la Funció Pública i el 13 de desembre concretava una sèrie de mesures (8 temporals i 11 estructurals) que representen un nou atemptat a les nostres condicions laborals, noves reduccions salarials i una degradació de la cobertura social dels treballadors i treballadores de l'Administració de la Generalitat amb la finalitat de treure'ns de la butxaca 625 milions d'euros (un 10% de la massa salarial global)

Les mesures de major calat són: els acomiadaments d'interins (que no han volgut quantificar; encara que la consellera Rigau està donat pistes en parlar públicament d'incrementar una hora lectiva més amb la conseqüent reducció dràstica de personal interí); la reducció salarial en les dues pagues addicionals que poden suposar entre un 3% i un 5% del nostre salari anual (ja que es pensen estalviar 306 milions d'euros); i, la congelació dels estadis: no reconeixent de nous el proper any.

N'hi ha d'altres que ens arrabassen drets i millores socials que en altres èpoques vàrem aconseguir: la supressió de les millores per incapacitat temporal; és a dir, la complementació econòmica que l'administració fa perquè el nostre salari no pateixi una reducció del 25% a partir del quart més de baixa per contingències comunes; i, la modificació de la retribució durant el primer any de reducció de jornada per tenir cura de fill (es passarà del 100% al 80%) que ens mostra com és de difícil, per CiU, l'equilibri entre la catòlica defensa de la família i de la maternitat i la neoliberal defensa del interessos de la família (de la mateixa classe social).

Plou sobre mullat

No hem d'oblidar, quan analitzem aquestes propostes de futures retallades, que des de mitjans de l'any passat estem cobrant entre un 5 i un 7% menys (per decret del Govern Zapatero) i que des de l'inici d'aquest curs, fem una hora lectiva més (amb les seves corresponents de preparació, correcció, avaluació) amb més alumnes, menys recursos, menys plantilles i major degradació de la qualitat (per instrucció de la consellera Rigau).Tampoc, que el nostre regal de Nadal serà el retard en el cobrament del 80% de la paga addicional i l'ajornament sine die de l'altre 20% i que aquestes mesures no ens lliuren d'altres que se li acudiran al futur Govern de l'Estat del senyor Rajoy.

Mentides per justificar l'espoli social

El gran argument és novament la crisi i la voluntat del Govern Mas de ser els més repel•lents de la classe i d'acomplir amb un dèficit de l'1,3%. Fer quadrar els números es pot fer de moltes maneres. Menteixen quan ens repeteixen fins a la sacietat, que només hi ha una sortida per tal que ho assumim com a veritat única. El Govern de la Generalitat té marge de maniobra per recuperar l'impost de successions, per incrementar els impostos sobre les rendes més altes (en l'última dècada, les rendes del treball aporten pràcticament el 80% de la recaptació impositiva), per no privatitzar serveis públics, per no donar més ajuts a bancs i caixes, per fer pagar la crisi a qui l'ha provocada.

Segons dades del IDESCAT, el PIB català de 2010 va ser 209.727 milions d'euros, un 12,5% superior a la mitjana europea UE-15 en poder de compra per habitant. Catalunya és un dels territoris més rics d'Europa i del món. En plena crisi, el PIB 2010 va ser l'1,20% superior al del 2009. En canvi, la pobresa a Catalunya també creix. Un de cada cinc catalans (més de un milió i mig de persones) viu amb menys de 530 euros al mes. Això vol dir que la riquesa a Catalunya està mal repartida i que els seus governs han invertit només el 17% d'aquest PIB en despesa pública social (sanitat, ensenyament, serveis socials, dependència…) quan correspondria un 29%, segons la mitjana de la UE-15. No es tracta, doncs, de què tenim un Estat del benestar per sobre de les nostres possibilitats. Mai no hem tingut el que ens corresponia en funció de la riquesa generada perquè una part se transvasa a les grans fortunes (rebaixant els seus impostos, donant-los més possibilitats de desgravacions i exempcions, permetent-los portar-se una part de la gestió dels béns públics…). En fi, la immensa majoria de la població catalana (entre ells, la majoria de les treballadores i treballadors de l'administració de la Generalitat) no hem viscut per sobre de les nostres possibilitats i la societat catalana es mereix uns serveis socials dignes.

Què es retallin ells i els seus amics poderosos i privilegiats!

Si aquestes retallades haguessin de servir per millorar les rendes dels més desfavorits o per repartir el treball en solidaritat amb els aturats, es podrien discutir. Però no és el cas. Aquestes retallades només serviran per transvasar prop de 1.000 milions d'Euros de les rendes del treball a les rendes del capital. Han de fer calaix pels seus, pels poderosos, pels autèntics privilegiats (econòmicament, socialment i políticament) i ho pensen fer retallant-nos salaris i drets socials!Si com prediquen s'han de fer sacrificis, què comencin per si mateixos i per la gent i les corporacions financeres, industrials, militars i religioses que defensen!Què la por i la resignació no ens paralitzin: lluitem contra els atemptats socials!

El 2012 portarà la fragmentació de l'Institut Català de la Salut en una vintena d'empreses

Redacció

Els plans del Govern català preveuen que cada hospital es transformi en una empresa amb entitat jurídica pròpia i obren la porta a l'entrada de capital privat a la sanitat pública. L'any 2012 comportarà l'inici del procés d'entrada del capital privat a l'ICS (una empresa pública que actualment té 40.000 treballadors) i la seva fragmentació diverses empreses, segons els plans del Govern de la Generalitat.

L'actual legislació és l'únic entrebanc legal que fins ara ha impedit que el govern pogués posar en marxa el seu pla per fragmentar l'Institut Català de la Salut (ICS) en una vintena d'empreses filials. Però això canviarà quan el Parlament de Catalunya aprovi a principis del 2012, segons preveu l'executiu, la llei d'agilitat i reestructuració de l'administració (una de les lleis en què es va dividir l'anomenada llei òmnibus). Aquesta norma inclou les modificacions necessàries a l'actual llei de l'ICS (aprovada l'any 2007 per unanimitat al parlament) per donar via lliure al desmembrament progressiu de l'entitat, que preveu, entre d'altres coses, que cada hospital es transformi en una empresa amb entitat jurídica pròpia. Tot i que el director gerent de l'ICS, Joaquim Casanovas, ha declarat que la llei impedirà que hi entri capital privat aliè i que seran entitats cent per cent públiques que funcionarien sota el paraigües de l'ICS, la porta a la privatització ja estarà oberta.

Dins del pla que ha dissenyat el Departament de Salut, cadascun dels vuit hospitals gestionats per l'ICS (Vall d'Hebron, Bellvitge, Germans Trias i Pujol, Arnau de Vilanova, Josep Trueta, Joan XXIII, Verge de la Cinta i Viladecans) configuraria una empresa diferenciada. Pel que fa als centres d'atenció primària (l'ICS gestiona el 80% dels CAP), la idea és preveu crear empreses filials integrades per quinze o vint àrees bàsiques de salut (ABS) segons declaracions del director gerent de l'ICS.

Un dels punts més conflictius de la reforma de la llei de l'ICS és que permetrà que els centres estableixin aliances amb entitats foranes, cosa que des de sectors professionals i sindicals s'interpreta com una porta oberta a l'externalització i a la gestió privada de serveis dins d'una entitat que simbolitza la sanitat pública. Els plans del govern passen per afavorir les aliances amb altres entitats sanitàries de caràcter públic de cara a oferir o compartir serveis, i que cada entitat disposi de més marge de maniobra per establir convenis i aliances amb proveïdors i amb altres agents sanitaris o per negociar terminis de pagament, per exemple. A més, cada hospital o grup de centres d'atenció primària podrà fer la seva pròpia política de contractació de personal en funció de les seves necessitats, en lloc d'adaptar-se a les convocatòries de places que, periòdicament, oferia l'ICS per a tots els seus centres.

Actualment, el 90% de la plantilla de l'ICS té règim estatutari i el 10% restant són funcionaris o personal laboral. La flexibilitat de què disposaran els centres amb la descentralització de l'ICS prevista permetrà que cada empresa pugui optar per qualsevol de les tres fórmules de contractació, així com establir la seva pròpia política d'incentius, un fet que pot incrementar les diferències laborals entre les entitats.La transformació de l'ICS es farà de forma progressiva. La intenció de Salut és que l'any vinent ja es posin en marxa dos projectes demostratius, en un hospital i en un grup d'ABS, que permetin avaluar el funcionament del nou model. Probablement començaran per un hospital de dimensió mitjana com poden ser l'Arnau de Vilanova, de Lleida, el Josep Trueta, de Girona, o el Joan XXIII, de Tarragona.

Nova agressió classista del govern de la Generalitat

Secció Sindical CGT Universitat Autònoma de Barcelona http://cgtuab.wordpress.com/

La vaga general d'universitats del passat 17-N a Catalunya va aconseguir situar en el debat públic la situació actual de les universitats, el problema del seu finançament i, en definitiva, el model de política educativa del nostre país.

El Govern de la Generalitat anuncia noves mesures antisocials, amb un biaix clarament classista, ara per la via fiscal, per reduir en el 2012 el dèficit corrent fins a un 1% del PIB amb totes les conseqüències que implica respecte a una nova retallada de sous, l'augment de les taxes, el copagament encobert de la sanitat, l' increment dels transports públics i un encariment del rebut de l'aigua.Hi ha un guió escrit, dirigit i interpretat. El cop d'estat dels mercats i de l'oligopoli financer europeu i internacional han abocat a la ciutadania a donar tot el poder a la dreta, com ha passat sovint en les situacions històriques de pànic i de resignació (conegut: les forces conservadores es presenten com a salvadores davant la crisi i molta gent s'ho creu, alguns cínicament); El govern de la Generalitat ha actuat calculadament per tal de tenir ara les mans lliures i continuar amb la liquidació del que ens queda del dret universal a l'educació.El pressupost que l'equip actual de govern de la Universitat Autònoma de Barcelona ha presentat per a l'any 2012, i que pretén tirar endavant, és part d' aquesta estratègia, i segueix un guió semblant. Tan sols es pretén retallar, però no hi ha voluntat de cercar finançament alternatiu. Es demana informació econòmica completa per a la majoria, i tan sols es dóna informació limitada i fragmentària sobre la situació real de la UAB i de l'entramat empresarial que gira entorn de la Universitat i que alguns han muntat en benefici propi des de fa anys (fundacions, mestratges i cursos cogestionats amb empreses, spin-offs, etc.).

Des del punt de vista del finançament global i dels recursos que permeten d'assegurar el funcionament del servei públic de la universitat, cal recordar que a la UAB ens trobem davant unes condicions generades pels últims equips de govern, que moltes vegades han promogut unes polítiques que han oblidat el caràcter públic de les nostres activitats de docència i d'investigació, donant prioritat a activitats de lucre privat i de negocis amb corporacions empresarials. Quan algunes d'aquestes activitats deixen de ser rendibles per a la casta que se n'aprofita, es tanquen i, s'hi ha pèrdues, es traspassen a càrrec dels pressupostos generals. Es torna a repetir la història: els beneficis a repartir entre uns pocs, les pèrdues a distribuir entre tots i totes. Una gestió fosca i dubtosa que ha ocasionat una bona part del dèficit pressupostari actual i que no pot servir com a argument per demanar sacrificis.

CGT pensa -i així ho ha expressat en tot moment- que continuar amb aquesta política significa reduir la universitat pública, que és de tots, a ser un apèndix de l'empresa privada.

CGT vol manifestar a totes les treballadores i treballadors, siguin docents o personal d'administració i serveis, que si es continua apostant per la via de carregar sobre les esquenes dels més febles el desgavell financer a què s'ha arribat, s'aposta per la definitiva liquidació de l'educació com a dret universal que el poble de Catalunya exigeix i que ara es qüestiona perquè uns quants puguin continuar engreixant-se.

CGT creu que és possible una altra via!

Si els governs d'esquerra i de dreta i les burocràcies sindicals es sotmeten al consens del respecte i de l'obligació de reduir els dèficits, és possible una altra via, desitjable, necessària i justa. Aquesta via és la de la ruptura amb la dictadura capitalista i les seves instàncies (FMI i UE). Aquesta via és la del retorn al finançament sense interessos de les despeses públiques. Aquesta via és la de la reconquesta dels serveis públics i la nacionalització de la banca. Aquesta via és la de les organitzacions sindicals independents i lliures per defensar les reivindicacions dels treballadors i les treballadores.

Les nostres propostes a l'equip de govern de la UAB, extensibles a totes les universitat públiques són:

1) Augment dels cànons provinents de màsters propis i empreses spin-off i fundacions.
2) Fer incompatibles les reduccions en la docència oficial amb la participació en màsters i cursos no oficials.
3) Reducció dels càrrecs i encàrrecs de confiança nomenats pels rectorats.
4) Reduir els salaris molt elevats dels equipa de gerència així com les despeses de caràcter protocol•lari i sumptuari dels equips de govern.
5) Suprimir les aportacions financeres a fundacions i a les càtedres de gestió mixta participades per entitats privades amb ànim de lucre i/o financeres
6) Plantejar l'alienació d'immobles de titularitat de les universitats i situats fora dels recintes universitaris en els quals tinguin lloc activitats majoritàriament privades
7) Auditar urgentment la situació financera dels immobles de titularitat o participats per les universitats situats en els recintes universitaris en els quals majoritàriament no es desenvolupin activitats acadèmiques de caràcter públic i, en el cas que es consideri necessari, alienar-los.
8) Recuperar les universitats com espais de titularitat pública de caràcter acadèmic, progressivament totes les fundacions participades i procedint a vendre els seus actius quan aquests estiguin localitzats fora dels recintes universitaris i figurin a nom de societats instrumentals.Lluitem pels nostres drets. Una altra via és possible!

Seat aconsegueix, amb la complicitat de la UGT, vincular els sous amb els resultats de l'empresa

Redacció i Secció Sindical CGT Seat Martorell

La direcció de Seat i el sindicat UGT van firmar el 21 de desembre un preacord sobre un nou conveni col•lectiu vigent fins al 2015 que reforma el sistema retributiu i la flexibilitat interna, i preveu, per primera vegada, una fórmula salarial que té en compte l'IPC real i contempla un increment addicional vinculat al resultat operatiu de l'empresa. El conveni, el més important de la indústria catalana pel pes i influència de Seat, és un referent en les relacions laborals. CGT i CCOO no el van signar.

El document garanteix que els sous dels 13.000 treballadors pujaran segons l'IPC real i podran rebre una paga de fins a 500 euros si l'empresa té beneficis, que es distribuirà en raó dels següents percentatges: un 30 % per l'obtenció d'un resultat positiu, un 30 % per productivitat i un 40 % per qualitat, de forma que si el resultat és positiu el treballador cobrarà automàticament 150 euros, però només rebrà la paga completa de 500 euros si es compleixen una sèrie de condicions vinculades a la productivitat (150 euros més si s'assoleixen) i a la qualitat (200 euros més). Si Seat registra pèrdues però són menors de les esperades, els sous dels treballadors pujaran, com a màxim, un 0,5%. Quan el resultat operatiu de la companyia sigui negatiu (la situació actual de Seat), per cada 25 milions d'euros que es millori el resultat previst s'afegirà un 0,1 % a les taules salarials, amb un màxim del 0,5 %.

La CGT denuncia que el preacord dóna a l'empresa una flexibilitat a la carta a canvi d'una pobra pujada salarial i sense ni un minut de reducció de jornada. A continuació el comunicat de la Secció Sindical de CGT criticant el preacord:

Allò que el conveni amaga

Després de tres anys sense conveni, i després de dos mesos sense reunions oficials de negociació, el sindicat majoritari (la UGT), pacta, urgentment amb un vergonyós teatre, el preacord de Conveni a Seat on abandona la Plataforma Unitària i dona el vist-i-plau al principal objectiu de l'empresa: una flexibilitat a la carta.

Encara que ho vesteixin de seda en misèria es queda la Plataforma Unitària, i la majoria de les millores socials que es recullen en el preacord o són obligacions de l'empresa per llei (Pla d'Igualtat, reconeixement de les parelles de fet a tots els efectes, permís disponible durant hospitalització de familiars,…) o han estat guanyats per la CGT en els jutjats de lo social (dret a gaudir les vacances després d'una IT, reconeixement de part natural com a hospitalització,…). Drets que s'han aconseguit gràcies a l'inconformisme i la reivindicació de molts i moltes treballadores.

Enrere queden les reivindicacions bàsiques de la plantilla:

* No existeix recuperació salarial del que es va perdre amb el Q3, només l'IPC pelat.
* No existeix reducció de jornada, ni en dies ni en pauses.
* No s'humanitzen els ritmes de treball.
* No s'amplien les línies de transport col•lectiu.

D'ara en endavant tindrem que sacrificar la nostra vida per l'empresa, que aconsegueix la flexibilitat total al poder convocar fins a 42 caps de setmana de treball (84 dies a 3 torns) a canvi d'un grapat de minúcies (sistema de leasing, la compra d'un cotxe amb les hores acumulades, el tiquet de guarderia, assegurança mèdica privada,…) que per a l'empresa no suposen pràcticament cap cost.

I un "repartiment de beneficis" anomenats retribució variable, un màxim de 500€ que quedat a l'antull de l'empresa i que anirà retallant segons el balanç de resultats que vulguin presentar o els objectius en productivitat i qualitat que marquin.

Aquest trist final ens el temíem des que la UGT i l'empresa van aconseguir la majoria absoluta. En un any ens han col•locat contractes per ETT, les RDE amb filmació i aquest Conveni, pactat sota la política de la por i que retalla encara més els ja prou minvats drets que teníem.

Fem una crida a la reflexió a la majoria de la plantilla que fa un any van escollir aquest tipus de sindicalisme. Un sindicalisme antisocial que promociona les hores extres amb 5 milions d'aturats, i que s'oblida del repartiment de la riquesa i del treball.

Treballar gratis, per a treballar tots?

Les "pràctiques no laborals" per a joves realitzades en empreses

Laura Mora Cabello de Alba

L'autora analitza el Reial decret 1543/2011, publicat en el BOE del passat 18 de novembre, que regula les anomenades "pràctiques no laborals" realitzades en empreses.

El Govern sortint de l'Estat espanyol va aprovar, tot just 20 dies abans de les eleccions del 20N que acabarien amb el seu mandat, un decret pel qual s'ha legalitzat el treball gairebé gratuït dels joves en les empreses. Un bonic llegat per a ser recordat.

En els dos últims anys, tres han estat les reformes que s'han fet entorn del treball dels joves en la línia de lluitar contra l'altíssim atur juvenil que frega ja el 49%, així mateix, el 80% de l'ocupació que es destrueix és el que realitzen els joves. Un atur juvenil que s'ha intentat explicar des de les institucions per la rigidesa del mercat de treball i a l'alt índex de fracàs escolar espanyol i la falta de qualificació de molts joves que no arriben ni a tenir l'Ensenyament Secundari Obligatori, el que els impedeix ingressar en el mercat de treball. No obstant això, aquest argument xoca amb l'elevat atur d'aquesta joventut espanyola que, diuen també, és la generació més formada de la història. Sigui com sigui, la realitat és que el mercat de treball decent resulta inexpugnable per a gairebé la meitat de la joventut espanyola.

En aquest sentit, en la primera reforma laboral, a través de la Llei 35/2010, es modificaven els contractes per a la formació i l'aprenentatge i el contracte en pràctiques reconeixent-los per fi protecció per atur. Una cosa gens menyspreable i pel que es duia lluitant molt temps, si no fora perquè els costos socials d'aquesta protecció –és a dir, els diners que empreses, treballadors i treballadores han d'aportar per a sostenir el sistema de seguretat social– no recauen en les empreses, que veuen bonificades o subvencionades les seves quotes per l'erari públic. Tampoc han de pagar les seves quotes socials els joves contractats, si bé les veuen repercutides d'alguna manera en el baixos que són els seus salaris. I s'incentivava també el contracte de foment de l'ocupació indefinida per a joves o, el que és el mateix, una sort de contracte indefinit d'indemnització per acomiadament menor que l'ordinària i també subvencionat en les seves aportacions a la Seguretat Social pels impostos de tots nosaltres.

Eternament en precari

La segona reforma en aquest tema, aprovada el 26 agost del 2011, és a dir, una reforma feta a l'agost amb nocturnitat i traïdoria, i a punt de vèncer la legislatura, tornava a reformar el contracte per a la formació i l'aprenentatge, ampliant el termini que dura la joventut (així, a cop de decret) i, per tant, ampliant el temps vital durant el qual es pot ser jove per a tenir un contracte miserable. I a més, ara, durant més temps, ampliant la durada mínima del contracte de formació i aprenentatge de sis mesos a un any.

En definitiva i perquè ens entenguem, ara per ara, hi ha contractes precaris i flexibles –en salari, en condicions, en futur– disponibles des dels 16 fins als 30 anys. Contractes temporals (formatiu o en pràctiques) o indefinits per al foment de l'ocupació que resulten molt barats a les empreses, tant per l'absència d'indemnització quan s'acaba el contracte i els baixos salaris en els primers, com el baix cost de l'acomiadament en els segons, a més de que ambdós tenen bé bonificades les quotes a la Seguretat Social.

I, en aquest panorama, s'aprova el Decret 1543/2011, de 31 d'octubre, pel qual es regulen les pràctiques no laborals en empreses, última gesta reformista del Govern sortint del PSOE en plena agonia mortuòria. El preàmbul de la norma és clar: "(…) Resulta urgent i necessari per això articular mesures que incrementin les oportunitats d'ocupació per als joves amb formació, mesures que han de contribuir a facilitar el seu accés al mercat de treball, a l'ocupació i a l'adquisició de pràctica laboral en un entorn real".

Per tant, és una reforma que reconeix parcialment la inutilitat dels contractes en pràctiques que acaben de reformar, ja que preveu un mecanisme previ d'inserció en el mercat laboral per a la gent jove amb formació. Aquesta porta de darrere l'anomenen "pràctiques no laborals". No són laborals perquè no es rep un salari a canvi, però s'orienten a l'adquisició de pràctica "laboral". No és emobilcar-ho molt per a no anomenar a les coses pel seu nom?

S'establiran convenis de col•laboració entre les empreses i els serveis públics d'ocupació, però el procés de selecció de les persones afortunades serà a càrrec de l'empresa sota la supervisió del servei d'ocupació competent. Les citades pràctiques es desenvoluparan per persones joves d'entre 18 i 25 anys, aturades, que tinguin qualificació professional, ja sigui en l'àmbit educatiu o laboral, però nul•la o escassa experiència laboral, sota la direcció i supervisió d'un tutor, en els centres de treball de l'empresa, i tindran una durada d'entre sis i nou mesos.

I les paraules màgiques: el treballador o treballadora jove rebrà una beca de suport de l'empresa, que serà com a mínim del 80 % de l'Indicador Públic de Renda d'Efectes o Múltiples (IPREM) –532,51 euros al mes–, és a dir, 426 euros mensuals; a més d'un certificat que acrediti aquestes pràctiques. En definitiva, es legalitza el tenir a una persona qualificada treballant entre sis i nou mesos en una empresa per la mòdica quantitat de 426 euros. Clar que no és salari perquè no és treball. I se'ls inclourà en la Seguretat Social, però no a efectes de l'atur. Finalment, en el món al revés, subscriure aquests convenis de col•laboració per part de les empreses es mostra com una obligació gairebé moral que tenen en virtut de la seva responsabilitat social corporativa.

En definitiva, una vegada més, les anomenades polítiques actives d'ocupació i les normes que les materialitzen posen al servei empresarial no només recursos econòmics que abarateixen els costos de la mà d'obra a costa dels impostos d'aquests mateixos treballadors i treballadores, sinó que a més legalitzen el que fins a ara era il•legal perquè, senyores i senyors, això és treball, treball gratuït, peatge pel qual haurà de passar qualsevol jove durant nou mesos per a tenir el miratge de poder trobar una ocupació amb un contracte en pràctiques?

** Laura Mora Cabello de Alba és professora de Dret del Treball a la Universitat de Castella-La Manxa. Article publicat al núm. 163 de la revista Diagonal*

La CGT arriba a l'EMT de Palma

STiC de la CGT de Balears

Des de fa dos mesos s'ha constituït a l'Empresa Muncipal de Transports de Palma una secció sindical de la CGT. Fins ara només hi havia presents UGT, USO, CCOO i SATI (sindicat independent). Degut a les circunstàncies que s'estàn produïnt darrerament en el món laboral, un grup de companys hem cregut convenient la creació d'aquesta secció per tal de donar un altre aire a les coses.

Les eleccions sindicals no seràn fins d'aquí tres anys però durant l'any 2012 s'ha de negociar el conveni nou i la CGT vol plantetjar alternatives i solucions als problemes que es venen patint dins de l'empresa. No és nou que amb això de la crisi totes les empreses volen fer retallades i l'EMT no és una excepció.

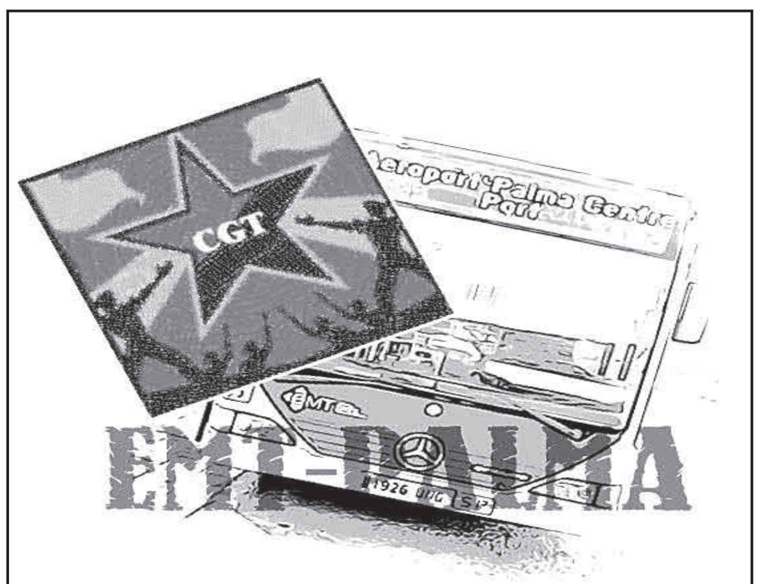
Encara no hi ha cap proposta ferma per part de l'empresa però d'un temps ençà es ve parlant de reducció salarial, congelació de l'antigüetat, no renovacions de contractes eventuals, etc. Són molts els companys que ja s'han interessat per aquesta nova secció sindical i esperam poc a poc poder aconseguir el recolzament d´´una amplia part dels treballadors.

Està clar que la gent veu en la CGT una forma molt diferent de fer les coses i sobretot tenen l'esperança en que aquest sindicat no es plegarà a les exigències de les patronals.

Dins d'aquest començament hem comptat amb el recolzament constant del sindicat de Mallorca i el passat 25 de novembre, en un acte-presentació, vam tenir l'oportunitat de tenir entre nosaltres a Saturní Mercader i Joaquin Godoy, companys de la TMB, que ens van explicar molt bé com els hi anava per Barcelona. Veure que estant units la lluita és possible i els objectius s'assoleixen va suposar una gran motivació per nosaltres.

Tots els començaments són complicats però esteim convençuts que estam en un equip guanyador, que ens ajudarà fins al final i que assolirem els objectius. Segur que a Barcelona les coses també ho són complicades però la unió fa la força i el missatge d´honestitat acaba arribant a la gent.

Esperam que aquest camí que hem començat ens porti a tenir una bona representació perquè poguem seguir lluitant pels drets de tots i de totes

> BREUS SINDICALS

Contra l'ERO a FUNOSA

L'empresa metal•lúrgica Fundiciones Òdena SA (Funosa) ha presentat dos expedients de regulació d'ocupació que afectaran el total de la plantilla, de 330 treballadors. El primer afecta 36 treballadors i és d'extinció; el segon afecta la resta dels treballadors, 294, i és de suspensió temporal: els empleats deixaran de treballar deu dies cada mes. Es tracta de la firma del sector industrial més important de l'Anoia. El 24 de desembre es va fer una concentració a Igualada contra la bateria de retallades salarials i acomiadaments que planteja la direcció de FUNOSA.

Campanya de suport a les acomiadades i sancionades per Caprabo

Segueix la campanya de suport als 4 delegats/es de CGT acomiadats per Caprabo a Barcelona i els 2 delegats sancionats amb 35 dies d'ocupació i sou per aquesta empresa repressora i vulneradora de drets fonamentals, que pretén acabar amb la CGT.
Després de la concentració realitzada el 25 de novembre amb motiu de la inauguració d'un nou centre a Viladecans, el 23 de desembre es van portar a terme concentracions davant centres de Caprabo a Sants, Gràcia, Segur de Calafell i Vilafranca del Penedès.
Recordem que hi ha un compte corrent per a fer un aportacions econòmiques: 2100 1391 96 0200043433 ja que als acomiadats se'ls ha restat de la liquidació una part important dels seus sous, pel que necessiten del suport econòmic de tota la CGT.

Piaggio es compromet a continuar a Martorelles

La multinacional italiana Piaggio, propietària de la marca catalana Derbi, es va comprometre finalment a finals de desembre amb el govern a donar continuïtat a la fàbrica de Derbi de Martorelles. Aquest compromís es produeix nou mesos després que Piaggio anunciés la seva intenció de tancar la planta, un mes i mig després que el comitè d'empresa denunciés que ho faria efectiu el juny del 2012, data en què s'acabava el calendari laboral, i que Piaggio anunciés que al gener començaria a traslladar la producció de motos a Itàlia sense que hagués trobat encara una alternativa industrial per garantir l'activitat i els llocs de treball.
La incògnita ara és el paper que tindrà la fàbrica catalana dins el grup, que s'ha de concretar tant amb el govern com amb el comitè d'empresa. Podria continuar fabricant motos però el més probable és que faci components. Tampoc van concretar si continuaria tota la plantilla, d'uns 200 treballadors, o s'haurien de fer ajustaments, ja que la situació del sector del motor és molt negativa.

CATENSA vol acomiadar tota la plantilla

El fabricant de components Catensa, del holding italià ORV, vol tancar la fàbrica de Santa Perpètua de Mogoda i ha presentat un ERO per als seus 88 empleats.
Amb falses promeses, amb mentides, enganyant als treballadors i amagant en tot moment quines eren les seves intencions reals, han aconseguit desmantellar la totalitat de la producció desviant eines, equips i línies de fabricació a altres plantes d'Europa.
Els treballadors porten mesos cobrant amb molt de retard, se'ls deuen algunes mensualitats així com la totalitat dels increments salarials dels convenis del 2010 i 2011. I a més, tot això, pretenen que ho reclamin directament a FOGASA, desentenent-se de qualsevol responsabilitat.
Darrere d'aquest tancament només hi ha afany de lucre i avarícia empresarial, ja que l'empresa té béns i equips suficients perquè li siguin embargats a favor dels treballadors que llença al carrer i els envia al FOGASA.

Incendiari informe "secret" sobre la continuïtat de Parcs i Jardins

El 14 de desembre, de forma anònima, se's va filtrar al Comitè d'Empresa un informe encarregat per Parcs i Jardins de Barcelona a l'empresa Konsac-Group on s'estudia la possibilitat de privatització de la totalitat del servei de jardineria.
L'informe contemplava tres possibilitats: Subrogació de tota la plantilla a una empresa privada; Subrogació separada en el temps de diferents segments de la plantilla; Amortització gradual i paulatina dels llocs de treball.
Davant de l'aparició d'aquest informe, un centenar d'empleats del Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona van protestar el 23 de desembre a la plaça de Sant Jaume enfront de l'Ajuntament perquè l'alcalde, Xavier Trias no emprengui la privatització de l'institut, fent coincidir la protesta amb l'últim ple de l'any del consistori.
El comitè d'empresa critica la situació de deterioració intencionada per a justificar la privatització de l'institut, i subratlla que el 2005 hi havia un 9% del pressupost externalitzat, i ara ja arriba al 30%.

Per un conveni col·lectiu que no sigui regressiu al Sanatori Villablanca

Mobilitzacions al Sanatori Villablanca de Reus davant les propostes regressives de l'empresa en el procés de negociació del nou conveni. Els treballadors han realitzat diverses concentracions a les portes del centre per protestar per l'actitud de l'empresa davant l'actual procés de negociació col•lectiva, que vol implantar un nou calendari de torns i horaris que afectarien de forma molt negativa a la plantilla del centre.

Jornada de vaga al grup Hewlett-Packard

El 21 de desembre, la plantilla de les empreses del grup HP va realitzar una jornada de vaga perquè no hi hagi acomiadaments, entre elles la de Sant Cugat del Vallès, on es va portar a terme una manifestació. El seguiment va ser majoritari en la major part dels centres convocats.
Els treballadors han realitzat protestes en fires, accions enfront de stands de la companyia, pancartes en ponts i polígons, manifestacions, concentracions, vagues,...
El sector informàtic acumula ja molts anys que els treballadors i treballadores són tractats com embalums sospitosos als quals enviar al carrer amb l'excusa de la Crisi perquè el cap de torn s'ompli les butxaques.
Les seccions sindicals de CGT a HP, i la resta del sector informàtic fan una crida a tot el col•lectiu informàtic a mobilitzar-se i organitzar-se en cada empresa del sector.

Segueix la campanya per la readmssió de Charo Luchena, acomiadada per Nidec

El 15 de desembre es va portar a terme una nova jornada de lluita per la readmissió de la companya Charo Luchena, acomiadada per Nidec, empresa situada a Santa Perpètua de Mogoda.
Pel mati una nova aturada per part dels treballadors/es de Nidec era la primera acció del dia. Després un grup de companys/es del sindicat marxàven fins al consolat del Japó a Barcelona per entregar-li una carta al cònsul.
Per la tarda una manifestació que començava davant de l'Ajuntament de Santa Perpètua de la Mogoda fins arribar a la fàbrica aplegava al voltant de 130 companys/es. Un cops arribats a la fabrica, es donava inici a una nova aturada del torn de tarda.
En la campanya de suport, col•laboren amb la CGT col•lectius com l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental, l'Assemblea pels Drets Socials de Granollers i els Indignats de Mollet i Montmeló entre d'altres.

Acomiaden un afiliat de CGT al Barcelona City Tour

El passat 14 de desembre van acomiadar al company V. M., conductor de l'empresa Barcelona City Tour i afiliat a CGT. L'excusa esgrimida per la direcció per consumar aquest atropellament va ser que el company, estant de paisà per estar de vacances, va pujar a un autobús a plaça Catalunya, per baixar una parada més enllà, a la Catedral. A més, un altre treballador ha estat acomiadat i una altra companya sancionada amb 60 dies de suspensió de sou i feina.
El veritable motiu és acovardir i atemorir els treballadors, ja que després d'un procés de vaga el mes d'agost passat, ha sorgit amb força una secció sindical de CGT a l'empresa, de la qual el company és membre destacat. Cal recordar que ja a l'agost, la direcció de l'empresa va respondre amb 20 acomiadaments a la convocatòria de vaga, i pel que es veu, segueix actuant amb total impunitat.
El comitè d'empresa està format per 9 membres, tots ells de CCOO, i no donen senyals de voler defensars al companys. Davant la negativa del comitè de cridar a una assemblea, la secció sindical de CGT va convocar-la per organitzar la defensa del company, i ha començat una campanya de denuncia pública dels fets entre els usuaris de l'empresa, amb pancartes, octavetes i un piquet informatiu el 5 de gener a la parada del bus turístic City Tour que te a Plaça Catalunya.

Contra l'acomiadament d'un company a BEGIPSA

El 30 de novembre va ser acomiadat el company Paco de l'empresa Begudes del Garraf i Penedès que es dedica al repartiment de begudes i altres. L'empresa al•lega baix rendiment, no obstant això li reconeix la improcedència de l'acomiadament amb els 45 dies per any.
Els motius veritables són els de sempre, a l'agost comencen a moure's per a reivindicar els salaris del conveni i rebutjar la jornada laboral de 12 h. que venien fent, obligant-los a treballar dissabtes i festius. Davant tal situació els nostres afiliats s'han posat en el punt de mira de l'empresa, al ser els únics que s'han oposat a aquesta situació. L'empresa ha pres la determinació d'anar acomiadant un a un als nostres afiliats per a així tornar a la situació anterior.
Per tot això, des de la CGT del Garraf-Alt Penedès es va iniciar una campanya de denuncia i solidaritat i es va fer una concentració a les portes de l'empresa el 7 de desembre.

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

Quan val la vida i la integritat física d'un treballador accidentat?

Comentari de la Sentència de la Sala General del Tribunal Suprem, de 30 de juny de 2010, Nº de Recurs: 4123/2008. Ponent: Luis Fernando de Castro Fernández.

Àlex Tisminetzky, advocat

El Tribunal Suprem espanyol porta anys discutint com ha de ser indemnitzat el treballador que pateix un Accident de Treball o una Malaltia Professional. Semblen preguntes metafísiques, però els magistrats es posen l'interrogant sobre quan val una vida humana d'un assalariat: Quan el dolor d'una vídua? O quants diners valen perdre un braç?. Ara, amb aquesta darrera sentència de la Sala General, la unanimitat dels magistrats ha fet un pas més i determina que, en matèria de salut laboral, les obligacions de l'empresari fins i tot van més enllà del que diuen els reglaments, i que en tot cas és l'empresa la que ha de demostrar que l'Accident de Treball o la Malaltia Professional es va produir per una causa fortuïta aliena a cap infracció empresarial.

Una mica d'història

Per a poder entendre aquesta sentència hem de mirar una mica enrera. En aquest debat de quan val una vida humana, o la pèrdua d'un braç o una cama, els Jutjats Socials aplicaven fins fa poc un curiós i pervers càlcul de suma zero.

Segons alguns jutges, si el treballador demostrava que l'Accident de Treball l'havia causat una infracció empresarial s'havia de quantificar amb diners el dany. Però al determinar aquesta quantia segons uns barems (per exemple, 70.000 euros en cas de restar invàlid per a la feina habitual) li restaven el que cobraria en tota la seva vida el treballador en la prestació d'invalidesa total (suma que s'anomena capital cost). Per tant, el resultat és que als 70.000 euros se li restava el capital cost de la invalidesa, donant com a resultat final quanties minúscules, quan no nul•les o fins i tot negatives. Per tant, el treballador no era indemnitzat amb cap quantia pel dany que havia patit. Els jutges havien arribat a la conclusió doncs que la vida humana assalariada no valia res més que una pensió.

Aquest càlcul pervers va ser modificat per dues històriques sentències del Tribunal Suprem de 17 de juliol de 2007. En aquestes es determina una forma de calcular el dany causat al treballador per un Accident de Treball, en el que el que percebrà de prestació d'invalidesa no pot ser restat del càlcul total, fent augmentar de forma exponencial les indemnitzacions en aquests dramàtics casos.

L'empresa ha de provar que ha complert la llei

Aquesta nova sentència del Tribunal Suprem fa encara un pas més enllà, ara del 30 de juny de 2010, i de la Sala General (tots els magistrats del Tribunal junts i per unanimitat). Concretament, la sentència determina:

"es al empresario a quien le corresponde acreditar la concurrencia de esa posible causa de exoneración, en tanto que él es el titular de la deuda de seguridad".

Segons afirma de forma clara i lògica la sentència, l'empresari és el que ha d'acreditar que ha complert tota la normativa en matèria de prevenció de riscos, i que a pesar d'aquest fet, per causa fortuïta o per actuació temerària del treballador, l'Accident de Treball s'ha donat igualment.

Aquest canvi en l'anomenada "càrrega de la prova" és lògica: és l'empresari que en surt beneficiat de l'actuació de l'empresa amb la plusvàlua, i és ell qui té accés a tota la documentació que pot acreditar si ha complert o no la normativa (avaluacions de riscos, informes, actuacions preventives,...).

En canvi, el treballador accidentat no pot tenir accés a cap documentació, ni té cap capacitat d'incidir en com fer la feina, fet a pesar del qual és finalment el que pateix les conseqüències en la seva integritat física i psicològica.

La conclusió és clara; el que pot evitar l'Accident de Treball no es veu directament perjudicat per aquest en la seva integritat física, i fins i tot pot treure benefici de l'incompliment en prevenció de riscos (l'empresari), mentre que el que pateix en la seva carn l'Accident de Treball no pot demostrar que s'ha fet per evitar que finalment es donés el sinistre laboral.

Aquest canvi en l'anomenada "càrrega de la prova" és molt important, i a partir d'aquesta transcendental sentència va passar a la nova de llei de procediment laboral (Ley 36/2011, de 10 de octubre, ley reguladora de la jurisdicción social), i ara és aplicable per aquesta llei des de desembre d'aquest any.

El compliment formal no és suficient

Alhora, aquesta nova sentència del Tribunal Suprem va més enllà, i determina:

"para enervar su posible responsabilidad el empleador ha de acreditar haber agotado toda diligencia exigible, más allá -incluso- de las exigencias reglamentarias".

Per tant, a partir d'ara no val un compliment merament formal de la norma per part de l'empresari, sinó que ha de complir amb una protecció eficaç i haurà de posar quantes mesures siguin necessàries per a protegir la integritat del treballador, més enllà inclòs del que digui la norma.

Aquesta jurisprudència es basa en que és de sobra conegut el compliment merament formal de la llei que porten a terme moltes empreses, que a pesar de patir una alta sinistralitat, s'escuden en cursos de prevenció ridículs o reconeixements mèdics clarament insuficients i no adequats al lloc concret de treball.

Conclusió

La importància d'aquesta sentència, així com les del 17 de juliol de 2007, salta a la vista. Abans d'aquesta nova doctrina, en molts casos els treballadors no podien demostrar la infracció de l'empresa en donar-se un Accident de Treball o Malaltia Professional, a causa de que no tenien les proves documentals per provar les infraccions empresarials. I si finalment provaven la infracció empresarial, les quanties que s'aconseguien eren ridícules o inexistents, restant fins i tot al treballador la contradictòria sensació de que encara li hauria de pagar a l'empresari pel dany que li ha causat.

Ara la situació del treballador davant d'una reclamació de danys i perjudicis per Accident de Treball o Malaltia Professional ha canviat radicalment. Serà l'empresa la que haurà de demostrar que ha complert la normativa, i fins i tot que ha tingut una actuació preventiva més enllà de les normes, produint-se l'Accident de Treball per causes totalment fortuïtes (i haurà d'explicar quines han estat). I la quantificació del dany serà molt més elevada.

El marc normatiu i de la jurisprudència ha canviat, ara resta que els treballadors reclamem i denunciem quan es produeix un Accident de Treball, una lacra amb esgarrifoses dades, i que s'endú la vida d'un treballador cada dia als Països Catalans, i provoca tres assalariats morts cada dia a l'Estat espanyol.

PD. Per a trobar sentències podeu accedir al buscador gratuït de www.poderjudicial.es, on consten totes les del Tribunal Suprem i els Tribunals Superiors de Justícia.

Telefónica en el camí del cementiri

**Secció Sindical CGT
Telefónica Tarragona**

Assistim amb passivitat, com per hipnosi, al desmantellament d'una companyia, Telefónica, el llarg recorregut de la qual es va estendre al llarg de dos segles de la nostra recent història. En els nostres llocs de treball, en silenci, veiem com les i els nostres companys, un a un, es van donant de baixa acollint-se a aquest tercer i últim expedient.

Mentre ressonen les raneres d'aquest «paquiderm» de les telecomunicacions obligat a agafar el camí cap al cementiri, uns i altres s'apunten els punts en aquest mercadeig final on la taula de seguiment de l'ERO s'ha convertit en l'única generadora de notícies front al entumiment de les taules que emanen del conveni.

És cert que són poques i pocs els que es resisteixen tot i que la legislació en matèria fiscal i de pensions és canviant i que l'oferta no és cap panacea si es compara amb els diners que es guanyaria d'estar en actiu fins a l'edat de jubilació. Però seria de beats no reconèixer que en la nova situació no es treballarà (guanyaràs el pa amb la suor del teu front) amb la certesa que la desaparició de la companyia, tal com la coneixíem, està propera.

Però no està de més recordar que, en l'econòmic, el màxim perjudicat serà l'estat i, per tant, els que més necessiten dels seus serveis. I serà així pels diners que deixarà de recaptar tant per la hisenda pública (les persones desocupades rebran gairebé la meitat de la renda durant tots aquests anys i amb una fiscalitat menor) com per les inferiors cotitzacions a la seguretat social, a més de que encara no se sap com compensarà la nostra companyia els dos anys d'atur de cada desvinculació doncs, encara que la llei està aprovada, el reglament que ho regularà segueix sense redactar.

Perjudicats també que després de més de 20 anys en la companyia veiem que, en la majoria dels casos, ens redueixen l'activitat, que som menys persones per defensar-nos, amb més descontent i menys motivació. A sobre la nostra tasca és menyspreada davant del reconeixement d'uns nous professionals més agressius i «productius» que dirigeixen una subplantilla (legió de contrates i subcontrates) de precaris en salari i, la majoria de les vegades, alta qualificació però amb dèficit d'experiència, que suporten unes condicions laborals miserables.

Per això, potser no tenim dret a desconfiar de qui es dediquen a fons en la destrucció d'ocupació i no li dediquen ni un sol esforç a les condicions dels que ens quedem? No és paradoxal que sigui la garantia d'ocupació la que justifiqui, un cop més, aquesta situació? Una garantia d'ocupació parcial, ja que deixa les possibles segregacions condicionades a nous pactes socials.

Som sabedors que serà la indignació l'únic camí possible per a la recuperació dels nostres drets.

I ho sabem perquè al carrer, fora de la nostra bombolla telefònica, som ja moltes i molts els que apostem per la mobilització i no ens quedem de braços creuats davant del escàndol que el capital vulgui que la seva crisi la paguem nosaltres.

Per això, només traslladant la nostra indignació dins del nostre àmbit serem capaços de plantar-li cara a la direcció i als que parapetats en les excuses els fan el brou gros.

Tema del mes

Després del 20N: la democràcia no hi és ni se l’espera

Les eleccions generals realitzades a l’Estat espanyol tenen un guanyador clar: els mercats financers. De la tecnocràcia opusdeïsta a la tecnocràcia bancària.

David Fernàndez

El programa econòmic de reajustament neoliberal ja està decidit pels mercats financers. La doctrina del xoc i la TINA (‘there is no alternative’) ja han tombat quatre governs de la UE els darrers mesos enmig de l’auge dels tecnòcrates

Hi ha democràcia on manen els pobres”, escrivia Aristòtil. “No és que no tingui idees, és que, si les explico, perdré les eleccions”, va etzibar Duran i Lleida el 17 d’octubre passat, durant la precampanya electoral. Ho va fer a ESADE, principal proveïdora de tècniques tecnòcrates de l’executiu (neo)convergent d’Artur Mas. Amb dos milions de pobres, 80.000 desnonaments des de 2007 i 1,3 milions de persones aturades als Països Catalans, el cronista oficial al diari del règim que sempre ha estat La Vanguardia, Jordi Barbeta, anunciava, categòric, que només se sortiria de la crisi amb més “suor i llàgrimes” perquè el full de ruta de les retallades que vindran ja està escrit.

20-N i el que vindrà. Més enllà de la majoria absoluta obtinguda pel PP el diumenge dia 20 de novembre de 2011, les desenes eleccions generals a l’Estat espanyol des del final de la dictadura tenen un guanyador clar: els mercats financers. I entre el 20-N de 1975 que evoca la mort –al llit– del dictador i el 20-N de 2011, que anuncia una nova victòria de l’estratègia del capital, la tecnocràcia torna a prendre protagonisme.

De la tecnocràcia opusdeïsta que va reestructurar el capitalisme a l’Estat espanyol des de l’any 1959 a l’actual tecnocràcia bancària que copa els governs del sud de la Mediterrània, “la defunció de la democràcia” – en paraules de l’economista Miren Etxezarreta– es tradueix en governs d’emergència nacional nomenats directament pels mercats. Mercats que sempre es troben al llindar d’un atac de nervis i que ja han modulat, alterat o canviat quatre governs de la UE en els darrers mesos –dos d’ells sense eleccions.

De la Trilateral al Grup de Frankfurt

Malgrat els 36 anys transcorreguts entre ambdós 20-N, alguns noms dels tècnics de manteniment del sistema mai no canvien. La Comissió Trilateral, per exemple, el think-thank-mundial creat per David Rockefeller el 1973 als tres centres de l’economia món (els EUA, Europa i el Japó) i que, reunint dirigents polítics i les principals multinacionals, consensua decisions, defineix estratègies i impulsa processos d’abast mundial. Relacionada amb el Grup de Bilderberg, que aplega les 130 personalitats més poderoses i influents del planeta, la Trilateral –que mai no va marxar– torna a la palestra.

Trilateral que és, precisament, el vincle que més uneix Mario Monti i Lucas Papademos, els dos tecnòcra tes nomenats a dit per ajustar Itàlia i Grècia als designis financers. Tots dos són membres destacats de la Trilateral. A més, Monti està directament vinculat a la Comissió Econòmica de la UE i a Goldman Sachs i Papademos, fins abans d’ahir, era el vicepresident del Banc Central Europeu i l’antic governador del Banc de Grècia.

Rere les bambolines d’una democràcia formal que es deixa en suspens, en temps proclius a la temptació autoritària on els mercats posen i treuen governs i arruïnen països sencers, també destaca el Grup de Frankfurt, rovell de l’ou de l’elit europea que aplega Angela Merkel, Nicolas Sarkozy, Mario Draghi, Lagarde, Juncker, Barroso i Van Rompuy. Aquestes elits van ser les que van provocar que, el 10 de maig de 2009 i en seu parlamentària, Rodríguez Zapatero anunciés un cop d’estat financer i confirmés, en només 120 segons, les nou mesures neoliberals més antisocials de les darreres dècades imposades pels mercats. En aquest sentit la premsa econòmica confirmava els contactes directes en els últims temps entre el PP i els executius francès i alemany.

Les retallades que vindran, però, també s’impulsen des de dins. En el cas dels membres espanyols de la Comissió Trilateral, la terna és més que significativa. Segons la pàgina web oficial, avui dia, en formen part Ana Maria Botin (Santander), Emilio Ybarra (BBVA), Oscar Fanjul (Omega Capital, de les Koplowitz), Nemesio de la Cueva (Repsol), Borja Prado (Endesa) i Ignacio Polanco (Prisa). També Abel Matutes, Javier Solana o els dos únics membres que formen part de la Comissió Executiva: Antonio Garrigues Walker i Alfonso Cortina. La rectora de la Universitat Ramon Llull, Esther Giménez-Salinas, també en formaria part.

Entre el xoc i la por: del TINA al TANA

Aquesta estratègia per sortir de la crisi escanyant qui no l’ha provocada s’escau perfectament amb la doctrina del xoc denunciada per Naomi Klein en l’auge del capitalisme del desastre: aconseguir, per la via de l’enginyeria social i la cultura de la por, que “allò que és políticament impossible es converteixi en políticament inevitable”, en paraules literals de Milton Friedman, pare de l’Escola de Chicago i icona del neoliberalisme. Des del seminari d’Economia Crítica Taifa, Miren Etxezarreta adverteix en el mateix sentit: “El poder econòmic fa servir la crisi per dominar la població rebaixant les condicions de vida i de treball i aplicant el manual del reajustament neoliberal”.

Un programa d’ajustament que ja ha arribat a Irlanda, Portugal, Grècia i Itàlia i que ja truca a les portes de l’Estat espanyol per endurir-lo, sota la “inevitabilitat tècnica” aixoplugada ideològicament en l’anomenada TINA (there is no alternative), popularitzada per Margaret Thacther. “No s’hi pot fer res”, còpia calcada etzibada per Oriol Pujol, portaveu del grup parlamentari de CiU, quan es van presentar els pressupostos generals més antisocials de les tres darreres dècades. “No hi ha alternativa”, va reblar aleshores Mas-Colell, l’artífex de la tisorada.

Per fer front al TINA, però, va sorgir la TANA (there is nombrous alternatives): sí que hi ha moltes alternatives. Les xifres que no quadren d’una crisi que es perllonga ho acrediten: 50.000 milions en retallades per al període 2010-2013 a l’Estat espanyol, les pitjors des del final de la dictadura. Només l’any passat, el frau fiscal va ascendir a 90.000 milions d’euros a tot l’Estat; les 35 empreses espanyoles més importants van guanyar 47.000 milions d’euros i els bancs van embutxacar-se 15.000 milions d’euros el quart any de la crisi. En total, 150.000 milions d’euros, el triple que les retallades imposades per ZP.

Fins i tot una peça dels serveis informatius de TV3 emesa el 14 de novembre pretenia fer entenedora la particular doctrina del xoc que es viu al sud de la UE: si un avió s’enlaira i resulta que el pilot no sap conduir, es busca una experta entre la tripulació perquè el faci aterrar. La peça no aclaria qui pagava el viatge ni quin era el rumb i el destí. Una paradoxa que permet fer el símil directe amb el post 20-N, on la democràcia no hi és ni se l’espera. Qui va fer emmalaltir el malalt ara ens ven un hospital privatitzat. 21-N: Rajoy a l’espera de les ordres del BCE. 21-N: altres, a baix a l’esquerra i com sempre, continuen esperant Godot.

28-N: la tecnocràcia d’ESADE

Abans que Monti i Papadimos prenguessin les regnes tecnòcrates d’Itàlia i Grècia per aplicar el programa electoral dels mercats, Artur Mas ja havia triat el desembre de 2010 la versió domèstica de l’opció tecnòcrata. Rebatejada, a casa nostra, com el “govern dels millors” -en clara sintonia amb el the best and the brighest categoritzat pel periodista nord-americà David Halberstam el 1972-, CiU va encunyar el terme dels millors per omplir l’executiu d’economistes formats a ESADE (Mena), suposats científics de prestigi (Mas-Colell) i dirigents patronals (Boi Ruíz). El govern del Marquès d’Esade que s’emmirallava en el model irlandès va quedar en mans d’interessos privats, que atiaven la bona nova de la prosperitat tècnica neutral, que mai no és neutra, sinó que respon a interessos clars i concrets des del novembre de 2010. Cercle d’Economia, patronal i elits han passat a governant Catalunya de iure. Els darrers 30 anys va ser de facto.

** David Fernàndez és periodista i activista social. Article extret del núm. 250 del setmanari Directa.*

Parlem

Heleno Saña, anarquista, filò

L'autodeterminació d'un individu

Txema Bofill. Traducció d'Àngels Oliveres

Heleno Saña Alcón (Barcelona,1930), és un dels grans filòsofs espanyols, llibertari, lliurepensador, perseverant i insubornable. S'exilià a Alemanya el 1959, país d'on procedeix la seva esposa, i on segueix residint. Heleno Saña ha escrit quaranta llibres, alguns en llengua alemanya. De tots ells destaco De Prudhon a Cohn-Bendit publicat l'any 1970 en ple franquisme, ja que em va permetre conèixer l'existència de l'anarquisme. Per a mi és un privilegi poder comunicar-me i entrevistar quaranta anys després amb l'autor que em va iniciar en l'anarquisme. És el costat agradable de fer entrevistes. Heleno Saña és originari d'una família anarquista de Barcelona. El seu pare Joan Saña va militar al llarg de la seva vida a la CNT i a l'Ateneu Enciclopèdic Popular.
Amables companys, us deixo amb l'Heleno, bon coneixedor de l'anarquisme i dels pensadors grecs.

- Com anarquista, quins valors, ètica i moral practiques?

- Per respondre aquesta pregunta és per mi indispensable aclarir abans que l'anarquisme és una ideologia que conté criteris no només molt diferents els uns dels altres, sinó també obertament oposats. Per això que parlar d'anarquisme en termes generals sigui en realitat una petitio principii o abstracció. Què té a veure, per exemple, l'anarquisme pacifista i cristià de Tolstoi amb el culte a la violència de Georges Sorel, o abans, amb els energumens de la «propaganda pel fet»? Encara fa poc llegia a la primera pàgina d'una publicació àcrata de Madrid una apologia descarnada de Max Stirner, el teòric de l'egoisme més repel•lent. De manera semblant, en el mateix text s'elogiava també a Nietzsche, el teòric de la «voluntat de poder», del menyspreu als dèbils i de la definició de la moral com un producte del ressentiment. Però també a l'hora de jutjar als clàssics de l'anarquisme sorgeixen de seguida els contrastos entre ells, per exemple, entre el «conspiracionisme elitista» de Bakunin i l'obrerisme mutualista de Proudhon o el sindicalisme de Fernand Pelloutier.
Però els equívocs sorgeixen ja a partir de la interpretació del concepte d'anarquia o negació de l'autoritat, arché. El problema número u és el de saber quin és el sistema de valors en què es sustenta la negació del principi d'autoritat, un interrogant que ha donat i segueix donant peu a les més diverses respostes. Molts han cregut que la rebel•lia contra l'autoritat significava el «tot està permès» d'Ivan Karamasov. No necessito subratllar que, per mi, el concepte d'anarquia o anarquisme només adquireix un significat legítim quan l'autodeterminació de l'individu va unida a un codi moral que inclou l'autodeterminació dels altres. Sense aquest imperatiu categòric ––com l'anomena Kant—, la llibertat subjectiva degenera inevitablement en abús d'ella i condueix també inevitablement a la «guerra de tots contra tots» descrita per Hobbes en el seu «Leviatán». Albert Camus, que se sentia molt proper a l'ideari llibertari, va exemplificar en el seu gran llibre L'home revoltat les funestes deformacions humanes i polítiques que una rebel•lia falsament entesa pot arribar a engendrar.
Respecte al caràcter personal de la pregunta, em limito a senyalar que en la mesura en que els meus defectes de caràcter i les meves febleses humanes no m'ho han impedit, he sentit des de la meva primerenca edat la necessitat de ser just amb les persones amb les quals he conviscut i de ser útil i servir-les quan han necessitat el meu ajut, comprensió o consell. I també des de jove he donat una gran importància al cultiu de l'amistat, que Aristòtil i altres clàssics grecs i romans consideraven com la més gran de les virtuts i com la condició prèvia per al desenvolupament d'una societat racional. Afegiré únicament que ser anarquista no és per a mi altra cosa que intentar fer el bé i procurar no fer mal ni humiliar als demés.

- Com t'ha format la vida?

- En la meva ja llarga vida he acumulat experiències ben diverses, però puc dir que una de les més fecundes fou la llarga fase de pobresa i penúria que vaig conèixer durant els onze anys que el meu pare passà a les presons franquistes a causa de la seva militància clandestina. Tot i que, com els meus sis germans i germanes i altres nens i adolescents, vaig patir molt, més endavant he agraït una i una altra vegada al destí que em donés l'oportunitat de conèixer de prop l'adversitat en les seves múltiples cares, per dues raons fonamentals: 1) perquè aquesta amarga experiència em lliurà de convertir-me en un dels insuportables nens mimats o senyorets satisfets que he trobat arreu al llarg de la meva vida, també i especialment en els cercles intel•lectuals i polítics que més tard vaig conèixer de ben aprop, i 2) perquè fou d'aquesta experiència dolorosa que naixeria en mi la vinculació irrenunciable a les classes humils.

P. Com ha estat la teva evolució política i la teva «iniciació» a l'anarquisme?

R. Abans d'estudiar en els llibres el què era l'anarquisme, ho vaig viure de nen en la meva llar gràcies al meu pare i als seus companys d'idees, començant per Joan Peiró, a qui vaig conèixer en la dècada dels trenta quan ell treballava, com el pare, en la Cooperativa Vidriera de Mataró. Però la meva veritable iniciació a l'anarquisme es produeix en la postguerra. En el nostre pis del carrer Verge del Remei, a la barriada del Poble Sec, hi tenien lloc sovint reunions clandestines, de manera que em vaig acostumar a escoltar les discussions del meu pare i els seus companys. Llavors jo no era molt conscient, però crec que aquesta experiència adolescent i juvenil deixà una inesborrable petjada en la meva psique.
En quan a la meva evolució política, va estar centrada, fins a mitjans de la dècada dels cinquanta, en el món llibertari, per donar pas a poc a poc i més tard, a teories i cosmovisions de tipus més general, un procés evolutiu inseparable de la vocació filosòfica que anava germinant en el meu interior. Del que em vaig adonar clarament en la fase final de la meva modesta militància clandestina era que jo no tenia fusta de zoon politikon i em sentia més atret per la theoria, això és, per la contemplació i la reflexió i no per l'acció. Aquesta és la raó per la que em vaig fer escriptor, una decisió que vaig prendre no precisament per «enllustrar les sabates del poderosos», com vaig escriure en un dels meus llibres en llengua alemanya.
El fet que deixés de militar formalment a les files de la CNT no significa en cap manera que m'inhibís d'ella. Molt al contrari. Instal•lat ja a Alemanya, aprofitava cada viatge a Espanya per passar per París i veure els companys exiliats. El meu punt de referència era en Joan Manent, ex secretari de Peiró. En el Centre que tenien a la capital francesa, vaig poder abraçar a Cipriano Mera, per a mi una de les figures claus i més admirables de la guerra civil. Més endavant vaig entrar en relació amb el grup «Frente Libertario», i hi vaig publicar algun article. En un dels meus viatges vaig visitar també Josep Peirats al sud de França, trobada que va ser el naixement d'una cordial relació epistolar. A finals de la dècada dels seixanta vaig publicar a la revista Índice una sèrie d'assajos sobre l'anarquisme, que l'any 1970 van aparèixer en forma de llibre sota el títol El anarquismo, de Proudhon a Cohn-Bendit, al qual Federica Montseny dedicà un generós article a l'Espoir de Toulouse. Anys més tard l'abraçaria a Madrid per primera vegada amb motiu de la nostra participació en el debat sobre l'anarquisme organitzat pel programa de televisió La clave fundat i dirigit per José Luís Balbín.
Quan anava a Barcelona, assistia a la tertúlia que el meu pare i alguns companys tenien a la cafeteria del «Centre Lleidatà». També acostumava a trobar-me amb Luís Andrés Edo, Salvador Gurucharri i altres companys. En la fase en què Solidaridad Obrera estava dirigida per Carmen Díaz vaig publicar articles en el vell i memorable òrgan confederal. També vaig donar alguna conferència i vaig participar en algun acte públic com el debat internacional sobre anarquisme que es va fer en les Cotxeres de Sants la tardor de 1993. A Madrid solia veure diversos companys, al local de Tirso de Molina o altres llocs. Poc després de la mort de Franco, vaig anar a Barajas a rebre a Diego Abad de Santillán, amb qui vaig mantenir un tracte assidu fins el nostre mutu allunyament a causa de les diferencies sobre un rellançament de la revista Timón i la línia a seguir.

- Estem en el 75 aniversari de la revolució espanyola. Quina és la teva valoració?

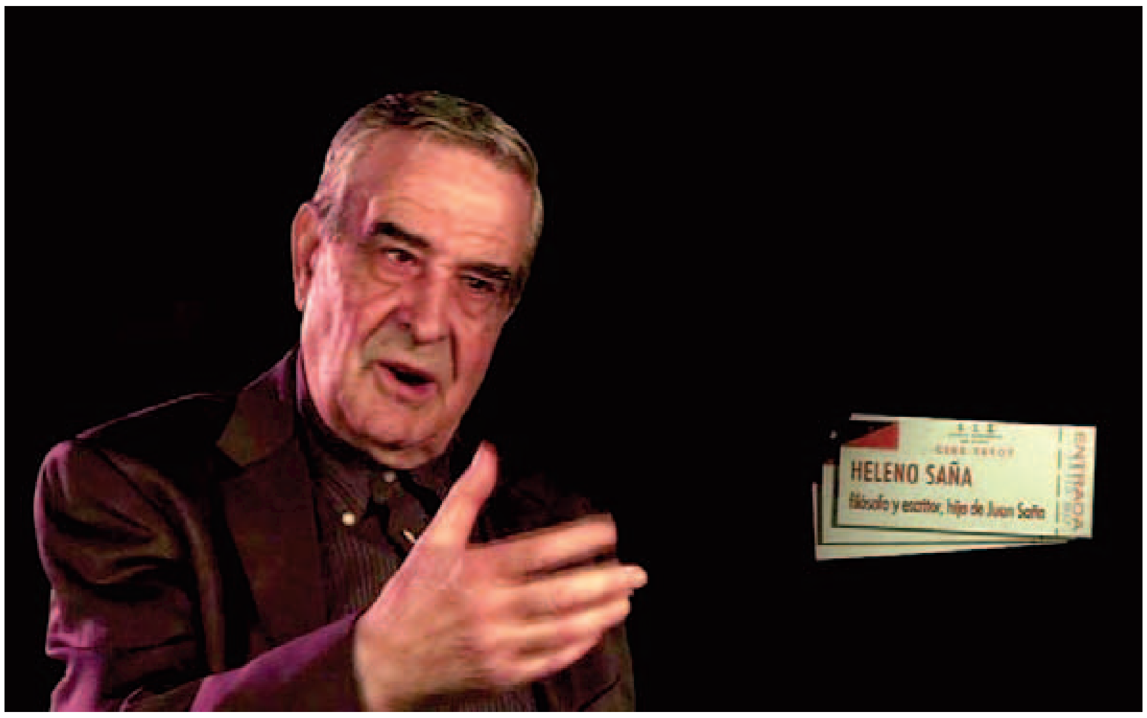
- A part del breu episodi de la Comuna de París, la revolució llibertària espanyola va ser la gesta social més important de la història moderna.

- En el teu llibre «La revolución libertaria» ens parles de la revolució i de la contrarevolució.

- Sí. No em limito a parlar d'allò que va ser pròpiament la revolució, sinó també de les forces que van fer tot el possible per escanyar-la. Aquesta actitud contrarevolucionària va estar dirigida des del primer moment pel Partit Comunista d'Espanya i pel PSUC a Catalunya, una dimensió del meu llibre que va disgustar molt a l'exmembre del PCE, Antonio Elorza, com es desprèn de les línies crítiques que em va dedicar en El País. Però amb la mateixa claredat i recopilació de dades ajusto comptes amb Juan Negrín i els socialistes de dretes que van actuar com peons dels comunistes. Però també al•ludeixo als errors comesos per la CNT-FAI, en primer lloc la burocratització dels militants al capdavant dels Comitès, al seu responsable, l'infaust Marianet.

-Ens pots parlar de la teva trobada amb el maquis Facerías?

- No té cap importància. Un company em va dir que havia arribat de França un militant interessat en parlar amb els representants de la nostra generació, sense revelar-me al seu veritable nom. Vam convenir a veure'ns a les onze de la nit a la Granja Royal del carrer Pelai, local que jo freqüentava llavors. Tot i que estàvem en ple estiu, portava gavardina, fet que em desconcertà. En lloc d'asseure'ns al fons del local, insistí a seure al costat de la porta. No em va passar desapercebut que mirava contínuament cap a fora. No va passar molt de temps sense que ens preguntés si podíem anar a un lloc més tranquil. Ens vam dirigir a una taverna del Poble Sec, l'amo de la qual —en Sis-

amb...

sof i quixot contra els mercats

ha d'anar unida a la dels altres”

quet— era company. Poc després de la nostra arribada tancà el local i ens vam acomodar a la part posterior del bar. Parlàrem fins la matinada.
Encara que molt correcte en el to, va ser un diàleg de sords. Com gairebé tota la gent de l'exili, tenia una idea errònia de la verdadera situació del país i de les possibilitat de la lluita clandestina. Es va adonar ràpidament que jo no era la persona adequada per compartir el tipus d'acció que ell practicava i la nostra conversa no va passar de l'àmbit dels temes generals. Quan després del seu assassinat a Barcelona vaig veure'l a la portada de El Caso, el vaig reconèixer de seguida i així em vaig assabentar qui havia estat el meu misteriós interlocutor d'aquella nit.

- Et defineixes com universalista i vius en cultures diferents. Et sents alemany, espanyol, català? Què opines de l'independentisme i del nacionalisme català?
- En efecte, la meva posició central pel que fa al problema de les ètnies i nacionalitats és l'universalisme. Segueixo en aquest punt l'ensenyança dels estoics, que van ser els primers en dir-se kosmopolites i a rebutjar tot tipus de classificacions jeràrquiques entre els homes i els pobles. El nacionalisme i el racisme inherent a ell han estat els dos fenòmens més funestos de la història universal i de l'Europa moderna. El moviment obrer sorgit en el segle XIX no es denominava per atzar internacionalista, de la mateixa manera que la CNT va integrar en les seves sigles el concepte de «nacional". De jove ja em molestava que determinats catalans utilitzessin el terme «xarnegos» per referir-se als espanyols d'Andalusia i d'altres regions.
A l'Alemanya vaig tenir ocasió de viure en pròpia carn els aires de superioritat de l'alemany mitjà i la seva creença que pertany a l'Herrenrasse o «raça dels senyors». Aquesta experiència va aguditzar la meva sensibilitat universalista i va ser el motiu que anys més tard escrivís en llengua alemanya llibres ferogment anti-nacionalistes i anti-racistes com La nació acomplexada, El IV Imperi i Els alemanys, entre el llagrimeig i la megalomania. No crec que el veritable paper de Catalunya sigui allunyar-se de la resta d'Espanya i formar «ranxo» a part, sinó el d'obrir-se cap a ella i contribuir a la mesura de les seves forces a la reconstrucció d'un país fustigat avui per a tota classe de contradiccions, injustícies i drames sense fi, i això començant per la ufana Catalunya, exemple paradigmàtic de la corrupció i la incompetència, com demostra el lamentable estat de la sanitat catalana.

- Amb l'alienant educació oficial existent i la dèbil educació alternativa, creus que es pot produir una revolució, un canvi de sistema?
- Evidentment no. Els grec assignaven a la paideia dues funcions bàsiques: l'adquisició de coneixements i l'educació humana i moral. Aquesta segona dimensió —la més important— ha estat eliminada des de fa temps de la pedagogia, sotmesa al dictat dels grans grups de pressió i dels politicastres de torn. És per això que l'educació està enterament al servei de la raó burgesa o «raó instrumental», com li deia Max Horkheimer.

- Quins són els personatges que més t'han inspirat en la vida?
- Els que m'han inspirat no han estat personatges, sinó persones, i d'entre elles, les persones senzilles que han consagrat la seva vida a una causa emancipadora o humanitària sense l'ambició de convertir-se en personatges.

- Defineixes al teu pare, anarquista i llibertari, com un autèntic Quixot. Et consideres també un Quixot?
- Fa pocs anys vaig publicar en alemany un llibre autobiogràfic amb el títol El Quixot a Alemanya. Crec que això parla per ell mateix.

- Hi ha alternatives al capitalisme? Quines?
- Des la publicació del meu primer llibre El capitalisme i l'home he criticat com a nefast aquest sistema i postulat un model de societat basat en l'autogestió, la col•lectivització dels mitjans de producció i la igualtat remunerativa.

- Quins són els valors humans més importants que ens treguin de la crisi i promoguin canvis substancials?
- Imprescindible per a aconseguir aquest objectiu és alliberar-se de la ideologia de l'èxit avui imperant i comprendre que l'hedonisme i l'imperialisme del jo fomentats per la societat de consum no condueixen enlloc més que a l'alineació personal i col•lectiva.

- Què se sent després d'haver produït, creat, quaranta llibres i multitud d'articles?
- Res especial. O potser la consciència de la insignificança de la meva obra en comparació a la dels grans guies espirituals i morals de la humanitat. O inclús la sensació que encara no he aprés ni dit el més important. Per això penso sovint en la humilitat de Sòcrates: «Només sé que no sé res».

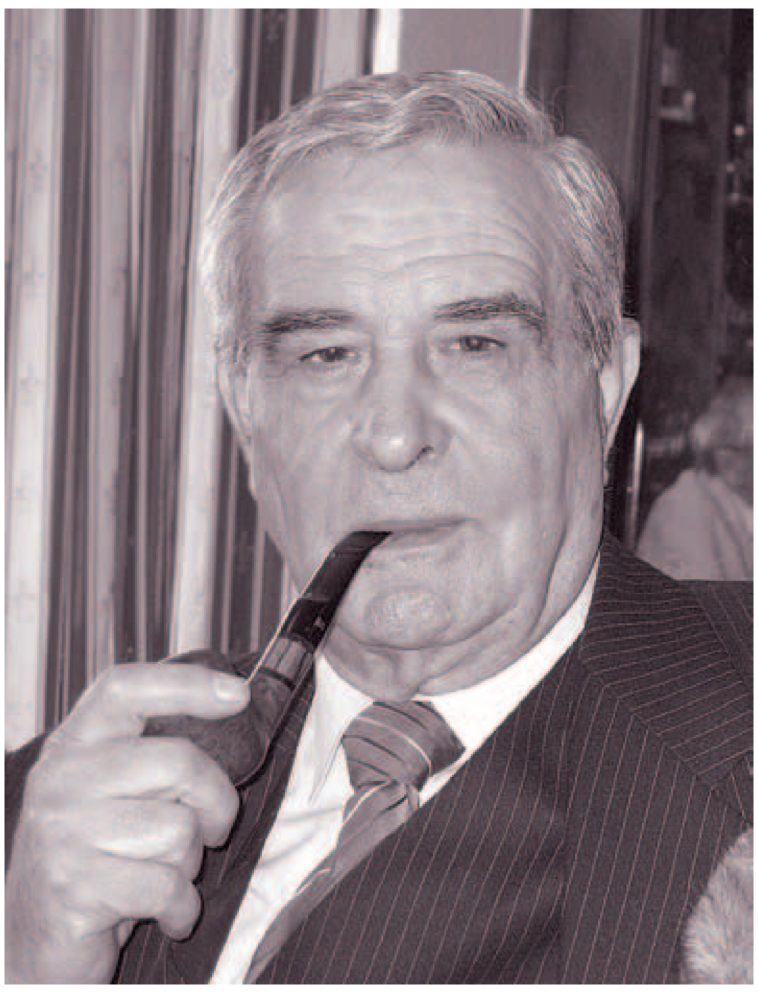
- En el teu llibre sobre la filosofia espanyola, en parlar dels filòsofs de l'exili, no cites a Agustín García Calvo. Per què? Què penses de la seva filosofia i vida àcrata?
- La pregunta sembla un retret, però és fàcil de respondre: des del dia llunyà en que el seu deixeble i amic Jaime Pozas de Villena me'l presentà a Madrid, les nostres relacions han estat sempre cordials i afectuoses. He compartit amb ell més d'un simposi, diverses vetllades musicals i he assistit a alguna de les xerrades que des de temps immemorial dóna a l'Ateneu de Madrid, però l'alt nivell especulatiu de la seva filosofia és aliè i estrany a la meva manera de pensar. Referent a la seva vida àcrata i exceptuant la seva valerosa lluita contra el franquisme, no la conec prou ni em sento cridat a jutjar-la.

- Podries ampliar la teva definició de la vida? «La vida és convivència, diàleg, dialèctica»?
- Amb aquestes paraules vull subratllar que l'home no és només i primigèniament individu singular, com creuen no pocs anarquistes, sinó a la vegada membre d'una comunitat, una dimensió societària que el solipsisme burgès i petitburgès ha anul•lat en nom del principi de la competència i d'una concepció reduccionista de la vertadera individualitat, a la que ha despullat de la categoria òntica d'intersubjectivitat o relació amb els nostres semblants. Està clar que una relació idònia amb els demés només pot estar basada en la cultura dialògica i dialèctica concebuda per Sòcrates i el seu deixeble Plató, un cultura que el capitalisme ha destruït sistemàticament i substituït per l'autocentrisme insolidari avui imperant.

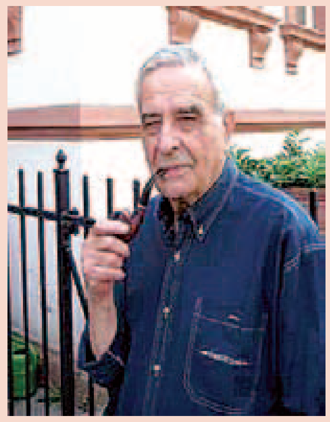
- Quin és el teu pròxim llibre i sobre què estàs investigant?
- He acabat ara un manuscrit sobre el que significa el sentit de la vida en el món deshumanitzat d'avui, però per que es converteixi en llibre haig de trobar primer un editor disposat a publicar-lo, cosa que tenint en compte la lamentable situació de la industria del llibre en el nostre país, no serà fàcil.

- Què significa ser anarquista avui?
- Crec que aquesta pregunta l'he respost en la primera contestació: fer el Bé, renunciar a la voluntat de poder i lluitar per una societat basada en allò que Proudhon deia «mutualisme» i Kropotkin «ajuda mútua».

- Com veus les divisions de la gran família anarcosindicalista i anarquista?
- Amb la conseqüent tristesa i la consciència de la profunda crisi d'identitat del moviment llibertari de les últimes dècades. També com una traïció a l'herència que ens van llegar els militants al llarg de quasi un segle arriscant la seva llibertat i la seva vida per convertir la Confederació en la força sindical i obrera més important de la història d'Espanya.

> LES FRASES...

“Postulo un model de societat basat en l'autogestió, la col·lectivització dels mitjans de producció i la igualtat remunerativa”

“Ser anarquista és per a mi intentar fer el bé i procurar no fer mal ni humiliar als demés”

Portes tancades i cops de porres

SP CGT de Catalunya

Així s'imposen les retallades de drets, ara també a l'educació. A mitjans de desembre vam assistir a una intensificació de l'ofensiva contra els drets socials de la immensa majoria de la població de Catalunya i contra les condicions laborals d'una part important dels treballadors i treballadores. Les mesures que el govern Mas vol impulsar d'acomiadament de treballadors/es públiques, rebaixes salarials, etc. en són una mostra. Fidel a qui realment mana (el gran capital disfressat de tecnocràcia), el govern vol executar al peu de la lletra un programa per a degradar un conjunt de drets que als treballadors i treballadores ens ha costat molts anys i molts esforços d'aconseguir.

El que va succeir a mitjans de desembre a les universitats és una mostra de la intensificació d'aquesta batalla, i dels arguments que les autoritats de torn estan disposats a fer servir:

A la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) el rectorat va impedir el 14 de desembre que el Comitè d'empresa del professorat i investigadors, juntament amb l'assemblea de professorat contractat, fessin una tancada per protestar contra l'aprovació d'uns pressupostos que, entre d'altres coses, comportaran més de 500 acomiadaments, degradació de contractes que ja són ara prou precaris i que els i les alumnes paguin més per uns estudis cada cop més massificats. El dijous a la mateixa UAB el rectorat va blindar la reunió on aquests pressupostos es van aprovar impedint als i les treballadores poder fer sentir la seva veu.

El 16 de desembre a la Universitat Politècnica de Catalunya la situació va ser encara més descarada, quan desenes d'antiavalots van impedir a treballadors i estudiants recordar que l'aprovació del Pla de Viabilitat Econòmica 2011-2014 comporta privatitzar estudis i serveis, acomiadar treballadors/es i hipotecar el futur de la universitat com un servei públic.

I també el dia 16 els mossos d'esquadra van assaltar la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona (UdG) per agredir a professors, treballadors d'administració i estudiants que rebutjaven les retallades del govern d'Artur Mas

Ja fa mesos que veiem com treballadors/es de la sanitat, juntament amb veïns i veïnes, defensen el nostre dret a tenir una sanitat de qualitat i universal. Les darreres setmanes hem assistit a la lluita d'estudiants i treballadors universitaris pel dret a l'educació també per a les classes populars. Ho han estat fent mentre els gestors del capital, ara amb la cara de polítics de CiU, ens sotmeten a una bateria de mesures encaminades a estendre el desànim, la por i la sensació de derrota en el conjunt de la població. Tot plegat sota la justificació que els facilita l'actual sistema parlamentari, on els polítics institucionals semblen fer de tot excepte explicar les seves intencions abans de les eleccions, i sota el pànic que han promogut amb l'excusa de la crisi.

Des de la CGT de Catalunya sabem que ens hi juguem molt, com a treballadors/es i com a veïns/es. Estem al costat de tots i totes les que lluiten, treballadors/es i usuàries dels serveis públics. Compartim amb ells el convenciment que no només és factible una sortida diferent a la crisi, sinó que també és absolutament necessària. La nostra tasca ha de ser, també, anar teixint punts de trobada entre totes aquestes lluites, tant necessàries i plenes de justícia. I ho farem. Malgrat les porres, les pressions i els acomiadaments.

2.000 manifestants denuncien la persecució del 15-M

Jesús Rodríguez - Setmanari Directa

Més de 2.000 persones es van aplegar el 13 de desembre a Barcelona a la manifestació de rebuig al procés judicial que instrueix l'Audiència Nacional espanyola contra una vintena d'indignades del 15-M de Barcelona. La marxa va sortir des de la plaça de Catalunya, ben aprop de la pista de gel instal•lada a petició de l'alcalde Xavier Trias. Una gran pancarta amb el lema "De la indignació a l'acció" i una altra on s'hi llegia "Si ens toquen a una, ens toquen a totes" obrien la protesta. Una furgoneta amb megafonia difonia crits contra les institucions de l'Estat, en especial dirigits cap el conseller Felip Puig i el president de la Generalitat Artur Mas. La mobilització va circular pel carrer Fontanella fins a la Via Laietana. Al llarg del recorregut es van fer nombroses pintades reivindicatives i enganxat cartells a façanes de bancs, immobiliàries, centres comercials i institucions públiques, com ara la seu del contenciós-administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ubicada prop de la plaça Urquinaona.

La marxa va seguir fins el Pla de Palau després de fer esclatar una sorollosa traca de petards a les portes de la Jefatura Superior de Policia de la Via Laietana. Des d'allí van continuar fins a les portes del Palau de Justícia del passeig de Lluís Companys, on es troba la sala on Eloy Velasco, jutge de l'Audiència Nacional, havia de prendre declaració el dia 14 a la desena de diputats que són la clau acusatòria contra la vintena d'indignades encausades en el procediment penal. En diversos punts del recorregut es van escoltar crits contra els mitjans de comunicació, a qui han responsabilitzat "d'assenyalar" per a que després "disparés" la policia, en referència a l'enorme quantitat de cintes de vídeo i DVDs d'imatges –gravades el 15 de juny a les portes del parc de la Ciutadella– que una quinzena de mitjans de comunicació catalans van entregar als mossos d'esquadra i que en format de fotoprinters han passat a ser elements provatoris de l'acusació contra les activistes.

Davant d'un Palau de Justícia fortificat es va llegir un comunicat i tot seguit dos activistes van dibuixar un enorme grafit al terra del passeig on s'hi llegia: "Aturem les retallades. Jo també estava al Parlament. Eloy de Velasco no ets benvingut". Tot plegat s'ho miraven més de 300 policies de les unitats antiavalots que estaven distribuïdes per tot el perímetre exterior de l'edifici judicial i darrera d'una barricada de tanques metàl•liques construïda per operaris municipals. Per al dia següent, coincidint amb les declaracions dels diputats, es va convocar una concentració a peu de tanques durant tot el matí.

La CGT visita als companys en lluita de Roca Marroc

Secció Sindical CGT Roca

La CGT de Roca hem visitat el passat mes de desembre als companys en lluita de Roca Maroc, ha estat tota una injecció d'ànim i moral per als treballadors en Vaga i per a nosaltres també. Després de 50 dies en vaga, tots pensaríem aquí que les ganes de lluitar podrien flaquejar, però això és tot el contrari en les seves consciències i les seves ganes.

Els acompanyem en els piquets i entre càntics i consignes, bloquejant les portes de la fàbrica, aconseguim parar i obligar a parlar amb nosaltres al director general de Roca Maroc, i el cap de producció, aquest ens va dir que volia parlar però que millor parlar separats dels treballadors, al que li vam contestar, que nosaltres parlem en nom dels treballadors i que ells havien d'escoltar el que aquí es parlés, la xerrada va ser intensa i molt acalorada amb desenes de treballadors envoltant-ho, era la primera vegada que el piquet podia dirigir-se a un cap i això els va donar força. Les mentides i el menyspreu que el director general, Xavier Rodrigo, va mostrar a tots en la conversa, la seva actitud i els seus gestos, no van fer més que encendre els ànims.

També els vam fer entrega de 500 €, aportació de la CGT d'Andalusia a la campanya de "caixa de resistència" que tenim en marxa CGT de Roca i CGT-Internacional.

Els companys han patit amenaces de la policia, agressions i múltiples pressions, i malgrat la seva inexperiència sindical, l'instint de classe i lluita els està mantenint units i forts, hem comprovat que l'ajuda és molt necessària, però que ho és més encara si cal, l'explicació de mètodes d'organització i lluita que en una vaga d'aquestes característiques són molt necessàries i vitals.

És més que evident que aquest exemple de col•laboració internacional entre treballadors, no és còmode per a la patronal, aquesta més que ningú sap que és la forma més efectiva de lluitar contra les multinacionals i els seus mètodes d'explotació i repressió.

SENSE FRONTERES

Davant la violència de les Forces Armades contra les lluites populars i els atacs dels sectors islamistes, donem suport al poble egipci per a continuar la seva revolució

Estem entrant en una nova fase de la revolució egípcia

En solidaritat amb la lluita popular a Egipte

Declaració Internacional Llibertària

Des del passat mes de novembre va esclatar una nova onada de protestes populars a Egipte a causa de la sistemàtica violència del Consell Suprem de les Forces Armades contra les masses egípcies. El poble està cansat del seu comportament dictatorial, de l'ús d'una força extrema contra els manifestants, dels judicis militars que en 10 mesos han dut a 12.000 companys a les presons, de la censura, de la tortura, dels segrests i dels assassinats selectius de militants.

El poble està cansat del sectarisme que promou per a distreure'ns de la nostra veritable lluita, per la justícia, la igualtat i la llibertat. L'imperialisme ha cridat a una "transició ordenada" a la democràcia a Egipte. Els militars s'han mostrat molt servils a aplicar aquests designis. El poble egipci exigeix la fi de la dictadura i escombrar amb tots els restes de l'odiat règim de Mubarak. El poble egipci vol sentir-se amo d'un país regit per ells i per a ells.

Els anarquistes d'Egipte, i el moviment de solidaritat internacional amb els revolucionaris llibertaris, donem suport amb totes les nostres forces la justa lluita del poble egipci per a continuar la seva revolució i condemnem la massacre de manifestants, que mostren que el CSFA no és massa diferent de Mubarak.

A diferència d'altres sectors que alberguen il•lusions en la democràcia burgesa, nosaltres considerem que la democràcia i l'Estat són irreconciliables. La veritable democràcia és la que va posar en pràctica el poble egipci quan va crear els seus comitès populars i va dirigir les seves pròpies comunitats, els seus propis pobles, els seus propis assumptes des de baix. Cridem a enfortir aquests comitès populars, cridem a descentralitzar el país, a convertir cada lloc polític en revocable pels comitès si desobeïx el mandat popular.

També considerem que l'esperança democràtica és incompatible amb el sistema capitalista, basat en el control per part d'unes elits de l'economia i dels mitjans de vida i que condemna diàriament a la mort per fam a 25.000 éssers humans. La veritable democràcia sols és possible quan una societat gestiona democràticament l'economia i els mitjans productius d'una nació. Per a això és necessària la propietat col•lectiva de la terra i de les empreses i la seva gestió per part dels propis treballadors i camperols. Si uns pocs segueixen controlant la riquesa del món, uns pocs seguiran tenint el poder sobre la majoria.

El lliure mercat és una forma més subtil de dictadura. Per tant, cridem als sindicats i als treballadors a assumir un paper de direcció en la lluita actual, a ocupar els seus llocs de treball, a transformar-los en cooperatives obreres i a preparar-se per a l'autogestió completa de l'economia egípcia. La crisi egípcia no es resoldrà amb mitges tintes.

Necessitem el compromís de la joventut, de les dones, de la classe treballadora, per a arrencar les arrels de la tirania i de la violència del nostre país: el sistema capitalista i l'Estat. Unim-nos sota les banderes de la lluita contra el domini militar, però permeteu-nos sostenir una opció revolucionària i llibertària per a les masses egípcies.

Signen: Moviment Socialista Llibertari (Egipte), Federazione dei Comunisti Anarchici (Itàlia), Organisation Socialiste Libertaire (Suïssa), Workers Solidarity Movement (Irlanda), Zabalaza Anarchist Communist Front (Sud-àfrica), Workers Solidarity Alliance (EUA), Confederació Sindical Solidaridad Obrera (Estat espanyol), Grupo Libertario Vía Libre (Colòmbia), Centro de Investigación Libertaria y Educación Popular (Colòmbia), Instituto de Ciencias Económicas y de la Autogestión (Estat espanyol), Federación Comunista Libertaria (Xile), Revista Política y Sociedad (Xile), Melbourne Anarchist Communist Group (Austràlia), Common Struggle – Libertarian Communist Federation (EUA), Unión Socialista Libertaria (Perú), Common Cause (Canadà), Confederació General del Treball (Estat espanyol), Coordination des Groupe Anarchistes (França), Libertære Socialister (Dinamarca), Motmakt (Noruega), Miami Autonomy & Solidarity (EUA), Union Communiste Libertaire (Canadà), Alternative Libertaire (França)

Atacs contra els anarquistes i socialistes revolucionaris d'Egipte

Moviment Socialista Llibertari - Egipte

Ha arribat el moment. Durant diverses setmanes, diversos llocs d'internet i pàgines de Facebook que pertanyien a la Germanor Musulmana (o Germans Musulmans), ja fos oficialment o mitjançant els seus membres, havia vingut llançant atacs contra els Anarquistes i els Socialistes Revolucionaris d'Egipte intentant aïllar-los com incitadors de la violència i propagandistes de la demolició de l'Estat.

Després, un membre de la Germanor ha demandat a tres socialistes, un d'ells és el company Yaser Abdel Kawy, un conegut anarquista i membre del Moviment Socialista Llibertari d'Egipte. El fiscal general va aprovar la demanda davant l'Assemblea General de la Seguretat de l'Estat, un aparell d'excepció del sistema legal que funciona només durant l'Estat d'Emergència. Era d'esperar que succeís això.

Encara que pocs en nombre, els anarquistes d'Egipte han destacat molt entre els diferents forces revolucionàries que han pres part en la revolució egípcia del 25 de Gener. Als anarquistes se'ls hi distingeix bé en els mitjans socials, però el més important és que sempre estan en la línia del front en el carrer onsevulla que estiguin els revolucionaris que s'enfrontin a la fallida estrepitosa de l'Estat.

La difícil però forta aliança entre els Germans Musulmans i la Junta Militar dirigent ha estat evident des del principi. La Germanor era l'única força política que tenia a un dels seus membres en el comitè legislatiu responsable de preparar les modificacions de la Constitució de 1971, aprovada en referèndum el 19 de març.

La Germanor va rebutjar prendre part en gairebé totes les marxes contra el Consell Superior de les Forces Armades (CSFA), i en molts casos va intentar dissoldre aquestes marxes i atacar a aquells que les convocaven. La Germanor també havia pres una línia agressiva contra els treballadors en la seva lluita contínua contra els amos, protegits per la junta militar. Sempre han condemnat les marxes obreres, les assegudes o les ocupacions, i descriuen la lluita obrera pels seus drets com contra-revolucionària i afirmen que està incitada pels clients del règim de Mubarak.

Embravits per l'aixafadora victòria en les recents eleccions parlamentàries, juntament amb els islamistes salafistes més radicals, la Germanor Musulmana està ocupada ara mateix en lliurar-se de la futura oposició, és a dir, dels socialistes. És fàcil saber perquè, si algú mira les polítiques que els seus equivalents a Tunísia han adoptat una vegada que estan tranquils en els nous escons del parlament. Queda molt més clar quan un llegeix les declaracions de premsa dels seus líders més destacats (en general homes de negocis), especialment les que descriuen les polítiques financeres i econòmiques neoliberals del règim de Mubarak com a bones i eficaces, afirmant que l'únic problema és que estaven apolillades per la corrupció i un capitalisme antiquat.

Estem segurs que aquests nous atacs del CSFA i dels seus aliats islamistes no són sinó el principi. Estem entrant en una nova fase de la revolució egípcia. Aquesta vegada els veritables fronts del conflicte estaran clars per a tots després que fins a ara solament estaven clars per a uns pocs. La Revolució Egípcia traurà la veritable cara d'una guerra de classes entre nosaltres, el proletariat, contra ells, els amos, la junta militar i els islamistes conservadors feixistes.

El Moviment 20 F segueix al carrer al Marroc

Mouatamid, Equip de treball per al nord d'Àfrica de la S. de RR. II. de la CGT

El passat 25 de desembre, el Moviment 20F va dur a terme la seva 10a jornada de lluita nacional amb manifestacions a les principals ciutats del país. La permanència i continuïtat del 20F, moviment que va boicotejar el referèndum constitucional així com les eleccions parlamentàries de novembre, (en què va participar menys del 30% de la població marroquina amb dret a vot), estava amenaçada per l'abandonament del moviment dels islamistes radicals d'Al Adl Wal Ihsane (Justícia i Caritat) mitjançant un comunicat públic el 18 de desembre.

Fins ara el 20 F, que ha arribat a mobilitzar més d'un milió i mig de manifestants en tot el Marroc, estava recolzat per l'esquerra radical, el moviment amazic i els islamistes radicals i des de febrer s'ha mantingut una jornada de lluita nacional una vegada al mes, a més de manifestacions setmanals de caràcter local.

En el seu comunicat, "Justícia i Caritat" no explica realment les raons del seu abandó. Però el resultat de les eleccions a Tunísia ia Egipte amb la victòria de partits islamistes, així com la victòria del PJD (islamistes moderats) al Marroc, fa pensar que el moviment islamista se sent amb forces per caminar en solitari i, al mateix temps , donar un marge de maniobra al primer govern d'un partit islamista al Marroc. De fet, ja hi havia bastantes ciutats en què les diferents tendències del 20 F es reunien per separat i només compartien les manifestacions al carrer en diferents blocs.

El Moviment 20 F va aconseguir mantenir la mobilització al carrer el 25 de desembre. La seva continuïtat està lligada al fet que en cada localitat se sàpiga incorporar les lluites obreres i socials, que hi hagi una unitat a la base més enllà dels interessos partidistes, que superi un mer acord de partits, que en qualsevol moment es pot trencar.

Com a resum dels seus objectius, transcrivim una paràgraf de la crida del Consell Nacional de suport al Moviment del 20 de febrer (CNAM20), demanant una participació massiva en la 10a jornada de lluita nacional del passat diumenge 25 de desembre de 2011:

"Per tant totes les coordinacions del moviment del 20 de febrer i els consells locals de suport al moviment s'han de mobilitzar per organitzar per tot arreu al Marroc manifestacions i marxes potents i pacífiques que expressin la voluntat del moviment de seguir el combat fins a la satisfacció de seus objectius: dignitat, llibertat, democràcia, justícia social i respecte dels drets humans per al conjunt de les ciutadanes i ciutadans".

SOCIAL

Les grans potències contaminants prefereixen defensar els beneficis del lobby dels combustibles fòssils en detriment de l'interès del conjunt de la humanitat

La Cimera sobre el Canvi Climàtic de Durban ha estat un gran fracàs

BALA PERDUDA

Preparada

Toni Àlvarez

Així, en femení. La societat, la joventut, la gent…està preparada, repeteixen els mitjans de comunicació captius del poder econòmic i dels seus interessos. Duen que es refereixen a que hi ha molta gent, molt jovent, moltes persones preparades, que possiblement sigui una de les generacions més preparades de la història d'Espanya.
I jo em pregunto, preparades per a què? Per obeir? Per callar? Per no tenir el mínim instint i saber crític? Per això està preparada la societat més preparada de la història? Es refereixen a això els que manen i deixem manar?
Sens dubte les preses de pèl que els governants ens acostumen a oferir sobrepassen l'insult a la intel•ligència, però estem preparats per assumir i callar. Òbviament que parlem als bars i cafeteries, que hi ha gent emprenyada, però el poder, ple de calculadors psicòpates que analitzen el que passa a peu de carrer, té clar el seu objectiu malaltís: l'acumulació de poder i capital, la seva subsistència.
La por i el terror que es genera des del poder, per tal d'evitar la dissidència i la contestació, té una gran part de culpa d'aquest silenci. La repressió policial és una de les primeres defenses que, els que deixem manar, fan servir. Per això la BRIgada Mobil, la BRIMO, els antidisturbis dels mossos d'esquadra, és un dels pocs col•lectius, si no l'únic, que en època de retallades ha tingut augment de personal i millora de recursos. En Puig, el braç executor de la feina bruta del "govern dels millors" ho ha tingut clar, juntament amb el seu director general Manel Prat i els seus comandaments, ja deien al setembre que «Si centenars de persones seuen i bloquegen un carrer, la tàctica tradicional antidisturbis ja no val. Allò d'estirar per aixecar-los com si arranquessin cebes no pot fer-se amb tanta gent. Aquesta comissió busca respostes davants nous mètodes de protesta" . I tant amples que es van quedar. Ells i nosaltres que per això estem preparades.La prioritat està clara, més antidisturbis, més recursos, noves estratègies policials és agressives, noves interpretacions legals sobre els no drets de manifestació. L'exèrcit d'en Mas està agafant força, venen corbes, el seu ministre de la guerra està rearmant i preparant la defensa, vol donar temps a robarnos i esquilmar-nos als seus amics, a aquells que va conèixer a l'escola o a les joventuts del partit fa molts anys. Si teniu dubtes sobre això apropeuvos a saludar al Mas o als seus camorristes i veureu tot el que us explico. Ells somriuen, protegits i envoltats de cossos armats i també protegits. Nosaltres tenim el cos i el somriure de veure que no estem sols, que som milions i que el planeta no és seu. I que els hem d'aturar, que carai.

Un rebuig a l'ocupació marroquina del Sàhara Occidental

Valoració del rebuig per part del Parlament Europeu de l'extensió de l'acord de pesca entre la UE i el Marroc

CEAS-Sáhara
www.saharaindependiente.org

La Coordinadora Estatal d'Associacions Solidàries amb el Sàhara, CEAS-Sàhara vol fer públiques les seves valoracions davant el rebuig per part del Parlament Europeu de l'extensió de l'acord de pesca actual entre la UE i el Marroc.
Com venim denunciant des de fa anys, cap País del món reconeix cap sobirania del Marroc sobre el Sàhara Occidental. No obstant això, els successius acords de pesca signats entre Brussel•les i Rabat pretenien atorgar al Marroc un control legal sobre les seves aigües territorials.
A pesar que el dret internacional obliga que la població saharaui es beneficiï directament dels ingressos que generen els seus recursos naturals, diferents organitzacions internacionals vénen denunciant que això no es compleix, atorgant-se a més beneficis econòmics i financers a la potència ocupant del territori. Tot això, sense tenir en compte una sobre-explotació insostenible des del punt de vista ecològic per als recursos i reserves naturals del banc de pesca saharaui.
La situació del Sàhara Occidental és la d'un territori amb una doble naturalesa jurídica internacional: d'una banda, és un Territori no autònom, pendent de descolonització (raó per la qual la seva situació és periòdicament discutida en la Comissió de Descolonització de l'Assemblea General), i per un altre, és un territori ocupat militarment pel Marroc.
Davant aquesta situació, i per sobre d'altres consideracions d'oportunitat econòmica de part de la flota pesquera espanyola, ha de prevaler el principi de "sobirania permanent sobre els recursos naturals", entès com el dret dels pobles a usar els recursos naturals en els seus territoris i disposar d'ells en interès del desenvolupament i el benestar comú, establert per l'Assemblea General en la seva Resolució 1803 (XVII), de 13 de desembre de 1962 i posteriorment confirmat en els Pactes Internacionals de Drets Civils i Polítics i de Drets Econòmics, Socials i Culturals, ambdós de 16 de desembre de 1966.
En el cas concret que ens ocupa, i en relació amb la protecció dels recursos naturals del Sàhara Occidental, ja el 1970 -cinc anys abans del propi Dictamen del Tribunal Internacional de Justícia de 1975- l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar la Resolució 2711 (XXV), per la qual es va convidar a Espanya a respectar les resolucions sobre les activitats dels interessos econòmics estrangers que operen en "el Sàhara Espanyol", i a la resta dels Estats a abstenir-se de fer inversions en el territori a fi d'avançar la posada en pràctica del dret d'autodeterminació.
Igualment, l'Assemblea General de les Nacions Unides, en la seva Resolució 50/33, de 6 de desembre de 1995, va establir una distinció entre les activitats econòmiques que perjudicaven als pobles dels Territoris no autònoms i les activitats empreses en el seu benefici afirmant "el valor de les inversions econòmiques estrangeres portades a terme en col•laboració amb els pobles dels Territoris no autònoms i conforme als seus desitjos amb la intenció d'aportar una contribució vàlida al desenvolupament socioeconòmic dels Territoris".
Convé recordar en aquest sentit que és tan sols el Poble sotmès a dominació colonial el que ostenta la titularitat sobre els recursos naturals del Territori, mentre que actualment la majoria dels habitants del Sàhara Occidental són colons d'origen marroquí que, pel mateix, no gaudeixen de tals drets.
Sobre la base d'aquests i altres documents, i després de l'anàlisi de la jurisprudència del Tribunal Internacional de Justícia i de la pràctica dels Estats, Hans Corell, secretari general adjunt d'assumptes jurídics, va fer públiques les seves valoracions en resposta a la petició del Consell de Seguretat sobre la legalitat de la licitació i la signatura de contractes del Marroc amb empreses estrangeres per a l'exploració de recursos minerals en el Sàhara Occidental i va concloure que "…les activitats d'exploració i explotació, de seguir portantse a terme sense atendre els interessos i desitjos del poble del Sàhara Occidental, infringirien els principis jurídics internacionalment aplicables a les activitats relacionades amb els recursos minerals en els Territoris no autònoms".
En definitiva, el territori del Sàhara Occidental posseïx, en virtut de la Carta de les Nacions Unides, una condició jurídica distinta i separada de la potència que l'ocupa, no podent considerar-se en cap cas part integrant del territori marroquí, pel que cap Estat, Empresa ni Organisme Multilateral pot legalment concertar acords amb El Marroc que directa o indirectament suposin reconèixer, o pugui interpretar-se com el reconeixement de la sobirania marroquina sobre el territori del Sàhara Occidental.
Si és especialment greu que la UE legitimi l'explotació il•legal dels recursos naturals del Sàhara Occidental és més greu encara que tal legitimació estigui liderada per l'Estat Espanyol que té una responsabilitat fonamental en la tragèdia que viu el Poble Saharaui. Espanya continua sent responsable legal i políticament. No obstant això, els diferents governs espanyols, lluny de complir amb les seves obligacions internacionals amb la població de la seva ex-colònia culminant l'últim procés de descolonització pendent del continent africà, i guiats per un utilitarisme contrari als valors de la pau i els drets humans, han privilegiat les relacions amb la dictadura alauí, representada per Mohamed VI.
Per tot això, CEAS-Sàhara vol expressar la seva satisfacció pel respecte a la legalitat internacional que suposa la no renovació d'un acord il•legal, clarament establert en contra dels interessos del poble del Sàhara Occidental, i de forma contundent expressar la denúncia clara de l'actitud reiteradament contrària al Dret Internacional de que han fet gala els europarlamentaris populars i socialistes atenent a interessos econòmics que mai poden ser considerats legítims si violen els drets humans, ni en el Sàhara Occidental ni en qualsevol altre lloc del planeta.
En la nostra opinió, el principi de la universalitat dels drets humans implica que la defensa d'aquests ha de transcendir les sensibilitats i identitats de tipus polític de cadascú i per descomptat situa als mateixos per sobre d'interessos econòmics i/o estratègics. Ningú amb un mínim de sensibilitat i sentit comú pot acceptar que mentre el govern marroquí rep milions d'euros a l'any per l'acord de pesca avui suspès, bona part de la població saharaui sobreviu en campaments de població refugiada o sota l'ocupació militar marroquina.
Aquests milions avui poden servir per a donar suport als pescadors espanyols avui perjudicats fins que la UE arribi a un acord respectuós amb el poble saharaui i la legalitat internacional. A la UE i al Govern espanyol els correspon estudiar ajudes per als vaixells afectats, fins que la Comissió Europea negociï un nou acord que resolgui els errors del que s'ha revocat i no contempli les aigües jurisdiccionals del Sàhara Occidental al sud del paral•lel 20º40'.
La pau, l'estabilitat i les perspectives d'integració i desenvolupament econòmics en el Magrib depenen en bona mesura de la prompta i justa solució del conflicte del Sàhara Occidental sobre la base de les resolucions internacionals. Espanya i la Unió Europea haurien d'afavorir tal desenvolupament, sempre en l'estricte respecte de la legalitat internacional i els drets humans. La Unió Europea, i el Govern espanyol sortit de les urnes el 20 de novembre ha de donar suport més activament una solució justa, duradora i que respecti el dret a l'autodeterminació del poble saharaui, a través d'un referèndum lliure perquè les i els saharauis decideixin lliurement el seu futur.

Informe “CIE, Derechos Vulnerados”

Redacció

A través de l’Informe “CIE, Derechos Vulnerados”, Migreurop denuncia la vulneració sistemàtica de drets fonamentals en els Centres d’Internament d’Estrangers. L’organització euroafricana reclama el tancament d’aquests centres i, mentrestant, exigeix una llei orgànica que reguli el seu funcionament.
“Persones privades del dret a la intimitat, a l’assistència jurídica, a la integritat moral i a la pròpia dignitat”, aquesta és la principal conclusió de l’Informe “CIE, Derechos Vulnerados” que ha estat elaborat i presentat el passat 18 de desembre a Màlaga per la xarxa euroafricana Migreurop.
L’informe és fruit del treball realitzat durant l’any per l’organització dintre de la iniciativa Migreurop Espanya i que ha comptat amb la visita a quatre centres, concretament als de Màlaga, Algesires, Madrid i Barcelona.
Les conclusions del document evidencien que les persones que es troben internades en els CIE haurien d’estar en centres especials sense caràcter penitenciari i tenir millors condicions que els presos, ja que no han comès cap delicte, sinó una falta administrativa com és no tenir la documentació en regla. No obstant això, asseguren, “la realitat és que aquestes persones estan tancades en veritables presons amb condicions molt inferiors a les quals tenen en els centres penitenciaris i es troben privades de drets fonamentals tals com el dret a la intimitat, a l’assistència jurídica, a intèrpret, a la integritat moral, a la confidencialitat, i en alguns casos, com en el del CIE d’Algesires, al dret a la dignitat amb la pràctica del nu integral previ a l’ingrés en el centre”.
Les organitzacions membre de Migreurop recorden que els interns tenen únicament restringit per llei el seu dret ambulatori, pel que consideren “inacceptable” que se’ls privi de la resta. Per això, Migreurop reclama el tancament d’aquests centres, molts dels quals –centres de Màlaga i Algesires- no reuneixen les condicions mínimes d’habitabilitat.
Mentrestant es produeix el tancament, apunten, “és prioritària l’aprovació d’una llei orgànica que reguli el funcionament dels CIE, perquè no es produeixin més atropellaments als drets de les persones”, regulació que ha estat protegida ja per més de 40.000 signatures i 400 entitats en una recent campanya.
Les organitzacions van destacar altres qüestions no menys rellevants com l’escàs o nul control judicial d’aquests centres, les notables deficiències en sistemes d’evacuació i prevenció d’incendis, la designació dels interns per un número en lloc de per el seu nom i cognoms i l’absència de càmeres en part de les instal•lacions, que impedeixen fiscalitzar l’actuació dels funcionaris i prevenir activitats il•legals, denunciades en nombroses ocasions per les persones que han passat per aquestes instal•lacions.
Davant les evidències que planteja l’informe, les organitzacions sol•liciten que es prohibeixi la detenció de persones en llocs que no tinguin la consideració legal de CIE, com en el cas de Tarifa, l’accés regular de les organitzacions socials per a fiscalitzar el seu funcionament, la comunicació amb l’exterior a través de telèfons públics i mòbils de la seva propietat, una assistència mèdica i social independent, visites en condicions de dignitat i intimitat, mecanismes per a preveure maltractaments i transparència i control d’aquests centres per part de l’autoritat judicial.
Us podeu descarregar l’informe sobre els Centres d’Internament d’Estrangers a l’Estat espanyol elaborat per Migreurop i un resum de l’informe, al web de CGT: http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article6418

Pedro Álvarez: 19 anys de corrupció judicial

Plataforma Pedro Álvarez
http://plataformapedroalvarez.com/

El 15 de desembre va culminar la campanya “19 anys sense Pedro” que va començar l’11 de setembre i que va organitzar una desena d’actes. I com cada any una manifestació pels carrers de Barcelona denúncia el seu cas. Quatre-centes persones van tornar a reivindicar pel centre de Barcelona un cop més l’assassinat de Pedro Álvarez a mans d’un policia a l’Hospitalet, aquesta vegada posant l’accent en la complicitat de la justícia en l’encobriment d’aquest tipus de casos, que no són aïllats com ja demostra la plataforma des que es va crear el 1992.
La manifestació, que va començar a la Plaça Universitat de Barcelona i va acabar a la Plaça Sant Jaume, va ser com sempre vigilada per un ampli dispositiu policial constantment escridassat pels manifestants a causa de la desproporció de mitjans emprats en una manifestació completament pacífica. Durant la mateixa es van cridar consignes que van recordar també casos d’abús policial com el d’emprès a Jonathan Carrillo, assassinat per les agressions rebudes de quatre policies locals a Terrassa o Patricia Heras, que va acabar suïcidant per no seguir suportant la pressió judicial de la qual mai va ser culpable. Com ja s’ha demostrat, aquests casos mai han estat nous: el pare de Pedro Álvarez recopilar en tan sols un mes quinze casos d’abús policial publicats en premsa oficial.
En el seu discurs final Juan José Álvarez va fer al•lusió a les pressions que segueix tenint la plataforma, només un exemple del que la societat catalana haurà de suportar en els propers anys, emmarcada en un sistema que augmenta la infraestructura policial, però retalla totes les altres, un sistema que justifica el desallotjament violent de centenars de persones que reivindiquen els seus drets a la Plaça Catalunya per instal•lar després una pista de gel amb ànim de lucre.
Diversos mitjans alternatius i locals van cobrir la notícia, que va estar activament comentada en xarxes socials com Facebook o Twitter, una xarxa en la qual es van publicar centenars de tweets acompanyats per hashtags com # 19AnysSensePedro , # JusticiaXPedro o # AbusoDePoder . La plataforma denuncia que pocs mitjans globals recullen últimament aquest tipus de notícies, patrocinats com estan per les multinacionals i el mateix estat, tot i ser una de les reivindicacions completament vives més antigues de tot Europa.
Juan José Álvarez i tota la família i amics / es de Pedro agraeixen àmpliament la participació a totes les persones que s’han implicat alguna vegada en el cas i en especial a tots els artistes, periodistes, fotògrafs / es, col•lectius, sindicats i persones anònimes que segueixen dia a dia compromesos amb el cas de Pedro Álvarez i amb tots els casos d’abús de poder a Espanya i adverteix que la lluita no només no s’aturarà sinó que cada any anirà a més.

SALUT I ANARQUISMES

Reptes

Josep Cara Rincón
www.berguedallibertari.org/pepcara

Tenim molts reptes i grossos. Molts passen per deixar de reptar, aixecar-nos i barallar-nos. Com puguem, clar. Ara mateix, cal decidir si convoquem una vaga general amb un mínim de cara i ulls. Més enllà del resultat pot ser bo fer-la per allò de la «gimnàstica revolucionària», entre cometes perquè més aviat fem estiraments reformistes i que ja és molt oju! si tenim en compte com està el pati.
Tanmateix, també es diu que pot ser contraproduent demostrar la poca força que tenim. Sigui com sigui, sí que hauríem de ser conscients de la nostra força i, sobretot, d’allò que fem per mirar de créixer. I no em refereixo només a créixer en nombre sinó en formació i en actitud.
Segons el meu parer, cal renovar les organitzacions antiautoritàries (algunes xino-xano ho van fent). Renovar no vol dir acceptar formes autoritàries i delegatives, apostar per l’organització, el treball i el compromís no té perquè ser autoritari.
Simplement, allò que cal, és adaptar les nostres formes de funcionar a cada realitat. Ser efectius. Quan una cosa, per molt antiautoritària que vulgui ser i per molt útil que fos en el passat no funciona en el present cal canviar-la, fer-la útil, i clar de manera antiautoritària. Una església pot mantenir-se pels segles dels segles, però això no vol dir ni que sigui útil ni que sigui llibertària. Les etiquetes no volen dir res, és el dia a dia allò que demostra les coses. Poso algun exemple ben tonto: apostar per la política institucional no és cap renovació ni cap modernor, és més aviat una aposta obsoleta, una cosa que s’ha provat i se sap que no funciona.
Però també és obsolet esmerçar esforços en mantenir una “eina” al marge de la utilitat que aquesta tingui i sense tenir en compte els mètodes que es facin servir per mantenir-la. En conclusió que ni la renovació ha de passar per deixar de banda els principis anarquistes ni per defensar-los es pot ser autoritari. Ale, ja està.
Res, al que anem, que no paren de privatitzar-nos, precaritzar-nos i retallar-nos i nosaltres no fem prou per frenar-ho.
De vegades, fins i tot, sembla que ens hi posem bé. Espero que aquest futur tant negre que ens sembla que ja arriba, sigui negre en tots els sentits. I que ens porti molta lluita, molta revolta i que recuperem els carrers i clar, les nostres vides. Ara bé, si no ens ho prenem en serio —si de veritat no ens interessa vaja— si el sindicat, l’ateneu o el grup és sols una afició més, segur que no recuperem res.

Bon any, salut i anarquia!

Més capitalisme verd

Un balanç de la Cimera del clima de Durban

Josep Maria Antentas i Esther Vivas

Es salva als mercats i no al clima. Així podríem resumir el que constata la 17ª Conferència de les Parts (COP 17) de Nacions Unides sobre Canvi Climàtic de Durban, Sud-àfrica, celebrada del 28 de novembre al 10 de desembre.

La ràpida resposta que governs i institucions internacionals van donar a l'esclat de la crisi econòmica en 2008 rescatant bancs privats amb diners públics contrasta amb l'immobilisme enfront del canvi climàtic. Encara que això no ens hauria de sorprendre.

Tant en un cas com en un altre guanyen els mateixos: els mercats i els seus governs còmplices. En la Cimera del clima de Durban dos van ser els temes centrals: el futur del Protocol de Kioto, que conclou el 2012, i la capacitat per a establir mecanismes en la reducció d'emissions; i l'engegada del Fons Verd per al Clima, aprovat en l'anterior cimera de Cancún, amb l'objectiu teòric de donar suport als països pobres en la mitigació i l'adaptació al canvi climàtic.

Després de Durban podem afirmar que un segon període del Protocol de Kioto ha quedat buit de contingut: es posposa una acció real fins al 2020 i es rebutja qualsevol tipus d'instrument que obligui a la reducció d'emissions. Així ho han volgut els representants dels països més contaminants amb Estats Units al capdavant, qui advocaven per un acord de reduccions voluntàries i rebutgen qualsevol tipus de mecanisme vinculant.

Però si el Protocol de Kioto ja era insuficient, i d'aplicar-se evitava només 0,1º centígrads d'escalfament global, ara anem com més va a pitjor.

Entorn al Fons Verd per al Clima, si en un primer moment els països rics es van comprometre a aportar 30 mil milions de dòlars el 2012 i 100 mil milions anuals per al 2020, xifres que de totes maneres es consideren insuficients, la procedència d'aquests fons públics ha quedat per determinar mentre s'obren les portes a la inversió privada i a la gestió del Banc Mundial.

Com han assenyalat organitzacions socials es tracta d'una estratègia per a "convertir el Fons Verd per al Clima en un Fons Empresarial Cobejós". Una vegada més es pretén fer negoci amb el clima i la contaminació mediambiental. Altre exemple d'aquesta mercantilització del clima ha estat l'aval de l'ONU a la captura i emmagatzematge de CO_2 com Mecanisme de Desenvolupament Net, que no pretén reduir les emissions i que aguditzaria la crisi ambiental, especialment en els països del Sud candidats a futurs cementiris de CO_2.

Així, els resultats de la cimera apunten a més capitalisme verd. Com indicava l'activista i intel•lectual sud-africà Patrick Bond: "La tendència a mercantilitzar la naturalesa s'ha convertit en el punt de vista filosòfic dominant en la gobernança mundial mediambiental". A Durban es repeteix el guió de cimeres anteriors com la de Cancún 2010, Copenhaguen 2009… on els interessos de les grans multinacionals, de les institucions internacionals i de les elits financeres, tant del Nord com del Sud, s'anteposen a les necessitats col•lectives de la gent i al futur del planeta.

A Durban estava en joc el nostre futur però també el nostre present. Els estralls del canvi climàtic estan tenint ja els seus efectes: alliberament de milions de tones de metà de l'Àrtic, un gas 20 vegades més potent que el CO_2 des del punt de vista de l'escalfament atmosfèric; derretiment de les glaceres i dels mantells de gel que augmenta el nivell del mar. Uns efectes que incrementen el nombre de migracions forçades. Si el 1995 hi havia al voltant de 25 milions de migrants climàtics, avui aquesta xifra s'ha doblat, 50 milions, i en el 2050 aquesta podria ascendir a entre 200 i mil milions de desplaçats. Tot apunta que ens dirigim cap a un escalfament global descontrolat superior als 2º, i que podria rondar els 4º, per a finals de segle, el que desencadenaria molt probablement, segons els científics, impactes inmanejables, com la pujada de diversos metres del nivell del mar.

No podem esperar fins a l'any 2020 per a començar a prendre mesures reals. Però enfront de la falta de voluntat política per a acabar amb el canvi climàtic, les resistències no callen. I emulant a Occupy Wall Street i a l'ona d'indignació que recorre Europa i el món, diversos activistes i moviments socials es van trobar diàriament en un fòrum a pocs metres del centre de convencions oficials sota el lema 'Occupy COP17'.

Aquest punt de trobada ha reunit des de dones camperoles que lluiten pels seus drets fins a representants oficials de petits estats illencs com Les Seychelles, Granada o Nauru amenaçats per una pujada imminent del nivell del mar, passant per activistes contra el deute extern que reclamen el reconeixement i la restitució d'un deute ecològic del Nord respecte al Sud. El moviment per la justícia climàtica assenyala com, enfront de la mercantilització de la naturalesa i els béns comuns, és necessari anteposar les nostres vides i el planeta.

El capitalisme s'ha demostrat incapaç de donar resposta a l'atzucac al que la seva lògica productivista, curtplacista i depredadora ens ha conduït. Si no volem que el clima canviï cal canviar radicalment aquest sistema. Però els resultats de Durban apunten en una altra direcció. El reconegut activista ecologista nigerià Nnimmo Bassey ho deixava bé clar amb aquestes paraules: "Aquesta cimera ha amplificat l'apartheid climàtic, on el 1% més ric del món ha decidit que és acceptable sacrificar al 99% restant".

** Josep Maria Antentas és professor de sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona i Esther Vivas és membre del Centre d'Estudis sobre Moviments Socials de la Universitat Pompeu Fabra.*

Fracàs a la Cimera sobre el Canvi Climàtic de Durban

**Secretaria d'Acció Social
Comitè Confederal CGT**

Després de dues setmanes de negociacions i dos dies més de pròrroga per manca d'acords entre els països assistents, la Cimera de Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic (COP17) que ha tingut lloc a Durban (Sud-àfrica), es pot qualificar de gran fracàs, ja que, no s'ha arribat a un acord pel qual s'adquireixi un compromís real pel que fa a l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, de manera que Durban no suposa un avanç del ja establert en el Tractat de Kyoto. Les grans potències contaminants han preferit defensar els beneficis del lobby dels combustibles fòssils en detriment de l'interès del conjunt de la humanitat.

El compromís adquirit pel Tractat de Kyoto finalitza el 2013 i que s'ha acordat deixa tot en l'aire, ja que, els EUA, amb el suport d'altres grans potències, ha aconseguit un acord amb escàs valor vinculant i que inclou una clàusula per mitjà de la qual encara que es signés un nou tractat aquest no entraria en vigor fins al 2020, ajornant fins a la pròxima cimera una decisió vinculant perquè els països rics redueixin les emissions .

Durban es converteix en un fracàs respecte a les negociacions ja que a partir de 2013, finalització del Tractat de Kyoto, l'emissió de gasos d'efecte hivernacle no disminuirà. Ajornar fins a 2020 un acord jurídicament vinculant, pot comportar a una pujada de la temperatura global de fins a 4º C, quan el que recomana la comunitat científica per evitar situacions catastròfiques al planeta és un increment per sota dels 2º C, segons els propis informes i estudis publicats pel Panell Intergovernamental sobre Canvi Climàtic (IPCC) afavorit en el si de Nacions Unides.

Tampoc s'han aconseguit avenços significatius per aconseguir els recursos econòmics que duguin a terme el desenvolupament del "Fons Verd", el qual és una peça clau per resoldre els problemes que el canvi climàtic està provocant en les economies dels països en vies de desenvolupament.

Per a la CGT, les conseqüències per a la població mundial seran molt greus i irreversibles. N o podem permetre que el futur del planeta quedi en mans dels interessos econòmics del capitalisme, de les multinacionals, dels governs dels EUA i les grans potències.

La Cimera de Durban crea un “apartheid climàtic”

Ecologistes en Acció

Ecologistes en Acció lamenta profundament els resultats de la cimera sobre canvi climàtic realitzada a Durban a primers de desembre, que sotmet els principis de justícia i els drets humans als interessos econòmics i comercials dominants.

Les decisions resultants de la cimera de Nacions Unides sobre canvi climàtic (COP17) constitueixen un crim contra la humanitat perquè permetran que la temperatura mitjana global superi els 4º C, el que és una sentència de mort per a milions de persones a l’Àfrica, els petits Estats insulars , molts països d’Àsia i Llatinoamèrica.

Segons Ecologistes en Acció, “les negociacions climàtiques han creat un règim de ’apartheid climàtic’ perquè la majoria dels governs històricament més responsables de l’escalfament global, com els EUA, Canadà, Japó, Austràlia, Rússia o la Unió Europea, han decidit sacrificar els drets humans de milions de persones.

Segons Ecologistes en Acció, “és contra tota ètica que els contaminadors del món hagin bloquejat una vegada més la posada en marxa d’accions reals, ambicioses i urgents per frenar l’escalfament global així com prevenir les seves greus conseqüències socioambientals, prioritzant el rescat dels bancs i del sistema financer amb l’ampliació de mercats de carboni”.

“La cimera de Durban ha fracassat a determinar la reducció de -almenys- 40% dels gasos d’efecte hivernacle per al 2020 respecte al 1990, com exigeix la ciència i la justícia”, exposen. “Els resultats funestos de la cimera de Durban simbolitzen també un fracàs i retrocés de 20 anys de negociacions multilaterals sobre medi ambient des Rio’92”, diu l’organització ecologista.

Ecologistes en Acció aclareix que en cas que la Unió Europea digui que hagi salvat la cimera de Durban i el Protocol de Kyoto, “volem assenyalar que no és correcte perquè el segon període de compromís del Protocol de Kyoto adoptat a Durban queda buit de contingut”. La decisió no inclou una esmena al Protocol de Kyoto amb noves fites de mitigació dels gasos d’efecte hivernacle per als països industrialitzats perquè només es “pren nota” de les esmenes que donarien realment vigor al segon període. “Sense aquestes esmenes és una promesa buida”, recalquen, “només són intencions, però la veritable decisió s’ha ajornat fins a la pròxima COP, sense compromisos vinculants de reducció d’emissions dels països rics.

“La manca de voluntat política i la degradació del nivell d’ambició a Durban reflecteix també el fracàs de l’actual sistema econòmic i polític per fer front a la crisi ambiental”, va dir Tom Kucharz, d’Ecologistes en Acció. “La Unió Europea ha decidit en la seva recent cimera seguir subsidiant als bancs que van causar la crisi econòmica i finançar una economia insostenible i basada en la crema de combustibles fòssils, gastant només des de 2008 més de 4,3 bilions d’euros en els rescats financers . En aquest context és deplorable la manca d’urgència i ambició de la UE a la transferència de finançament per a l’adaptació, que és una qüestió de supervivència per a molts països afectats per la crisi climàtica “.

“El text sobre finançament a llarg termini és molt decebedor. És lamentable que s’hagi acordat la posada en marxa del Fons Verd per al Clima, sense promeses de cap tipus de finançament públic per a posterior a 2012”, revela Ecologistes en Acció.

“Les propostes sobre la innovació de les fonts (taxes sobre el transport marítim i aeri o taxa sobre transaccions financeres) s’ha perdut”, afegeixen.

“Necessitem un Fons Verd per al Clima que proporcioni finançament per als països més vulnerables i afectats pel canvi climàtic, totalment independent d’institucions antidemocràtiques com el Banc Mundial, que té una llarga trajectòria del finançament de projectes que han agreujat el canvi climàtic, la corrupció i la pobresa”, segons Ecologistes en Acció.

Ecologistes en Acció valora els documents finals de la COP17 com un frau i una traïció a la necessitat de canviar l’actual model de producció i consum, ignorant el reclam per la justícia climàtica de les organitzacions socials. “Lamentem també que tot i el fort suport de molts països d’Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina va ser eludida la defensa de l’Índia a favor de l’equitat com a principi central en els tractats sobre canvi climàtic.”

Tot i parlar d’un “full de ruta” oferta per la UE, els acords de Durban són un camí plegat de injustícies. “Esperar fins al 2020 per a un següent instrument legal és irresponsable per ser massa tard”, explica Tom Kucharz d’Ecologistes en Acció. “El caràcter vinculant d’un futur instrument va ser greument descafeïnat”.

D’altra banda és “inacceptable que la UE culpi als països en desenvolupament per la manca d’avenços quan un cop més s’ha evidenciat que els països desenvolupats no volen assumir fites de mitigació ambicioses mentre els països en desenvolupament han fet molt més esforços de mitigació que els països industrialitzats”, exposa Ecologistes en Acció.

De gran preocupació és també l’aniquilació de la referència als principis de la Convenció Marc de NNUU sobre Canvi Climàtic en els textos de Durban, com són les responsabilitats comunes, però diferenciades per mitigació, transferència de diners i tecnologia. “No es pot igualar als països responsables i els països víctimes de la crisi climàtica”, opina Ecologistes en Acció.

La situació actual de la gestió de l’Aigua a Catalunya

Ecologistes en Acció de Catalunya

Ecologistes en Acció de Catalunya denuncia les intencions de l’actual Govern d’incomplir el “Pla de Gestió de l’Aigua de Catalunya”, mitjançant l’aplicació del qual la gestió de l’Aigua a la nostra nació s’adaptaria a l’obligat compliment de la Directiva Marc de l’Aigua (DMA).

També denunciem la responsabilitat dels successius governs de la Generalitat de Catalunya de fomentar la fallida econòmica de les empreses públiques Agència Catalana de l’Aigua (responsable de la política del Govern en matèria d’aigües que es fonamenta en els principis de la DMA) i Aigües Ter Llobregat (responsable de l’abastament d’aigua en alta a la ciutat de Barcelona, la seva àrea metropolitana i nou comarques del seu entorn) per provocar la seva privatització.

L’Agència Catalana de l’Aigua i els seus tècnics han treballat de valent i amb gran responsabilitat en l’elaboració de l’únic pla de gestió de l’Estat espanyol que compleix amb la legislació vigent en la Unió Europea. A hores d’ara, aquest pla es pretén sotmetre a polítiques de gestió de l’Aigua anacròniques pel fet d’oblidar tots els objectius ambientals i les polítiques de gestió de la demanda, al fomentar una política que considera l’aigua com la benzina del desenvolupament econòmic.

L’actual Govern de Catalunya desitja gestionar l’aigua únicament segons criteris econòmics que facilitin la generació de beneficis i la satisfacció dels accionistes de les grans empreses del sector en comptes de vetllar pel bon estat ecològic de tots els rius, altres masses d’aigua superficials i aqüífers.

La ciutadania necessita reivindicar que aquesta lògica no coincideix amb els interessos sanitaris i econòmics d’una societat mediterrània que ha de estalviar recurs i pagar una tarifa equitativa per a fer front a les despeses de manteniment, millora d’infraestructures d’abastament i sanejament i la recuperació del medi.

D’altra banda, la privatització d’aquestes empreses públiques impedirà l’accés a la ciutadania a informació capdal per al seguiment de la qualitat del servei perquè aspectes tan transcendents per a la vida, com la balança de costes i beneficis economics del cicle de l’aigua, esdevindran i estaran sotmesos al secret industrial.

Ecologistes en Acció de Catalunya denuncia que aquesta ambició suposarà un incompliment de la Directiva Marc de l’Aigua, destruirà els ecosistemes fluvials i la participació ciutadana, comprometrà el nostre futur i dificultarà les possibilitats d’adaptació a les variacions climàtiques que els científics anuncien.

Dinamita de cervell

Convé recordar

Xavier Díez

Convé recordar que a la dècada dels trenta la majoria de democràcies liberals van caure com castells de naips. La raó? L'absoluta incapacitat del sistema polític a l'hora de gestionar la crisi derivada del crash financer de 1929. La indiferència davant l'empobriment de milions de persones. L'aferrament a l'ortodòxia econòmica del capitalisme clàssic que condemnava una part de la població a la desocupació i la indigència. Un exemple inquietant, l'alemany Heinrich Brüning. Canceller entre 1930 i 1932, protagonitzà una política de dures retallades pressupostàries per equilibrar els comptes públics i pagar el deute. Resultat? Una desocupació que passà de tres a sis milions, un aprofundiment de la recessió i un empobriment generalitzat entre les classes mitjanes, les mateixes que esdevingueren, mesos després de la seva caiguda, les qui portaren Hitler al poder.

Convé recordar que l'ortodòxia econòmica, aplicada arreu del continent, estengué un clima de tensió social irrespirable entre els beneficiaris del capitalisme i unes poblacions empobrides, atemorides i ressentides. La història dels trenta i els quaranta està mal explicada, perquè, com narra Tony Judt, la Segona Guerra Mundial fou en realitat un mosaic de guerres civils amb centenars de milers de víctimes en enfrontaments interns dins Vichy, la Itàlia dividida, Iugoslàvia o Grècia.
A tall d'exemple, a França hi hagué més morts en onades repressives entre resistents i col•laboracionistes el 1944 que assassinats polítics a la rereguarda de la República espanyola entre 1936 i 1939. O les morts a la Grècia dels quaranta representaren proporcionalment entre el doble i el triple que les víctimes totals de la Guerra Civil a Catalunya.
Convé recordar que l'absència de voluntat per resoldre les greus desigualtats socials al primer terç del segle XX és a l'arrel de la violència desfermada durant la nostra guerra civil. Que l'ús dels governs monàrquics, dictatorials o republicans per preservar els interessos de la minoria dominant amb perjudicis per als sectors més desprotegits impulsà una divisió radical dins la societat catalana i espanyola, entre qui apostà per la violència per assolir objectius revolucionaris i qui la practicà per preservar un ordre que beneficiava els sectors dominants.
Convé recordar la irresponsabilitat i cobdícia dels grups dirigents catalans, entre aquests un empresariat que boicotejà l'aplicació de la llei de la jornada de les vuit hores, que desnonà pagesos i llogaters, que desfermà una guerra bruta contra dirigents sindicals, que es dedicà a especular amb l'habitatge, que empenyé Primo de Rivera a fer un cop d'estat, que pagava salaris insuficients, que mai respectà la benintencionada legislació laboral estatal, que finançà esplèndidament les tropes de Franco i que col•laborà activament amb la dictadura totalitària.
Convé recordar que al nostre país s'articulà (com sembla que ara imiten diversos moviments socials) una resposta social peculiar, fonamentada en l'acció directa, amb activitats com ara una àmplia vaga de lloguers, confiscacions d'aliments, ocupació de terres i actes de desobediència col•lectiva amb prou capacitat per preparar i tenir èxit contra l'aixecament militar. I que, en el col•lapse de l'estat, protagonitzà una revolució on es practicà obertament una activa i violenta repressió (8.352 morts).
Convé recordar tot plegat en un moment en què les circumstàncies històriques, sense ser idèntiques, ens acosten a un horitzó de confrontació social. Les institucions que exigeixen sacrificis als més febles i imposen austeritat a qui no ha tingut responsabilitat en aquesta crisi són sospitosament semblants a les que posaren les bases de la Guerra Civil catalana. Les mateixes que, des dels seus orígens, defensaven l'esclavitud, perseguien els sindicats, ignoraven les lleis laborals, evadien impostos i que, des de sempre, reiteren fins a la sacietat la seva obsessió per l'acomiadament lliure per deixar ben clar que una determinada casta té tots els drets i cap de les obligacions. I que, a més, parla de "cultura de l'esforç" quan viu, en gran part, d'activitats especulatives i rendistes, deslocalitza empreses o impulsa la privatització de serveis públics (que consisteix a fer d'intermediari parasitari entre la ciutadania i el treballador).
Es pot demanar treballar més per menys, quan avui la jornada mitjana del treballador català és de 41 hores enfront 36 dels europeus, mentre que el salari mitjà és un 20% inferior al de la UE, mentre que el nombre de treballadors públics és deu punts percentuals inferior al del continent? Pot exigir sacrificis qui s'ha enriquit amb les bombolles? És lícit degradar les condicions de vida de qui, quan deien que les coses anaven bé, com el cas dels treballadors públics, ja havia perdut una desena part del seu poder de compra?
Convé recordar, com el passat ens mostra, que la convivència és fràgil. I que la història i la geografia (especialment l'escandinava) ens mostren, a bastament, que hi ha alternatives.

** Xavier Díez és historiador*

Goldman Sachs pren possessió(ns) a Europa

David Fernàndez

El broker de la city londinenca que va afirmar a la BBC que somniava "amb una crisi per fer-se ric", Alessio Rastani, va afegir en rigorós directe que "Goldman Sachs governava el món". Tothom va riure. Però la realitat supera sovint l'humor i la ficció. El banc d'inversions nord-americà –8.354 milions de dòlars en beneficis nets el 2010– ha entrat a l'alta política europea per atiar i lligar ben curt les polítiques de desregulació, de reformes estructurals i de privatitzacions. Fidel al lema que el va veure néixer l'any 1869 i que no deixa gaire espai pels dubtes: "Els interessos dels nostres clients, el primer".
2011. Sud d'Europa. Goldman Sachs regna i, alhora, governa. La setmana passada, el diari britànic The Independent va publicar una gràfica ben suggeridora on reflectia el poder d'influència del banc sobre els governs i les institucions de la Unió Europea (UE). La novetat resideix, només, en la nova forma de gestió i de pressió. Si abans governaven de facto, avui ja ho fan de iure. Si abans recomanaven amb discreció pels passadissos del poder, ara signen els decrets governamentals i seuen als butacots ministerials. Dinàmica de portes giratòries, l'auge tecnocràtic a Itàlia i Grècia és, avui, el rostre més visible que els mercats han pres els governs. De fet, la pertinença a Goldman Sachs és el nexe comú que uneix Mario Drahgi –nou director del Banc Central Europeu– , Mario Monti –president del consell italià– i els actuals responsables polítics grecs. A Itàlia i a Grècia, a més, el canvi de govern s'ha produït sense eleccions democràtiques formals i s'han imposat mesures que esdevindran una mena de segon rescat bancari: garantir el pagament del deute.

De Grècia a Itàlia passant per la UE

Monti, alt assessor de la firma americana, va ser comissionat de mercat interior (1994-1999) i, després, comissionat per la competència (1999-2004) de la UE. Poc després, el banc el va nomenar assessor principal. La nota de premsa de la designació era clara: Monti arribava per obrir portes i "desenvolupar i executar negocis amb les principals companyies i governs d'Europa". Monti és membre del selecte Club Bilderberg i assessor de The Coca Cola Company. Mario Draghi, flamant president del Banc Central Europeu, també "ha estat dins i fora del govern i dins i fora de Goldman Sachs", recorda The Independent. Directiu del Banc Mundial i exdirector general del tresor italià va ser director gerent de Goldman Sachs International entre 2002 i 2005, on va treballar fent operacions de col•locació del deute britànic, de finançament del metro de Madrid o de refinançament del deute alemany.
Drahgi i Monti han estat acusats d'haver afavorit el falsejament dels comptes públics italians i grecs davant la UE mitjançant enginyeries comptables. De fet, en el cas grec, va ser Goldman Sachs qui, el 2002, va canalitzar 1.000 milions d'euros cap a l'Estat hel•lènic –a través d'una operació swap sobre el deute sobirà– per finançar les arques públiques. Draghi era, aleshores, el màxim responsable de la companyia que departia, a l'altra banda, amb Petros Christodoulou, del Banc Nacional de Grècia. Christodoulou va iniciar la seva carrera com a broker de Goldmans Sachs i avui, paradoxalment, s'encarrega de l'oficina de gestió del deute de Grècia. Al seu torn, Lucas Papademos, nou mandatari grec, va ser governador del Banc Central de Grècia entre 1994 i 2002 i va ordir la falsificació dels comptes grecs presentats davant la UE amb Goldman Sachs –amb un pagament previ de 300 milions de dòlars. A Papademos i Monti, també els uneix un estret lligam com a membres de

la Comissió Trilateral, el grup de pressió neoliberal fundat per Rockefeller el 1973 i que fa dècades que adverteix sobre el risc "d'un excés de democràcia".

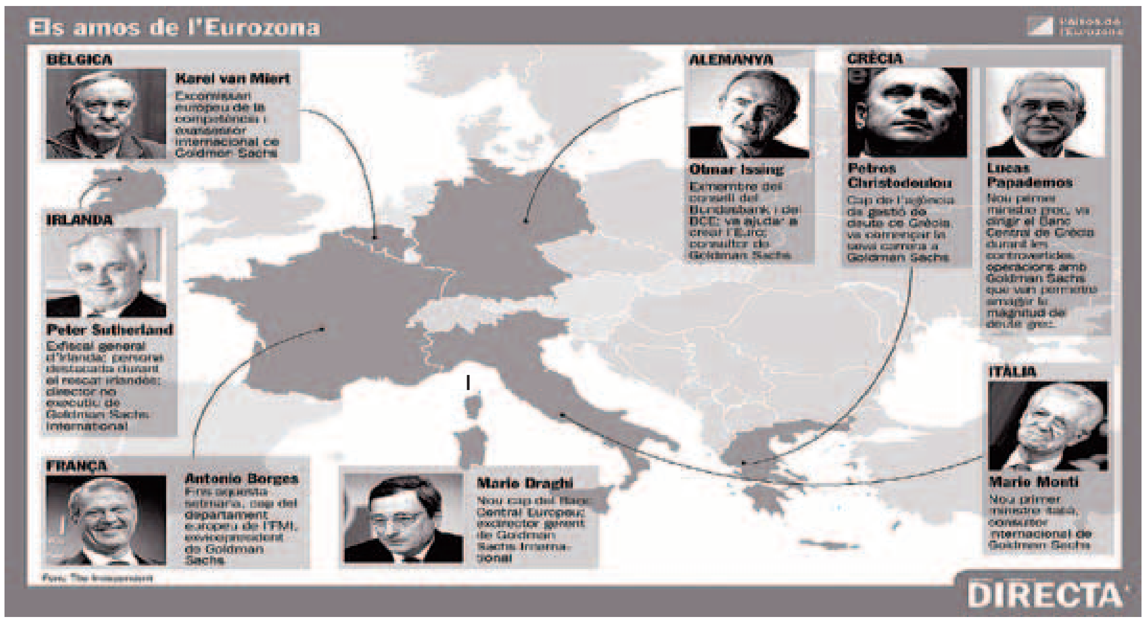
D'Irlanda als Jocs Olímpics

No són pas els únics. Fins fa deu dies, la divisió europea del Fons Monetari Internacional restava en mans d'un altre goldman: Antonio Borges. Otmar Issing, exmembre del consell del Bundesbank alemany i del BCE, també és un goldman boy. Peter Sutherland, fiscal general irlandès als anys 80 i excomissari de Competència de la UE, és avui el president executiu d'una de les branques de Goldman Sachs a Europa. Va ser un dels arquitectes del rescat a Irlanda. Karel Van Miert, actual comissari de Competència de la UE, també prové de l'escola Goldman Sachs. I Paul Deighton, 22 anys treballant per la casa, actualment és el director executiu dels Jocs Olímpics de Londres 2012. A l'Estat francès, Goldman Sachs compta amb la tasca de Charles de Croisset, excap del Crédit Commercial de France.

De fet, segons l'execonomista de l'FMI Simon Johnson, Goldman Sachs i altres bancs –especialment CitiGroup– han practicat la mateixa fórmula als EUA. Es van apropar tant a l'executiu nord-americà que, segons Johnson, el govern havia esdevingut una "oligarquia", on era impossible discernir l'interès públic de l'interès del banc d'inversions. Fins i tot la premsa americana va rebatejar la companyia com a "government Sachs" (govern Sachs). Avui, Bill Dudley, actual president de la Reserva Federal de Nova York o Henry Paulson, secretari del tresor, són homes de la companyia.

Goldman Sachs especula amb la fam

Insadollables, el negoci del deute no és l'única especulació tafurera que promou Goldman Sachs. Des de 1991, impulsa un nou estri financer, el Goldman Sachs Commodity Index, que especula amb el preu de divuit aliments bàsics –blat, cacau, arròs o cafè– i on l'enriquiment geomètric s'ha disparat. En només cinc anys, els fons de mercat de matèries primeres ha passat de 13.000 a 317.000 milions de dòlars. Segons la Conferència de les Nacions Unides per al Comerç i el Desenvolupament (UNCTAD), durant la primera dècada del segle, els preus mitjans de productes bàsics com el blat o l'arròs es van triplicar, fet que va produir milions de beneficis als grups financers. En conseqüència,

el 2008, les revoltes de la fam en protesta per la carestia de la vida van esclatar a 30 països. Joerg Mayer, membre de la UNCTAD, va declarar a The Guardian: "El mercat dels aliments ha esdevingut un casino i per una única raó: fer que Wall Street guanyi encara més diners".Zeca Afonso, el cantautor portuguès de la revolució dels clavells, ho taral•larejava al tema "Os Vampiros": "Eles comen tudo e nao deixam nada". Una denúncia que rubricaria el mateix Adam Smith, icona del neoliberalisme, que va deixar escrit: "Tot per a nosaltres i res per a tota la resta ha estat la dita roïna dels amos de la humanitat en les diverses èpoques de la història". El filòsof Jürgen Habermas s'ha mostrat més precís:silenciós cop d'estat financer. Mentrestant l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmics (OCDE) ja ha advertit aquest desembre que la recessió a l'Estat espanyol continua, que al 2012 es batran uns records d'atur que podrien arribar al 23% i que caldrà imposar, un cop més, noves reformes estructurals. Mentrimentres, l'home del Sachs somriu.

** David Fernàndez és activista social. Article extret del setmanari Directa*

Anticossos

Artur Sardà

Segons la Teoria dels Sistemes una societat funciona com un organisme, responent a un seguit de lleis que, bàsicament, responen al principi de que el Tot és més que la suma de les Parts.

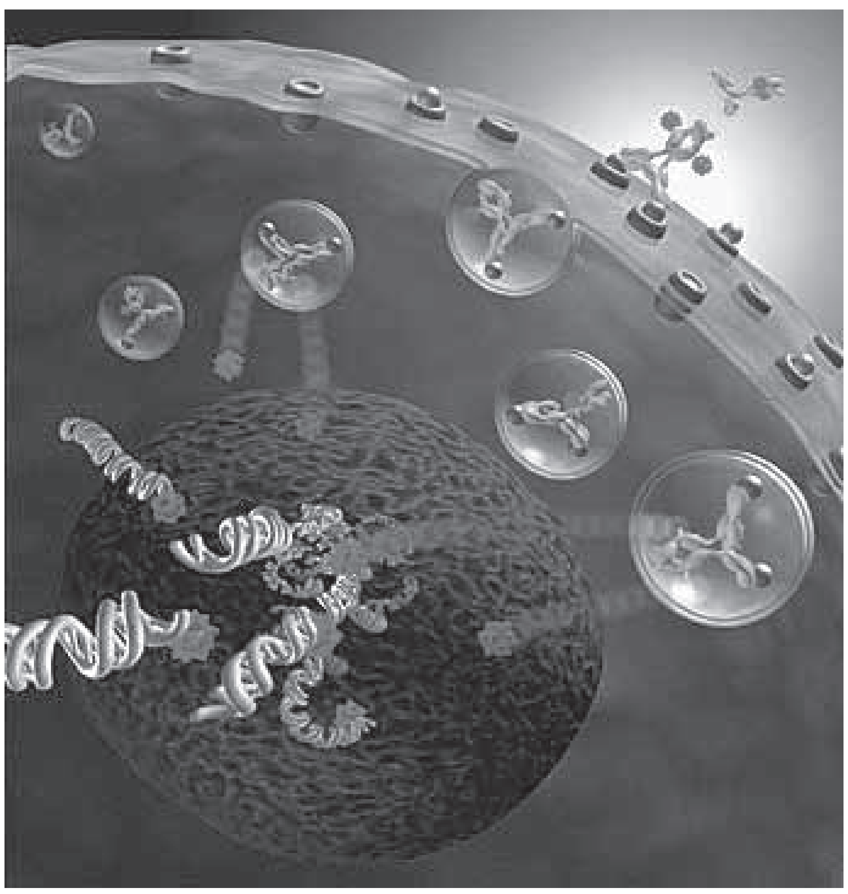
Un individuu, d'altra banda, també és un sistema, composat per infinitat de cèl•lules diverses, cadascuna amb la seva funció, contribuint entre totes a la supervivència de l'organisme però sense saber-ho, òbviament, perquè no poden veure més enllà de la funció concreta que realitzen, no poden abastar la complexitat del sistema que conformen. No obstant, tampoc ho necessiten. Només que cadascuna aporti el seu granet de sorra, el conjunt funciona.

Tant és així, que tenen la capacitat d'enfrontar-se a crisis inesperades, per exemple l'agressió d'un virus que ataca determinats òrgans i amenaça, per tant, a l'organisme sencer. En aquestes ocasions es posen en marxa els anticossos, que es van generant i adaptant a les circumstàncies, amb l'objectiu de repel•lir l'agressió. D'entrada, no en saben res de l'enemic. És a través de la continuïtat en la lluita, de l'assaig-error, de l'aprenentatge que esdevé de cada derrota, que es van fent més forts, més savis i, sobretot, més nombrosos.

La seva força creixent depèn, lògicament, de la capacitat dels propis anticossos d'organitzar-se d'una forma eficaç, però depèn també i sobretot de la pròpia virulència de l'agressor. Com més ataca, més creix la resistència, perquè aquesta s'alimenta també de la interrelació amb l'ésser que combat.

Les retallades en despesa pública a les que ens forcen els nostres governants funcionen com un virus que ataca les defenses de l'organisme social: la Sanitat, l'Educació, els Serveis Socials i tots els Serveis Públics en general, és a dir, tot allò que ens defineix i ens permet funcionar com a societat. Una societat sense defenses s'extingeix com organisme, deixa de ser una societat i es transforma en un "campi qui pugui", en la llei del més fort i les històries del Mad Max, unes condicions que l'acaben inhabitant per la supervivència de ningú.

Però aquesta embranzida sense precedents contra els drets socials bàsics, precisament perquè posa en risc tot el Sistema, està generant també una oposició sense precedents. De mobilització en mobilització, cada dia som més gent indignada i decidida a fer el que calgui per aturar-los. Encara no en som prou, ni de bon tros; encara no sabem quines són les formes de lluita millors, quina l'estratègia adequada; anem provant, ens anem equivocant, com els anticossos, però el que ens defineix és la nostra determinació: ja no ens creiem el que ens diuen (la crisi com l'excusa per tot!) i ens sortim del guió previst (no acceptem les retallades com quelcom raonable ni inevitable).

Polítics i periodistes infectats miraran de desacreditar-nos fent al•lusió a la nostra ignorància. "Quina alternativa proposeu? Si no n'hi ha d'alternatives! Somiatruites! Que només dieu animalades!" No val la pena de seguir-los en aquest joc! En certa manera, tenen raó. No crec que hi hagi cap individuu en aquest moment que li càpiga al cap una alternativa global, que doni una sola i adequada resposta a tots i cadascun dels aspectes d'aquesta crisi. La teoria dels Sistemes no contempla la intervenció del Mesies.

La solució, probablement, no la te ningú, però probablement també l'estem construint sobre la marxa, a mida que coneixem més i millor la naturalesa del virus que ens amenaça. Ara per ara, n'hi ha prou amb que cadascú posi el seu granet de sorra, des del seu lloc i des de les seves possibilitats. La millor guia sobre el que cal fer ens la donen ells, els agressors, els manipuladors: sabem que si ens diuen que cap aquí, molt probablement ens convindrà anar cap allà; sabem que hi ha línies vermelles que no es poden traspassar: per exemple, uns serveis públics insuficients, per sota dels nivells europeus, no es poden retallar. Mentre no estiguem més organitzats, mentre no siguem més gent i més savis, aquestes poden ser bones referències.

Els anticossos, doncs, en aquesta etapa inicial de creixement i d'organització, ens caracteritzem per ser la pedra a la sabata, els que posem pals a les rodes dels seus plans, els que rebutgem els seus arguments sense preocupar-nos de ser raonables. No ser raonables, no entrar en els seu jocs de debats tramposos i preparats, ens fa també més imprevisibles, per tant més perillosos.

Com en els organismes pluricel•lulars, primer observem al virus, l'estudiem, l'inquietem, rebem alguna clatellada que serveix perquè a l'endemà n'hi tornem més, som insistents i fem el que sentim que ens toca fer sense voler fer-ho tot entre quatre ni en quatre dies. Però sí amb la força que ens dona la perseverança i, sobretot, el nostre nombre creixent.

Paciència! Com més ens ataquin, més forts ens farem, més gent serem! I, finalment, passarà com en els organismes pluricel•lulars, com passa sempre a la naturalesa (perquè es veu que la vida és tossuda), que els anticossos no negocien cap alternativa raonable amb el virus agressor, sinó que l'esclafen amb la seva força numèrica. I l'organisme sobreviu i es perfecciona.

Així que, senyors del govern, no us talleu, escanyeu-nos força, que els vostres propis despropòsits ens alimenten i ens fan créixer! Som anticossos! I estem fent la nostra feina!

** Artur Sardà és delegat de la CGT a l'Hospital de Sant Joan de Reus*

Contraanuncis

INRITEX

-Subcontratamos mano de obra barata
-Deforestamos selvas para nuestras plantaciones de algodón
-Gastamos millones de litros de petróleo en transporte
-Tenemos una Responsabilidad Social Corporativa que brilla por su ausencia

Pero, a cambio, ofrecemos

-Hombres y mujeres vestidas con los mismos uniformes
-Precios sin competencia, porque nos hemos cargado al pequeño comerciante
-Renovación de stock constante para que renueves la camiseta de 3€ que te compraste ayer
-Amplia gama de prendas exclusivas en la talla 38
-Satisfacción asegurada delante de tu espejo concavo

El bon militant

Martín Navarro, afiliat al SAPB-CGT

Escolta homenet.
Per a començar, discrepar és sa i hauria de ser una gimnàstica recomanable per a tota ment inquieta dintre i fora de la CGT. I sens dubte alguns dels millors exercicis per a mantenir un bon estat de forma tant emocional com intel•lectual, són l'autocrítica i la crítica constructiva. En aquest sentit benvolgut company discrepar d'Aristòtil no hauria de semblar tan rar, però per pura honestedat intel•lectual, qui confessa no haver tingut encara l'oportunitat de llegir-lo, no apunta tan alt, solament pretenia reflexionar sobre el concepte de homo polític aristotèlic.
Del que si discrepo, però sembla que no s'ha volgut entendre, és de la interpretació- explicació que es fa de les idees del filòsof grec en relació al concepte de política.
Sorprèn que l'intèrpret de les il·lustres idees del filòsof grec sembli més ofès que el mateix Aristòtil. Mancant idees ja sabem el que ve, simpleríes de l'estil: "els anarquistes no ens lliurem dels mentiders. Els llibertaris no vivim lliures dels falsificadors. Els anarcosindicalistes no estem immunitzats davant les mitges mentides".
Ja posat es podria afegir: alguns anarquistes haurien de ser un poc més modests, alguns llibertaris haurien de ser menys arrogants, i finalment alguns anarcosindicalistes haurien de demostrar certa maduresa intel•lectual (que se suposa llegint a Aristòtil, com se suposava en la mili el valor a tots els reclutes) i no caure en la desqualificació i l'insult fàcil.

Mitges veritats que no pretenen ser ni immutables ni absolutes

Està clar que qui està tan satisfet de la seva militància i de ficar "cullerada" en tot com bon militant i "lluitador" social, sembla que li falten idees per a rebatre als que ens considerem antipolítics en la CGT, es repeteix més que Catalunya Ràdio. Sembla que no s'ha volgut entendre el que entenem per política i el joc que la justifica. I sorprèn que qui controla de tal manera la filosofia dels clàssics, no pugui comprendre sense ira i sense desqualificacions les idees d'un dels milers de militants de base, sense adjectius, de la CGT.
No s'ha entès res de quant afirmem, quan diem que el nostre camp polític està en la lluita social i sindical, i que aquesta és una lluita col•lectiva. Que la lluita política és total, és a dir, social, cultural i no s'ha des perdre el temps en el que definim com politiquejos electoralistes, en polítiques de pa i circ. Si alguns en aquesta organització s'impliquen el joc el polític, entenem que ho fan per convenciment i amb la il•lusió, i creiem que amb alguns objectius compartits. Ara bé, es poden practicar i defensar altres vies de lluita, sense que hàgim de gratar-nos les vestidures i desqualificar a ningú.
Si s'hagués entès en part tota aquesta argumentació, sorprendria el coincident que poden semblar en ocasions idees en aparença tan antagòniques. No tornarem sobra els mateixos arguments, doncs com deia H. Teglel, quins temps aquests que fins al més obvi s'ha remarcar una i una altra vegada.

Titín l'anarcosindicalista

Idees i acció company, i tan valides són les teves "lluites" com les dels altres, que per cert la majoria d'ocasions són les mateixes. No ha de coure tant si els camins per a arribar als mateixos objectius, en aparença, per a alguns no passen per la senda del "polític". No existeixen dreceres, però tampoc peatges obligatoris pels quals haver de passar. Les "lluites" són diverses i cadascun fa segons les seves possibilitats. Del que es tracta és de teixir complicitats, de crear confiances, de créixer amb les noves experiències de lluites, d'aglutinar força per al canvi social que acabi amb aquest sistema terrorista i aniquilador de voluntats i de persones.
No podem anar per la vida de Titin de l'anarcosindicalisme, amb la nostra llibreta i llapis mancant gos falder. No podem tenir la certesa, que "lluita" que no presencio, "lluita" que no existeix. Ni podem anar passant llistes ni acusant als altres de les mateixes necedats, un article després d'un altre, sobre l'escaqueig d'alguns per a "estalviar-se les lluites reals en el món de la política".

Litúrgies a part, per cert, formar part d'un candidatura en unes eleccions municipals és sens dubte un ritual que per la seva novetat i efectivitat està fora de tot cerimonial litúrgic, alguns clamen per visualitzar les lluites, per a acabar amb la desgana i l'avorriment militant. Més que visualitzar lluites, alguns es visualitzen amb massa facilitat en totes les lluites. Per pura militància per descomptat, l'electoralisme antipolític, l'avorriment i el passar "l´estona", són coses dels altres. Honestedat companys, honestedat i moderació en les formes, que l'enemic no hauria d'estar a casa, almenys en la nostra. Debat, discussió en els nostres sindicats amb més o menys èmfasi, sobre idees, estratègies de lluites, que no faltin, però sempre des del respecte mutu.

Sobre radicalismes i aparences

Prou de desqualificacions, convertides sembla en pura obsessió, del tipus: l'estar contra el joc polític i contra la política partidista, és una manera de no avorrir-se, "de no haver d´encarar les lluites reals i semblar "radicals" sense haver de ser-ho. En aquest tros del món que és el nostre país." (per cert, sense ànim d'obrir un altre front "sensible" de discussió, el meu país són les meves idees i la meva gent, hàbitat familiar i social on sobrevisc basant-me tant en la solidaritat interna com en el suport mutu).
Està clar que l'obsessió per anar posant etiquetes (com en els supermercats es marquen els preus a sac de prestatgeria en prestatgeria), tant a un mateix com als altres, és un mal exercici de relativisme ideològic, per no dir cultural i emocional. Igual que no "fa falta ésser politic per fer política" i ser sindicalista "i no fer sindicalisme", es pot ser polític i sindicalista i no tenir ni idea sobre sindicalisme i lluites populars.
Ja sabem, no acabem de descobrir la sopa d'alls, que la classe obrera ni va al cel, que deia aquell, ni es pot comprimir en una fàbrica, ni en un sindicat. Som un agent històric modelat i transformat psicològicament per aquesta societat de masses. L'única cosa que ens uneix és el nostre sentit de classe treballadora, alienada tant en l'àmbit laboral com social. Per tant els miratges sobre la força del treballador "amb capacitat per continuitat i seguretat en el treball… la base de l'anarcosindicalisme…" fa anys que van saltar en mil trossos. Més que de derrota en derrota, hem anat d'experiència en experiència, intentant sumar i millorar les nostres lluites. La cosa no és ni tan difícil d'entendre, ni tan difícil d'explicar. La crua realitat l'estem sofrint, i més com sindicalistes de CGT, en les nostres pròpies carns. Ningú, en aquest sentit, pot tenir l'autoritat ni moral ni ideològica, per anar donant lliçons sobre militància i militants.

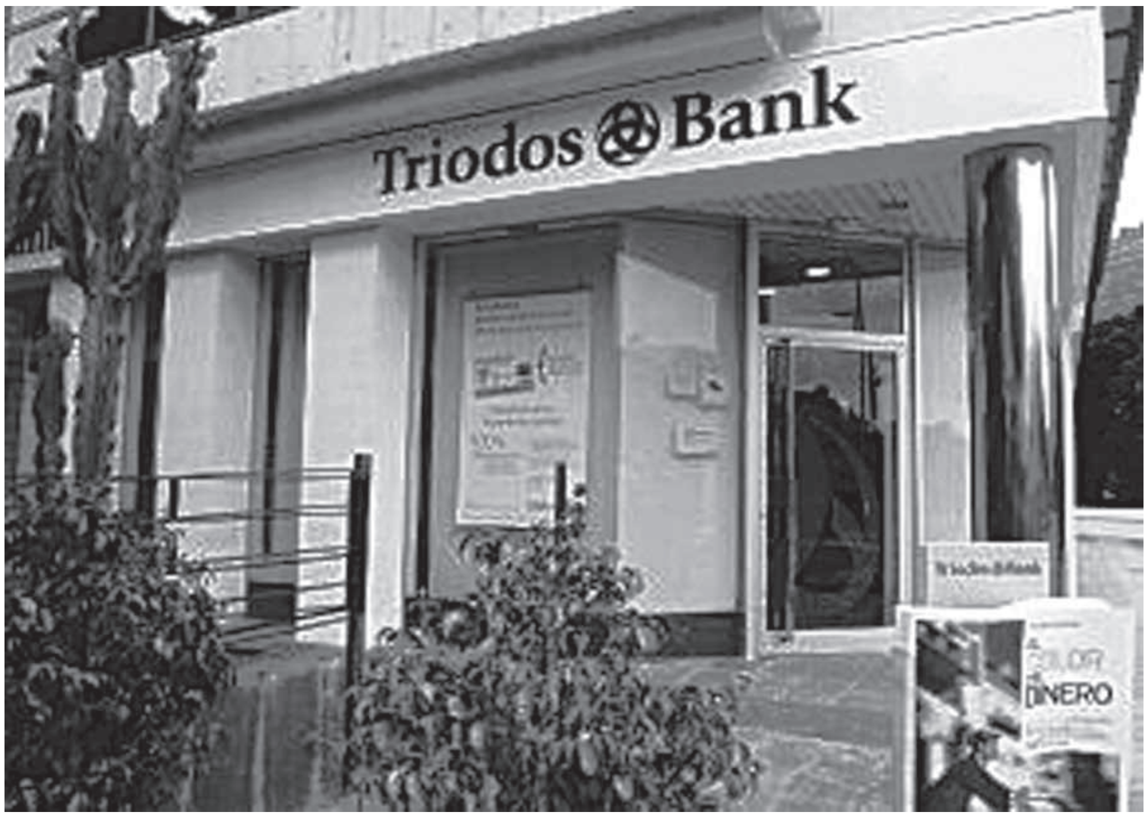
Sobre rebels primitius i militants moderns

Per al gran historiador marxista Eric Hobsbawm els anarquistes de principis de segle passat i finals de l'anterior, no són més una banda de primitius amb idees mesiàniques sobre la política i el sentit mateix del canvi social. Uns radicals disfressats d'apòstols de la llibertat, que se situaven al marge de la lluita política moderna (partit, avantguarda….) i la radicalitat suïcida dels quals impedien l'aparició d'una veritable força política que liderés un autèntic procés revolucionari.
Sobre com ha influït en la posterior historiogràfica marxista i liberal aquestes idees és un tema a part, però és ben sabut que en el món acadèmic i historiogràfic a les idees llibertàries se'ls ha condemnat a la invisibilitat, i en les poques ocasions que es parla d'anarquisme, es parla de radicalisme, de violència.
A què ve tot això? Seria una altra mitja veritat per a alguns, amb la qual intentem demostrar que la figura del bon militant anarcosindicalista, llibertari i anarquista és una altra quimera que depen més de la visió dels altres que del propi egocentrisme. Igual que per a alguns especialistes en història l'anarquisme no va ser més que una fase de l'evolució política del proletariat, una resplendor superada de la que van sorgir avantguardes de "proles" ben dirigides i ben motivades amb teories revolucionàries modernes, per a alguns militants d'aquesta Confederació de Sindicats que és la CGT, el seu pragmatisme i "compressió dels temps" els fa creditors del títol bon militant, mentre que els altres no som més que una colla d'anarcos-llibertaris-sindicalistes de sofà, dropos, derrotistes, aficionats a les masturbacions mentals.
Per fortuna per a tots, igual que el bon salvatge de Rousseau, el bon militant no és més que un mite ben intencionat, allunyant de la realitat. Aquesta és tosuda, relativitza i deixa cadascú en el seu lloc. Ens veiem en el carrer, per a seguir la discussió si fa falta, però sobretot per a compartir lluites i esperances.

P.D. Aquest article, si l'estàs llegint és que ha estat publicat en el nostre periòdic confederal "Catalunya". No pretén altra cosa, encara que som conscients que en les hemeroteques solament es troba una part de la realitat ja sigui passada, present o futura. Per a completar-la en la seva totalitat, s'ha de tirar d'altres "fonts", si no volem quedar-nos amb una visió incompleta i deformada de la mateixa.

Triodos, la banca de la mala consciència capitalista

Pasqual Aguilar

«Dichosa edad y siglos dichosos aquellos a quien los antiguos pusieron nombre de dorados, y no porque en ellos el oro, que en esta nuestra edad de hierro tanto se estima, se alcanzase en aquella venturosa sin fatiga alguna, sino porque entonces los que en ella vivían ignoraban estas dos palabras de "tuyo" y "mío"». (Miguel de Cervantes, Don Quijote de la Mancha)

El creixent descrèdit del sistema financer i de l'economia monetària han provocat la promoció de la banca ètica entre els mitjans de comunicació. Destaca el cas de Triodos Bank que, amb un discurs ple de bones intencions, ha guanyat clientela a l'Estat espanyol de manera exponencial. Aquesta entitat es presenta com el referent europeu en banca ètica i sostenible. Parla de transparència en les seves activitats: «Un banco donde nuestros clientes saben qué hacemos con su dinero». Més enllà de la propaganda, és important de conèixer la veritable naturalesa d'aquest banc.

A l'any 2009 Triodos va guanyar el premi al banc més sostenible del món. Perquè segons afirmen en la seva pàgina web: «incorpora criterios de sostenibilidad, impacto social y medioambiental positivo en toda su actividad financiera». Aquest guardó li va concedir el diari econòmic Financial Times —reconegut portaveu de l'oligarquia financera— i la Corporació Financera Internacional (CFI) —organisme que forma part del Grup del Banc Mundial (BM).

L'apropiació del terme «sostenibilitat» crea situacions enganyoses. Per al lector que no estigui avisat recordem que el Tribunal Permanent dels Pobles acusa reiteradament el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial de practicar polítiques homicides contra la humanitat. Encara que el prescrit fundacional del BM és el combat contra la pobresa, en realitat la seva actuació significa la irrupció dels interessos del gran capital en els països que sol•liciten els crèdits per al desenvolupament. Aquesta intervenció obliga a privatitzar els sistemes públics de sanitat i educació. A més a més, el suport del BM a projectes hidroelèctrics i agroindustrials de grans proporcions accelera la destrucció del medi ambient que, alhora, expulsa milions de persones.

Triodos Bank España inverteix especialment en les energies renovables. Aquestes energies tenen en potència la capacitat de socialitzar l'accés a l'energia. Però els interessos dels grups de pressió de l'electricitat anul•len aquesta potencialitat descentralitzadora i democratitzadora. Així es perpetuen les infraestructrures basades en la generació a gran escala i en la necessitat de grans línies de transport, estacions transformadores, etc. Triodos no discrimina entre el suport a les petites i mitjanes empreses que promouen la microgeneració deslocalitzada i les empreses com Gamesa, paradigma del foment dels grans parcs eòlics. Pel que fa a les inversions en instal•lacions solars fotovoltàiques, Triodos financia un parc solar de 4,3 MW a Granada. La propietat és d'AES Corporation i Riverstone Holdings, totes dues originàries dels Estats Units i amb interessos a tot el món en la generació i distribució d'energia. Triodos, doncs, participa del negoci verd que signifiquen els grans fluxos de capital invertits en energies renovables, que integrades al model energètic centralitzat esdevenen un nou jaciment de profit privat.

Triodos informa que el 2010 va obtenir un 20% més de benefici net que en l'exercici anterior. Com aconsegueix tants de guanys? Recomanem que visiteu la web original de l'entitat www.triodos.com per trobar algunes respostes. Fent gala de transparència, només en aquesta pàgina en anglès, llegireu la informació sobre les inversions que li permeten obtenir els rèdits esmentats. A l'apartat "Institutional Investors" i, concretament, a la separata "Portfolio Triodos Sustainable Bond Fund" es detallen els grups d'inversió en què participa. Podeu comprovar que Triodos aposta per valors fiables que garanteixen rendabilitat i risc mínim. Empreses transnacionals, bancs o deute públic d'estats europeus que, amb el qualificatiu "Best in class" (líder en la seva especialitat), són dignes de la confiança de Triodos. Així mostra què entén per «empresas e iniciativas que ayudan a mejorar la calidad de vida de las personas y respetan el medio ambiente».

Fins al febrer del 2011 Triodos ha invertit en empreses tan sostenibles com Abertis, promotora de la mobilitat responsable segons la seva publicitat, i en realitat símbol del creixement econòmic basat en les grans infraestructures; o les automobilístiques Volkswagen, BMW i Renault, perpetuadores del model de transport que se sustenta en el petroli. Tan responsables socialment com l'esclavista Inditex o la rapaç Telefónica, que no dubta d'acomiadar milers de treballadors malgrat els immensos beneficis que obté. O Repsol YPF, que amb la seva gestió mediambiental positiva converteix l'Amazònia en una claveguera i cuida la qualitat de vida dels pobles indígenes. A l'apartat de comerç just cal assenyalar les inversions en la transnacional Carrefour, emblema del model comercial de gran superfície empès pel neoliberalisme; o bé Diageo, propietària de les marques Johnnie Walker, Gordon's o Smirnoff que, com sabem tots, tenen un impacte molt positiu en el desenvolupament personal i l'harmonia social. Pel que fa a la construcció sostenible, s'ha de mencionar la subministradora Lafargue, la més gran productora mundial de ciment; juntament amb bancs especialitzats en hipoteques. També són encomiables les inversions a Tele5, projecte cultural de primera. I la llista continua amb transnacionals com la química Henkel, la franquícia grega de Coca-Cola, Nokia, Enagas, Rabobank, Vodafone,…

Totes les empreses escollides per Triodos tenen fundacions o pràctiques que desenrotllen programes socials, culturals o iniciatives de caràcter «ecològic». Així milloren la seva imatge i aconsegueixen exempcions i desgravacions fiscals. Per legitimar les seves inversions la suposada banca ètica al•lega que aquestes companyies promouen campanyes per prevenir la SIDA, per estalviar energia, per consumir tabac i alcohol de manera responsable, que donen suport a investigacions per minimitzar les emissions de CO2, posseeixen certificats de qualitat i respecte ambiental, etcètera.

També ha invertit en deute públic dels estats neoliberals d'Holanda, Àustria i Alemanya. Per justificar aquesta decisió Triodos apel•la al correcte funcionament democràtic d'aquests països, al respecte dels tractats i convencions internacionals i al fet que no estan subjectes a sancions. Una manera de maquillar democràcies vigilades pels mercats, que tenen un deute públic sòlid i marquen la pauta de l'escenari capitalista europeu.

Fins aquí arriba la línia de Triodos, homologable a l'oferta d'inversions ètiques de la banca convencional.

Les alternatives reals a la usura han de renegar d'alguns dels paràmetres del neoliberalisme (especulació, propietat privada, lògica acumulativa i expansionista, beneficis a curt termini, priorització de la major rendabilitat del capital per sobre de la creació de feina). Aquestes alternatives només es poden donar entre sistemes econòmics amb capacitats tecnològiques relativament pròximes o entre grups i comunitats amb actituds realment solidàries. Entenent la solidaritat com un procés de suport mutu entre iguals, més enllà del paternalisme caritatiu que avui dia dilueix el sentit combatiu que va tenir aquesta paraula en d'altres temps.

A Catalunya existeixen alguns exemples de pràctiques financeres ètiques, projectes sorgits del país mateix que no fan ostentació d'oficines de luxe situades en edificis emblemàtics, ni practiquen l'imperialisme lingüístic privilegiant el castellà per sobre de la resta de llengües minoritzades de l'estat. En aquest aspecte cal destacar l'article "Triodos o Díodos? La pota no ètica d'un banc que no complia la llei" de Josep Maria Canyelles. En el bloc responsabilitatglobal.blogspot.com podreu llegir de quina manera Triodos vulnera la llei de normalització lingüística.

Paraules com ètica, sostenibilitat, responsabilitat social, democràcia, solidaritat, etc., han estat buidades de contingut. Queda lluny l'època daurada de la humanitat en què, com diu l'enginyós hidalgo «no había la fraude, el engaño ni la malicia mezclándose con la verdad y la llaneza». Així doncs, hem de distingir entre publicitat i realitat.

** Pasqual Aguilar és membre de la plataforma No a la MAT de les comarques gironines.*

> EL FAR

El poeta Antonio Orihuela diu: "tot el món està en un altre lloc"

Ferran Aisa

Antonio Orihuela (Moguer, 1965) és un dels més destacats poetes en llengua castellana del nostres dies. La seva prolífica obra poètica és realment impactant. Els seus versos van directe a la consciència de l'ésser humà com un ganxo de boxejador ben donat. Orihuela no solament és poeta, també és molt bon assagista, darrerament he tingut el plaer de llegir el Libro de los tesoros (La Espiga Dorada) i Libro de las derrotas (La Oveja Roja). Però Orihuela conreà l'estudi prehistòric amb llibres com Historia de la prehistoria, el sureste de la Península Ibérica (1999) i també és doctorat en història, l'any 2010 va publicar: Moguer 1936, un assaig històric sobre la guerra i la repressió en aquest poble de Huelva.

Antoni Orihuela pels temes que toca podríem dir que és un enciclopedista a la manera d'aquells intel•lectuals compromesos de l'Europa de pre-guerres, és a dir un fill de la il•lustració, que ha tingut amb els anarquistes dignes continuadors. Antonio Orihuela és un poeta de signe llibertari, la seva obra és un esclat d'acràcia poètica. La seva bibliografia poètica és impressionant, els seus primers llibres Si Rocky viera ese gato i Perros muertos en la carretera són de 1995, ja marquen el tarannà de la seva obra futura.

A continuació la llista bibliogràfica conté molts més títols, entre els quals hi ha Comiendo tierra (2000); Teoría del bricolaje,el paralogismo de la identidad como paradigma del viaje (2001); Aserrando corazones con los ojos (2005); La ciudad de las croquetas congeladas (2006); Para una política de las luciérnagas. Antología poètica (1995-2005); Durruti en budilandia (2007); La destrucción del mundo (2007); El corazón no duerme (2009).

Orihuela coordina les trobades poètiques de la Fundació Juan Ramón Jiménez i manté el foc poètic, amb altres companys, amb el bloc vocesdelextremopoesia.blogspot.com. Darrerament ha publicat un magnífic recull poètic amb el títol Todo el mundo está en otro lugar (Ediciones Bailando al sol, Tenerife, 2011). Els versos d'aquest llibre segueixen el seu estil d'apropament al lector amb unes paraules que són completament intel•ligibles per a tothom anant directament a la consciència de les persones.

La seva temàtica és actual i de crítica incisiva a la societat consumista i capitalista que ens ha tocat viure. En un dels poemes titulat "El contestador automático del neoliberalismo", escriu: "Si quiere control pulse distracción. / Si quiere seguridad pulse violencia. / Si quiere desmantelar los derechos sociales / y los servicios públicos pulse crisis econòmica. / Si quiere medidas impopulares pulse resignación. / Si quiere público pulse publicidad. / Si quiere engañar pulse sugestionar. / Si quiere inducir pulse emotividad. / Si quiere vulgaridad pulse corazón. / Si quiere cultura pulse moda. / Si quiere privatizaciones, precariedad y flexibilidad / vuelva a pulsar crisis económica. / La operación se está procesando. / Recuerde, nuestras órdenes son sus deseos."

Els seus versos són una reflexió oberta a la ment del lector. El poeta profunditza la realitat de la vida quotidiana i del món contemporani amb la idea de denunciar-la i de combatre-la per aconseguir un canvi radical de les coses. Orihuela converteix la paraula poètica en una eina al servei de l'ésser humà i transgredeix la ideologia del pensament únic de la societat capitalista. Els seus poemes són estilets llançats a l'aire contra els mandataris, financers i banquers del neoliberalisme omple el seus versos de valors llibertaris, doncs, en la seva obra poètica, ressalta sobretot el plantejament polític-social d'arrel i de naturalesa pròpiament àcrata.

Todo el mundo està en otro lugar està ple d'exemples que marquen el sentit poètic que acabo de ressenyar. El conjunt del llibre mostra un univers del qual no és pot destacar un poema per sobre d'un altre, com una peça de precisió tots ells estan encaixat com si d'un puzzle es tractes. El poema "Insolidarios" mostra ben clarament aquest tarannà del poeta: "Solidarios con los bancos, / les entregamos nuestro dinero. / Solidarios con los políticos / les entregamos nuestra voluntad. / Solidarios con los empresarios, / les entregamos nuestra vida. / Solidarios con la policía, / le entregamos nuestra autoridad. / Solidarios con la Iglesia, / le entregamos nuestra fe./ Insolidarios con nuestros compañeros de clase, / seguimos sin abolir el trabajo, / seguimos sin quemar el dinero, seguimos sin dejar de votar, / seguimos sin recuperar la política, / seguimos sin asumir nuestra responsabilidad, / seguimos sin apropiarnos de nuestras vidas, / seguimos sin confiar en nosotros, seguimos".

Antonio Orihuela fa poesia d'altura i no és precisament rocambolesca sinó que pren partit, com deia Celaya, fins a tocar l'os de les coses. La seva paraula poètica és d'agrair en els nostres dies tan agres i difícils, però també és un aire net en els moments de lluita. El seus versos són un oasi enmig d'un món dominat pel poder mediàtic i la corrupció política.

En un moment en què tants intel•lectuals es giren d'esquena a la realitat i no són més que cantors del poder; o de poetes que no saben rimar altra cosa que flors i ocells, és a dir que no diuen res. És d'agrair que hagin poetes com Orihuela, amb una obra oberta als problemes i les injustícies de la vida i, a través de les paraules convertides en vers les sublima convertint-les no solament en un sentiment àcid sinó utòpic.

Miquel Badia: Un heroi nacional?

Jordi F. Fernández Figueras

És costum, quan arriben aquestes dates, que els mitjans facin balanç de les notícies importants de l'any. Aquest ha estat un any en què, sense cap mena de dubte, han passat moltes coses molt importants, però entre totes només faré esment d'una que no ho sembla i que, a més, crec que deu haver passat força desapercebuda.

El passat mes d'abril es feia públic un manifest lloant el feixista Miquel Badia, tractant-lo d'heroi nacional i demanant que se li dediqués un carrer a Barcelona. Bé, de fet la gent és molt lliure de dir el que pensa, això no m'hauria de preocupar gaire si no fos perquè aquest manifest els signaven algunes persones que considerava i vull seguir considerant rigoroses i assenyades. No em preocupa que el signessin micos mediàtics com Miquel Calzada «Mikimoto» o destacats polítics de CiU, ERC i SI —un ja s'imagina quines servituds han de «patir» els polítics professionals—, allò que m'angoixa és l'adhesió d'intel•lectuals com Salvador Cardús, Hilari Raguer i Josep Maria Terricabras, així com que, a partir d'aquesta crida reivindicativa, un mitjà d'esquerres rupturista com «La Directa» acceptés publicar un article elogiós sobre aquest personatge.

El manifest, que va ser signat per vuitanta persones, acaba dient que un país que no recorda la seva història acaba perdent la identitat. D'acord, però si ens posem a recordar la història, recordem-la tota i no només la part que ens agrada, no fos que allò que acabem perdent sigui la dignitat. Miquel Badia, «Capità Collons» per al seus seguidors, va ser Cap Superior dels Serveis d'Ordre Públic de la Generalitat de Catalunya durant alguns mesos de 1934, però es va fer famós per altres motius. Per exemple, per fets com convertir els Escamots en una organització semblant als «fasci di combatimento», trencar una vaga de transports utilitzant com esquirols els membres de les Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català, manar que policies a les seves ordres detinguessin al Palau de Justícia de Barcelona durant un judici el fiscal que acusava un correligionari seu, fer destruir la impremta i els locals de la revista satírica «El Be Negre» a causa d'uns versets satírics o detenir arbitràriament anarcosindicalistes per apallissar-los, torturar-los i, molt sovint, sotmetre'ls a un simulacre d'execució extrajudicial.

Això sí, el 6 d'octubre de 1934 mentre homes com Jaume Compte, dirigent del Partit Català Proletari, morien defensant la República Catalana amb les armes a la mà, Badia fugia per les clavegueres des d'un túnel que feia mesos s'havia fet construir a la Conselleria de Governació. I diuen que anava habillat amb el seu flamant uniforme de «general» dels Escamots. Mereix un personatge així ser qualificat d'heroi nacional?

Davant les crítiques, alguns hagiògrafs al•leguen que Badia no era un feixista, que només compartia el mateix modus operandi. Quin consol, oi? No penseu que qui actua com un feixista i organitza els seus seguidors a l'estil dels feixistes, potser és que simplement és un feixista? En els moments convulsos que vivim fa patir que un grup de persones cultes pensi que un home així ha de ser un model per a la gent catalana.

Receptes...

Gall al forn amb crema d'api

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

4 filets de gall de Sant Pere
Un api
4 albergínies
4 pastanagues grosses
4 carabassons
½ litre de brou de peix
50 g de mantega
Oli d'oliva
Sal i pebre bo

Elaboració:

Salpebrau els filets de gall, marcau -los a la planxa fins que agafin color i reservau-los. Tallau les albergínies, les pastanagues i els carabassons en rodanxes i fregiu-los procurant que quedin al dente.

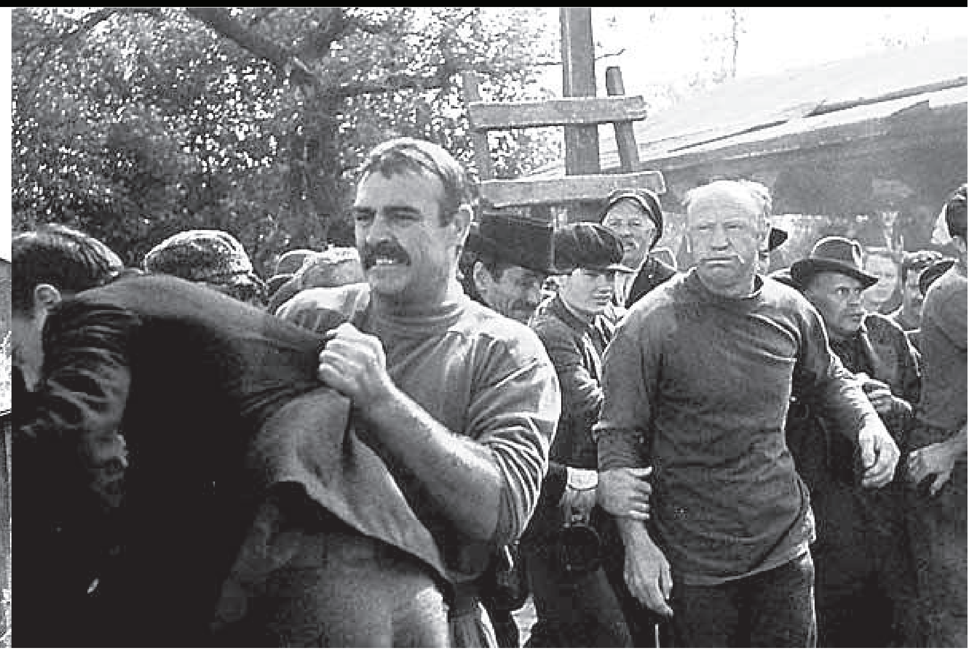
Tot seguit, trossejau l'api i coeu-lo en el brou de peix fins que estigui tendre. Triturau el brou i passau-lo pel xinès. Afegiu-hi la mantega i remenau la mescla enèrgicament fins que quedi cremosa. A continuació, tallau les fulles d'api en juliana i mesclau-les amb mig tassó d'oli d'oliva.

Col·locau la crema d'api al fons del plat, les verdures al voltant i el filet a sobre. Tirau damunt el peix unes cullerades de l'oli amb juliana d'api i introduïu-lo uns 3 minuts al forn preescalfat a 180 graus.

Bon profit!!!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Odi a les entranyes

Joan Canyelles Amengual

(The Molli Maguires. Martin Ritt, 1970)

Pennsylvania 1876. Els Molli Mguires, són un sindicat clandestí de miners irlandesos, liderat per Jack Kehoe (Sean Conery), que utilitzen el sabotatge i la lluita armada per millorar les seves pèssimes condicions de vida. James McParlan (Richard Harris), serà l'home que la policia infiltrarà dins l'organització per destruir-la des de dintre.

Ja varem parlar de Martin Ritt, quan comentavem fa uns quants números la seva notable i compromesa pel·lícula Norma Rae. Varem dir en aquell moment que moltes de les seves pel·lícules no eren precisament obres mestres, però que sovint el seu cinema era decididament compromès.

Englobat dintre de l'anomenada "generació de la televisió", no ha tingut la mateixa sort i reconeixement que Robert Mulligan, Sindey Lumet o John Frankenheimer, i tal vegada tampoc el mateix talent, però una part de la crítica ha sigut amb ell molt injusta. Segurament la seva obra mereix una revisió a l'alça. Crítics tan poc generosos com Bertrand Tavernier parlen molt bé d'alguna de les seves pel.lícules (sense anar més lluny, la que es objecte d'aquest comentari). El que sembla clar es que la seva intenció de transmetre idees o denunciar situacions injustes es més gran que la seva vocació d'autor. No s'amaga mai i sempre es posiciona, amb major o menor fortuna, al costat dels i les que lluiten per la llibertat i contra els poderosos.

Fa un bon grapat d'anys que vaig veure per primera vegada "Odi a les entranyes". Em va semblar una interessant i bona pel·lícula, però res mes. Quan l'he tornat a veure per elaborar aquest comentari (que amb una mica de sort, algunes i alguns teniu la paciència de llegir), m'ha paregut molt millor que llavors. Es segur que no la vaig veure al cinema. No puc recordar si va ser en un pas televisiu o en cinta de vídeo. Tal vegada un format inadequat i una qualitat d'imatge molt menor que la que ara ofereixen els DVD em varen fer infravalorar-la. No es extrany que le revisió d'algunes pel.lícules ens sorprengui favorablement. Pot ser havíem sigut massa crítics, o sabíem mirar manco. (També en alguns casos ens pot passar tot el contrari).

El cas és que "Odi a les entranyes", m'ha paregut una pel·lícula excel·lent. Feta amb intel·ligència, valentia i convicció. Ritt, mostra una clara voluntat de testimoniar i denunciar les pèssimes condicions de vida i treball dels miners protagonistes. Les imatges rodades a l'interior de les mines, amb un portentós treball fotogràfic del gran James Wong Howe, tenen gairabé un to documental. "La forma amb que s'il·luminen alguns plans dels nins que treballen seleccionant el carbó, ens fa sentir, palpar, la pols mateixa d'aquest carbó, ens evidencia l'atrocitat d'aquest treball, dotant aquests fragments de carbó d'una increïble existència, sense que cap enquadrament subratlli el seu protagonisme"-escriu Bertrand Tavernier a l'enciclopèdia "50 anys de cinema nord-americà".

La pel·lícula comença amb una llarga seqüència: veim la sortida del sol. Un elegant, lent i precís moviment de càmera va filmant l'exterior de la mina fins introdurse. Allà hi veim els miners fent feina. Quant acaba la jornada laboral, uns quans es queden endarrerits, col·loquen a distints llocs artefactes explosius (casolans). Després un vagó els treu de la mina i els veim caminant amb naturalitat cap a les seves cases. Quan el darrer desapareix del pla per l'esquerra, la càmera s'acosta a l'entrada de la mina. Segons després les bombes comencen a esclatar. Sobre les explosions i les flames apareixen els títols de crèdit. Tota una declaració de principis. La seqüència següent serà per mostrarnos al detectiu que s'infilltrarà als "Molli Maguires"per poder acabar amb ells.

Amb gran intel·ligència i economia narrativa, Ritt ha contexstualitzat la història, ens ha posat al costat dels miners i ha introuït la figura del delator, que serà un dels temes fonmentals de la pel·lícula.

Tant Martin Ritt, com el guionista Walter Bernstein, com el director de fotografia James Won Howe, van formar part de les "llistes negres" de Hollywood, així que coneixien de ben aprop el que significava esser delatats per "companys" i "companyes" de professió. En aquest sentit, molt aprop del final de la pel.lícula, hi ha una escena clarivident. Jack i els seus companys han sigut condemnats a morir a la forca. El dia abans de que es produexi la execució, James acudeix a visitar a Jack. Després de tenir una breu i aclaridora conversa el delator li demana per que no s'aturaren abans. "Jo vaig intentar convèncer-vos de que paressiu. Per que no ho féreu?".

"Més prest o més tard ens haguessin agafat. Però tu no has vingut aquí per demanar-me això. Ni el perdó, això t'ho pot donar una dona. Has vingut a cercar l'absolució. El càstig que et redimeixi del que has fet." I es llança a sobre d'ell intentant ofegar-lo.

Immediatament entren els carcellers i separen a Jack, que des de terra li diu. "No hi càstig que et pugui alliberar del que has fet. Ni l'infern" I James li contesta: "Et veuré a l'infern". He pensat que a la vida real alguns del delators que varen denunciar a Ritt, Bernstein o Howe, van poder acudir a les seves cases demanant aquesta mateixa absolució.

Per els "Molli Maguires", la lluita armada, el sabotatge, es l'única sortida. Varen fer una vaga de sis mesos hi hagueren de tornar amb el cap cot. És una mena de legítima defensa contra un atac previ. Els seus actes son la resposta al terrorisme patronal que fa treballar a nins, i que manté els homes en unes condicions de vida miserables que en molts de casos acaba produint-los la mort. Cap de les accions violentes dels "Molli Mguires" es gratuïta o capritxosa. I en elles no hi ha cap víctima innocent. Tot al contrari que la violència que exerceixen els patrons. En l'escena que acabam de comentar Jack li diu a James "Es tracta d'empènyer cap amunt o cap avall. Nosaltres empenyiem cap amunt. Hi encara que tans sols sigui una miqueta, ho hem aconseguit"

Alguns crítics l'han considerat massa esquemàtica i pamfletària, simple en la descripció dels personatges. I que l'enfrontament entre els dos protagonistes, te en alguns moments, totes les característiques del "western". Jo no hi estic gens d'acord.

La gran direcció d'actors i actrius que duu a terme Ritt, fa que tots els personatges siguin molt creïbles i humans. Sean Connery i Richard Harris (dos grans, immensos actors) fan unes interpretacions portentoses. I també Samantha Eggar, que dona vida a Mary, la dona que li lloga una habitació a James. Per alguns la història d'amor que es produeix entre tots dos, es una concesió a la comercialitat. Jo no ho crec així, en primer lloc, perque està molt ben contada i matisada, i en segon lloc, perque fa que el final la solitud del delator sigui més evident. Ella condemna la violència, però encara més la delació. I encara que està enamorada, serà incapaç de partir amb ell.

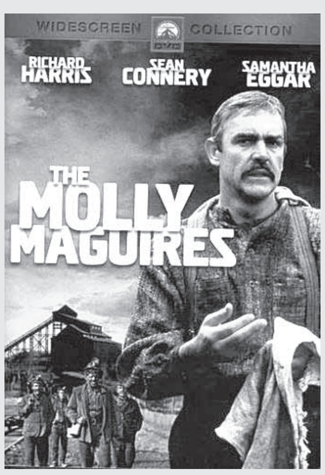
Si hagues de fer alguna crítica, diria que hagues pogut ser una mica més llarga (té una durada de 105 minuts, que a mi em van passar volant), per explicar millor algunes situacions. Per posar un exemple, el metratge dedicat al judici es mínim. I en cap escena veim parlar entre ells als tres condemnats a mort, després de conèixer la sentència. Ni quina es la seva reacció mes intima. Pel que fa a Jack, sabem que tornaria a fer el que va fer per la xerrada que té amb James, i que no se'n penedeix de res. Però m'hagues agradat saber que passava pels seus caps abans de morir, que es deien o de que parlaven.

També cap al final de la pel·lícula hi ha una escena brillant. De del principi el capellà condemna no tan sols la violència, sinó la rebel·lió. Evidentment la nostra reacció, és de rebuig, perquè no en diu res de la explotació a la que son sotmesos els treballadors, i en els seus sermons no hi ha cap crítica als que l'exerceixen. Però en aquesta escena sabem que coneix l'activitat dels "Molli Maguires" i no els ha delatat. Més que això. Adverteix a Jack que entre ells hi ha un infiltrat. El nostre rebuig es transforma gairebé en admiració i reconeixement. És un gran encert per part del director haver fet progressar d'aquesta manera el coneixement d'aquest personatge.

Destacar finalment la banda sonora del mestre Henry Mancini, sense dubte un dels millors creadors de bandes sonores de la història del cinema. Qui pot oblidar a Audrey Hepburn cantant asseguda a una finestra i amb una guitarra a les mans "Moon River".

"Odi a les entranyes", és per al que això escriu una gran pel·lícula, imprescincible si es fa un cicle de cinema-fòrum al voltant del sindicalisme o la revolució.

Han passat gairebé 140 anys des del moment en que es transcorre la història. Es diu aviat. Han canviat moltes coses, i no seré jo (o sí), qui es posi a fer comparacions amb la situació actual, ni tampoc proposaré (o sí), el sabotatge com a eina de lluita contra un estat de coses absoluta i radicalment injust. Ens poden ensenyar alguna cosa els "Molly Maguires"?. Com lluitarien ara?. Posarien silicona als caixers automàtics?. Cremarien les cases que el banc els ha pres, i que encara han de continuar pagant?. No ho sabrem mai. Tan sols podrem imaginar-ho. Podria no ser una mala idea fer un cafetet, veure la pel·lícula, i després contar-mos entre tots i totes el que imaginem que farien. En qualsevol cas, per a mi els "Molli Maguires" malgrat la distància i la ficció, no deixen d'ésser antics companys de lluita.

Fitxa tècnica

Dr: Martin Ritt;
G: Waltern Bernstein, sobre la novela d'Arthur H. Lewis;
Ft: James Wong Howe;
Ms: Henry Mancini;
Int: Sean Conery, Richard Harris, Samantha Edgar, Frank Finlay, Anthony Zerbe, Bethel Leslie.

> DES CARTES MAUDITES

Origens

Carlus Jové i Buixeda

A grans trets, podriem dir que hi ha dos tipus de relat sobre el devenir humà: el de la caiguda o decadència, i el de l'ascens o progrés. En el primer tipus hi podem situar el relat bíbilc i qualsevol altre que es basi en una suposada «edat d'or» en que la humanitat hauria estat feliç; des de Sant Tomàs fins l'anarcoprimitivisme de Zerzan, passant per Rosseau, i incloent-hi potser fins i tot a Nietzsche. El segon tipus inclouria aquells relats que parteixen de la concepció de l'humà com un ésser originàriament salvatge, moralment degradat, violent i en perenne estat de guerra, el qual s'hauria transformat paulatinament en civilitzat, transformació aquesta que pot seguir fent-se «ad infinitum» gràcies a la perspectiva que ens ofereix el concepte de progrés. És aquesta la base del discurs il•lustrat o modern, ja es tracti de Hobbes, el liberalisme polític, el darwinisme social, el hegelianisme, i un llarg etcètera.
Una tercera via, que seria concebre la humanitat ni des de la decadència ni des del progrés, és pràcticament inexistent. En certa manera, i sé que caldria matissar-ho molt, podriem veure un exemple d'aquesta via en el darwinisme —el de Darwin, s'entén, i no en el que ha acabat esdevenint el darwinisme popularitzat. Segons Darwin, les espècies evolucionen —muten, canvien, es transformen—, però no en base a una teleologia, sinó en base a avantatges contingents. Així, la transformació no és evolutiva ni involutiva en cap sentit; ni moral, ni biològic, ni, òbviament, polític. És transformació, i punt. I l'únic criteri que se'n desprén és que, en cada moment, aquells éssers que es troben en una situació avantatjosa acaben imposant-se sobre la resta, en el sentit que la seva acció és més reeixida que la dels altres.
Aquesta tercera via és difícil de compaginar amb la nostra vida política, que acostuma a ésser guiada per optimistes relats futuristes o per relats catastròfics sobre la corrupció de la societat. Potser per això la interpretació en clau política del darwinisme, el mal anomenat darwinisme social, acabà sent una autojustifiació de l'opressió social per part dels poderosos. No obstant, Kropotkin intentà fer un exercici darwinià a «L'ajuda mútua», on es limità a analitzar com en diferents societats els dèbils socialment adoptaren formes d'organització que els permetéssin situar-se en posició avantanjosa.

"Oiga.me", un lobby ciutadà contra els poderosos

Una plataforma en línia per a la mobilització ciutadana

José Mª Oterino, Secretari de Comunicació Comitè Confederal CGT

CGT ha estat participant des de fa uns mesos en la creació una plataforma en línia per a la mobilització ciutadana que facilitarà eines telemàtiques de participació en la vida política. Es tracta de la Plataforma oiga.me,per accedir a la qual heu d'anar al web http://oiga.me/
Aquesta iniciativa, promoguda per l'associació aLabs, pretén llançar peticions que siguin signades per milers de persones (per exemple, contra les retallades en educació i sanitat) però, a més, amb un clic, tu i tots els que participin podreu enviar mails directament als responsables d'aquestes polítiques …
oiga.me té algunes característiques que la fan única:
* No té accionistes ni ànim de lucre: Entenem que la societat ha de poder accedir a canals de protesta que no siguin gestionats per empreses mercantils amb accionistes, ni amb ànim de lucre. S'han de facilitar eines amb les que la ciutadania pugui participar en accions de protesta, peticions o propostes sense que ningú es lucri amb les seves dades o decideixi per la quantitat de diners invertida. oiga.me es finança mitjançant donacions que es publicaran cada any a la web i l'aportació de moltes hores de treball en desenvolupament per part de l'associació aLabs .
* És programari lliure: Desenvolupat amb Ruby on Rails , tornem a la comunitat el codi que generem. Ho fem sota llicència copyleft GNU Affero per al programari i llicència, CC-By-SA per a tots els continguts. Sabem que sense la comunitat de programari lliure aquesta eina no seria possible, i, com aquesta comunitat es nodreix de compartir el codi, bo, dolent o millorable, aquí està el nostre, ara també és un bé comú, és vostre.
* Aposta per comunicació directa: Busquem posar en contacte a la gent amb qui decideixen per ells, sense intermediaris. Es tracta de donar a la societat l'oportunitat d'expressar, de fer-se sentir i d'argumentar per si mateixa. Volem que sàpiguen que la seva acció és efectiva i té resultats. Ho farem a través de diversos canals com correu electrònic, però en un futur també amb Fax i telefonia.
Dins d'un context de mobilització global, en què la ciutadania demanda eines per a la posada en comú d'accions de protesta col•lectiva, neix una plataforma que posa al servei de la societat civil les eines més modernes del l'acció en Xarxa Sota l'eslògan "No odiïs el lobby, ¡menja-te'l!". L'associació aLabs vol anar més enllà de l'adhesió a campanyes a través de la recollida de signatures. La idea és que es promoguin accions simultànies a través de sistemes com correu electrònic i telèfon o fax a les següents versions que permetin l'expressió individual de cada ciutadà.
En definitiva, et convidem a conèixer el primer altaveu tecnològic que serveix a persones i organitzacions per fer sentir la seva veu i constituir-se com agent actiu de la vida política i social. Perquè de la multiplicació de milers de petits esforços individuals neix una poderosa força col•lectiva.

La CGT forma part des de la seva creació del Consell Social de oiga.me

La Confederació forma part des de la seva creació del Consell Social de oiga.me, al costat d'altres entitats com la Plataforma Política de Suport al Poble Sahrauí, la Cooperativa Dabne, l'Alternativa Antimilitarista MOC, el Patio Maravillas, Ecologistes en Acció i diverses persones més a títol individual. Des d'aquest Consell es pretén vetllar per un bon ús de oiga.me, així com, entre altres funcions, assegurar la seva independència.
La nostra organització va inaugurar aquesta eina llançant dues campanyes d'enviaments de correus electrònics:
Una, a proposta dels companys de CGT Chiapas, demanant la llibertat d'Alberto Patishtan professor tzoztil adherent a L'Altra Campanya i pertanyent a La Voz del Amate segrestat per l'Estat Mexicà i en una situació límit: aïllat 23 hores al dia en una cel•la i sense accés a atenció mèdica (pateix glaucoma i diabetis) en càstig per la seva actitud de defensa decidida dels i les preses polítiques mexicanes.
L'altra En Defensa de l'Ocupació i de les Professions Marítimes, llançada des de CGT Sector Mar, en la qual es denuncia que pràcticament totes les ocupacions marítimes es cataloguin com de difícil cobertura, quan la realitat de l'ocupació en el sector és de creixent atur i de serioses dificultats per a gairebé totes les professions marítimes per trobar feina. Altres campanyes ja estan en marxa.
Us animem a tots i totes a que us doneu d'alta a oiga.me (també es pot participar sense donar-se d'alta) i doneu suport a les accions que es vagin realitzant, enviant de forma massiva correus electrònics a través de oiga.me i difonent-ho entre els vostres contactes.

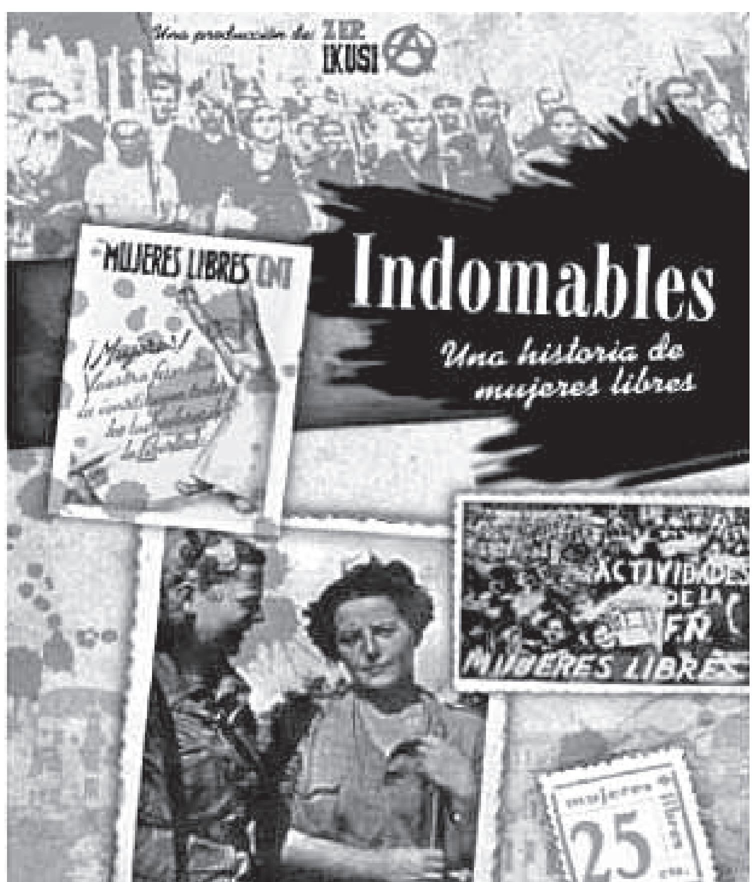
Més informació:

El web és http://oiga.me/
Forma de participar en les accions: http://oiga.me/answers , fent clic a la pestanya de Tutorial.
Enllaç al bloc de aLabs amb notícies sobre Oiga.me: http://blog.alabs.es/liberamos-oiga-me-una-plataforma-online-de-movilizacion-ciudadana/
Oiga.me a Diagonal: www.diagonalperiodico.net/Oiga-me-un-lobby-contra-los.html
¡¡El teu suport és vital!

Documental "Indomables. Una historia de mujeres libres"

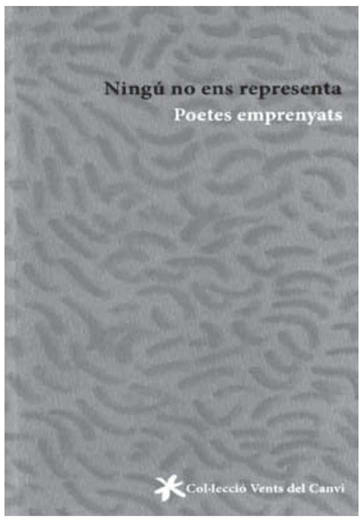
ZerikusiA, Producció Audiovisual, Antsoain (Euskal Herria)

Indomables és l'última producció de ZerikusiA. Amb aquest treball volem portar a primer pla una altra part de la nostra història, la que explica la experiència de Mujeres Libres.
Mujeres Libres / Dones Lliures va ser una organització autònoma, aliena a les estructures de qualsevol òrgan del moviment llibertari. Sense renunciar a les seves arrels anarquistes van practicar un feminisme obrer. Es van marcar com objectiu preparar a les dones per a poder participar en primera persona en la revolució llibertària. És a dir, volien formar a les dones, que sofrien unes taxes d'analfabetisme elevades i atreure-les al moviment llibertari.
Van haver de lluitar contra una cultura de forta arrel catòlica i, el més dolorós, contra la indiferència quan no menyspreu dels seus companys i companyes llibertàries. A pesar d'arribar a comptar amb més 20.000 afiliades només en la zona republicana, mai van ser admeses com part integrant del Consell General del Moviment Llibertari.
Amb aquest documental hem intentat esbrinar què pensaven, quin era el seu plantejament polític i com van desenvolupar la seva tasca. Per a aconseguir-lo ens hem entrevistat amb dos protagonistes directes d'aquesta història, Conchita Liaño i Sara Berenguer. Ambdues van prendre part activa i en primera línia en els gloriosos dies de Juliol del 36. Ambdues amb un bagatge polític i humà considerable.
Per altra banda ens hem entrevistat amb escriptores i historiadores com Laura Vicente que ens han posat en antecedents. També ens hem entrevistat amb Martha Ackersberg professora del Smith College de Massachusetts i autora del llibre Mujeres Libres de España, que ens acosta a la situació política dels primers anys 30 i al cabal humà de Mujeres Libres. Així mateix, hem estat amb un dels grups que mantenen el llegat d'aquelles dones: Dones Lliures d'Alacant, un grup de dones de CGT que es reivindica anarkofeminista. Comptem tambien amb la presència poètica i compromesa amb el feminisme actual de l'escriptora Llum Quiñonero.
Per a fer més comprensible el missatge de les nostres protagonistes hem recreat escenes amb actrius arribant a reproduir un míting en un teatre. A més ens hem portat des d'allà on estigui a l'esperit de Lucia Sánchez Saornil, que ens ajuda a explicar la història.

Llibres

Ningú no ens representa. Poetes emprenyats

71 autors.
Editorial Tretzevents, 2011, 215 pàg.

Sorgit d'un recital fet in situ durant l'ocupació pels indignats de la plaça de Catalunya de Barcelona, o sigui, durant la transformació de la plaça Catalunya en una plaça en el veritable sentit de la paraula, aquest llibre ofereix 71 aproximacions individuals a un fenomen col•lectiu i d'ara.

El llibre s'ha fet i organitzat de forma assembleària, els poetes s'ho han decidit tot entre tots, seguint el model anarco de democràcia directa: sí organitzar, no manar. Els noms dels poetes (de Màrius Sampere i Orlando Guillén a Ivette Nadal i Misael Alerm) són tots junts a la primera pàgina. Després, els poemes apareixen anònims, sense signar.

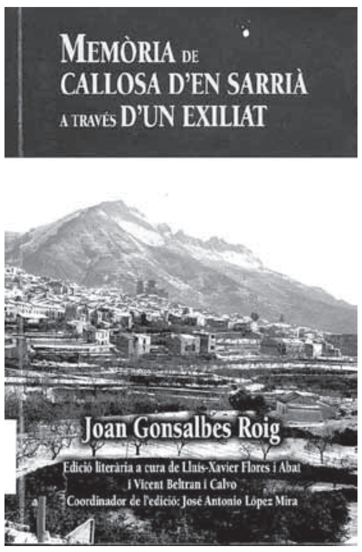
La primera frase del llibre és "Aquest país fa temps que és escarnit", i l'última "Per dir-ho així: ben alt". Entremig hi ha tota mena de textos, alguns toquen directament la plaça indigNACIÓ, la plaça dels humans, els indignats a la plaça Enamorats, la plaça del parlar, i altres arriben a la flor blava de l'amor o al tremolor davant la mort des d'aquesta germania de la llibertat profunda a peu de plaça.

Hi ha una nova lletra de la Internacional: "És la lluita primera. Els poetes rabiüts diuen coses com: S'esquerda l'esquerda del mur, hi passarem. Entrebancs i llavor d'un nou llenguatge. Els guardians de l'ordre de l'espant. Ara ens toca a nosaltres ficar el dit a la nafra. Ja està farta la vaca de tant nodrir la banca. És l'any u, és l'any tu, l'any jo i el nostre. Tots els negocis bruts els fan la gent decent. Mare de Déu de la nuclear. El futur és aquí i no és dels bancs ni dels Senyors, és a les nostres mans -les claus que obriran tots els panys- i els corbs s'hauran de treure els ulls entre ells. I a les cases per favor, que hi visqui gent, i no el silenci terrorífic de l'espoli. Nosaltres, que treballem les arrels de la terra i volem canviar el món des de la llum. Fills de la mateixa gàbia. Hem viscut el segle més terrible. Hi ha fonts que tenen set. Corregiré l'eslògan dels nostres carcellers: la imaginació contra el poder. Decapitem tots els capitalismes. Que es fótigon los de dalt".

No sé tampoc quin d'aquests 71 autors diu que la poesia més alta és la de Sabaté, Facerias, Massana, Caracremada, Rosset, Català... Un o una dels poetes ho sintetiza amb aquell vers d'Ovidi: "O juguem tots o estripem la baralla. Paraula viva".

Enric Cassases

Memòria de Callosa d'En Sarrià a través d'un exiliat

Joan Gonsalbes Roig
Editat per l'Ajuntament de Callosa d'En Sarrià, 2005, 155 pàg.

El 28 de març del 1939, al Port d'Alacant desenes de milers d'anarcosindicalistes, republicans, socialistes, comunistes i altres istes de tota mena, tots i totes derrotats, esperaven poder fugir d'una revolució iuna guerra que havien perdut. D'ells, només 2.638 aconseguiren pujar al vaixell Stanbrook camí d'Orà. Un d'ells era Joan Gonsalbes Roig, secretari general de la CNT de Callosa d'En Sarrià, a la Marina, on havia estat regidor de Cultura. D'ell és el llibre "Memòria de Callosa d'En Sarrià a través de l'exili", en edició coordinada per José Antonio López Mira i curada en la seva part literària per Lluís-Xavier Flores i Abat i Vicent Beltran Calvo.

El llibre l'he llegit uns dies que hem estat per Callosa i voltants. Compta amb un excel•lent pròleg de Rosa Mari Pérez Berenguer, regidora de Cultura i Festes pel Bloc Nacionalista Valencià en l'anterior legislatura que caldria que els gestors de la cosa pública que es diuen d'esquerres llegissin per entendre què vol dir això de la memòria històrica.

L'obra parteix d'un manuscrit, "La Callosa d'En Sarrià d'ahir (1900) a la d'avui (1986)", que ha comptat amb diverses versions mecanografiades que l'autor havia dipositat en indrets diferents per tal que no es perdés i arribés a les actuals generacions. L'interès de l'autor? Clar i contundent: explicar amb les seves paraules el seu poble, incloses les etapes de la guerra i la revolució, però també la seva pròpia vida, les seves vivències a l'exili i incloure-hi, ja que hi som, creacions diverses poètiques i narratives pròpies.

El llibre, editat per l'Ajuntament de Callosa i pel Museu d'Antropologia i Arqueologia, es divideix en quatre parts: "Història política i economia local", "Personatges, succeïts i anecdotari local i universal", "Cultura popular" i "Poesies i reblets del meu cabàs". Les dues primeres seccions inclouen els seus records sobre Callosa i la comarca esdevinguts al voltant de la seva militància confederal i humanista i s'hi parla de moltes coses, però jo destacaria les notes sobre el primer casament i el primer soterrament civils de la localitat. A la tercera secció hi inclou des de festes i celebracions fins a records de jocs i malnoms del poble. I en la darrera part, hi podem trobar poemes i reblets com aquest, tots en català:

"No ser esclau de ningú,
menjar en sa pròpia taula,
dormir en son propi llit
i manar en sa pròpia casa."

Jordi Martí

¿Quiénes son los mercados y cómo nos gobiernan?

Diversos autors.
Icaria Editorial, 2011, 96 pàg.

Un llibre de descàrrega gratuïta per al vostre ús i gaudi, cortesia de l'editorial Icaria.

L'objectiu dels autors, Antonio Sanabria Martín, Luis Buendía García, Nacho Álvarez Peralta, Ricardo Molero Simarro i Bibiana Medialdea García, economistes crítics amb el neoliberalisme, és que a través de 11 preguntes bàsiques el lector pugui comprendre d'una forma senzilla i concisa el paper dels mercats en el que està passant en el món.

Els mercats aquella innocent "mà invisible" de la qual ens parlava l'economia clàssica... 11 preguntes bàsiques, que intenten aportar algunes claus fonamentals per a comprendre "qui són els mercats i com ens governen".

Us el podeu descarregar a www.icariaeditorial.com/pdf_libros/Quienes%20son%20los%20mercados.pdf

Revistes

MASALA
Periòdic bimensual d'informació, denúncia i crítica social a Ciutat Vella de Barcelona, masala@ravalnet.org

ROJO Y NEGRO
Periòdic confederal de la CGT a nivell d'Estat espanyol, les lluites i l'actualitat sindical i social, www.rojoynegro.info

EL BISTURÍ
Butlletí de la secció sindical de la CGT a l'Hospital Santa Tecla/Llevant de Tarragona, http://cgtstateclaillevant.blogspot.com/

SOBREVIURE SANT BOI
Butlletí informatiu de l'Acampada de Sant Boi de Llobregat, http://acampadasantboi.org/

eRyN: Llibres electrònics divergents

Antonio Carretero, director de Rojo y Negro

eRyN, és una nova sèrie de publicacions exclusivament digitals a rojoynegro.info

Es tracta de proporcionar llibres originals en edició digital o ebook (per a lectors electrònics), de descàrrega gratuïta, amb llicències Creative Commons o de domini públic, i en els formats usuals de ebook: epub, mobi i pdf (pantalles de 6 polzades).

Inaugurem doncs un nova línia editorial de RojoyNegro.info: eRyN

Els criteris per a l'edició són inicialment els següents:

1. Les obres seran de qualsevol gènere o trans-gènere literari.
2. En principi serà per autors/es afiliats/des a la CGT (que ens consta que n'hi ha uns/nes quants/tes).
3. De temàtica i estil lliure, es prioritzaran les obres amb caràcter explícitament o implícitament llibertari, crític, alternatiu, divergent, provocador o innovador.
4. Els i les autores han d'acceptar la descàrrega gratuïta de la seva obra, per a això han d'assumir una llicència creative commons (la que desitgin - anar a http://es.creativecommons.org/ - o per defecte la pròpia de Rojo y Negro - http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/deed.es_ES -).
5. Els i les autores poden enviar directament la seva obra en els tres formats (pdf, epub i mobi) o bé enviar-lo en un format de text (preferiblement en odt), i eRyN els editarà en els formats electrònics.
6. Els i les autores, al costat de l'obra, han d'enviar un breu currículum personal, així com una lliure presentació de l'obra, i una imatge o muntatge de la seva elecció que pugui servir com a portada del llibre.
7. El consell editorial de Rojo y Negro serà qui determini si l'obra ofereix tant una qualitat mínima en la forma, com una temàtica interessant o rellevant.

eRyN s'inicia no amb un sinó amb tres llibres electrònics, que conformen una Trilogia, l'autor és el company de CGT Biscaia José Francisco de Santiago Fdez de Obeso, formada per l'assaig La Bestia, i les novel•les Kennedy somos todos i El arma más poderosa. Les podeu mirar i descarregar en qualsevol dels tres formats ebook (pdf, epub i mobi) a: http://www.rojoynegro.info/publicaciones?tid=408

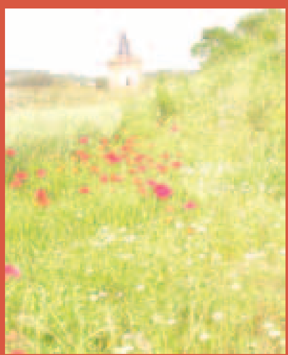
Esperem que aquesta iniciativa sigui del vostre gust. I esperem que siguin molts i moltes tant autors/res com lectors/res que ho considerin d'interès, ja que l'objectiu no és altre que facilitar el coneixement mutu i la comunicació entre els que escriuen i els que llegeixen, fora de l'esclavitud del mercat.

JOSÉ A. LATORRE, NATURALISTA

"Cada vegada que perdem un espai natural estem perdent qualitat de vida"

"Hi hauria de haver una major implicació social en la protecció dels espais naturals"

> LA FRASE...

"Cal una veritable Ordenació Territorial per a millorar el medi ambient"

Josep Estivill

José A. Latorre és un naturalista que ha fet treball de camp durant trenta anys investigant la fauna i la flora de les comunitat properes al riu Francolí. Observador privilegiat dels canvis produïts per la intensa industrialització de molts municipis, que és visible en els importants polígons industrials de Tarragona, de Constantí i en el complex petroquímic de la Repsol. Membre del GEPEC, ha publicat diversos llibres i articles i fet múltiples xerrades i sortides guiades sobre el medi natural.

- En quin moment et dediques a la observació del medi natural i en què consisteix la teva dedicació?

- Tot va començar a la dècada dels 70, molt influenciat (com altres joves de la meva generació) per la famosa sèrie televisiva de "El Hombre y la Tierra", del Dr. Félix Rodríguez de la Fuente. Més tard quan vaig marxar amb els meus pares a viure a Constantí, va madurar veritablement la meva passió. Llavors vaig anar sortint pels espais més propers on vivia, intentant identificar qualsevol animal que pugués veure (aleshores no hi havia tantes guies de camp com avui dia). Agafava sistemàticament notes i feia dibuixos que més tard completava a casa, fins poder esbrinar quines eren les espècies que hi havia observat. Feia tanta recerca com temps lliure tenia; qualsevol moment era bo: a l'alba, al crepuscle, al matí o a la tarda, plovent o amb sol. Més tard i a mida que anava aconseguint llibres més tècnics les meves inquietuds s'anaven ampliant.

Al començament investigava principalment els ocells i aquests (degut a la interrelació existent entre tots els éssers vius) em van portar a endinsar-me en la mastozoologia, l'herpetologia, la botànica, l'entomologia, l'ecologia...

A banda del dibuix, avui dia faig fotografia i durant algun període he fet també vídeo, com un complement més de la recerca.

- En relació al teu treball de camp, quina ha estat l'evolució durant aquestes darreres dècades de l'entorn paisatgístic i, en particular, de les comunitats animals i vegetals existents?

- L'entorn ha estat clarament modificat sobre tot per la intensificació de la construcció i per la creació de noves infraestructures, que han anant trinxant i fragmentant el territori. Els canvis també queden palesos en els usos del sòl.

En quant a la diversitat biològica, en línies generals, s'observa una reducció de vertebrats, sobre tot mamífers, amfibis i rèptils, per aïllament genètic de les seves poblacions. La flora, principalment l'associada al bosc de ribera, als conreus de secà i a les tanques arbrades, s'ha vist afectada.

- Quines són les causes de la pèrdua de biodiversitat?

- Al Camp de Tarragona, bàsicament la fragmentació del territori per les infraestructures, la contaminació de les aigües, la pèrdua del mosaic agrícola tradicional, la pressió humana en els espais naturals que van quedant i, a un altre nivell, la destrucció de la capa d'ozó.

- Quina opinió et mereix el model de creixement industrial, des del punt de vista de la sostenibilitat i del medi ambient?

- Crec que tot s'ha fet sense cap mena d'ordre, implantant polígons industrials per tot arreu, desdoblant carreteres innecessariament, falta de mesures correctores compensatòries per part de les industries, implantació d'energies alternatives, com l'eòlica, en els espais naturals més interessants de les nostres contrades.

- En particular, què en penses de la petroquímica de la Repsol. Quina sensibilitat ecològica ha mostrat en el cas de la planta de Tarragona?

- Es indiscutible la riquesa econòmica que ha generat la Repsol al Camp de Tarragona, però també que ha realitzat abocaments de dubtosa composició tant a l'atmosfera com als cursos d'aigua propers. En quant a la qüestió que ens ocupa, es renten la cara sempre que poden amb temes de sensibilització ambiental. Jo penso que l'assignatura pendent de la nostra societat és saber, objectivament, el veritable impacte que ha tingut i té aquesta indústria en la salut pública, i aleshores podrem valorar si ha valgut la pena.

- Quins són els punts negres al Camp de Tarragona en l'àmbit de la preservació de la biodiversitat i, en general, del medi ambient?

- Els llocs més problemàtics per a la conservació i gestió de la diversitat biològica són aquells connectors utilitzats per la fauna i, a més llarg termini, per la vegetació, per poder-se desplaçar lliurement i que estan afectats per infraestructures de qualsevol mena.

Els punts negres estarien ubicats en tots els llocs on es talli la morfologia natural dels barrancs, les sèquies, els rius, els camins ramaders i les continuïtats agro-forestals, sense cap mena de mesura compensatòria per a el moviment lliure de les espècies (passos de fauna).Segons els meus estudis, a les carreteres, autovies i línies d'alta i mitjà tensió del Camp de Tarragona, els vertebrats més afectats són els ocells (passeriformes, mussol comú, siboc, enganyapastors, òliba), els mamífers (toixó, fagina, guineu, conill), els rèptils (serps, llangardaix) i els amfibis (gripaus).

- Què podrien fer les administracions en la millora del medi ambient?

- La qüestió passaria per una veritable Ordenació Territorial: crear les infraestructures veritablement necessàries, obligant a la realització de passos de fauna; incrementar la xarxa d'espais naturals amb els connectors biològics corresponents, potenciar l'educació ambiental per tota la societat, incidir més en les polítiques sobre gestió de residus, incentivar el sector agrari i forestal, com a veritables mantenidors de les "infraestructures verdes" del nostre paisatge, i per últim, controlar exhaustivament les empreses més contaminants.

- Podries explicar què és l'Agenda 21 en relació al desenvolupament sostenible dels municipis i la participació de la societat civil?

- L'Agenda 21 està inclosa dins d'un programa de l'ONU per a promoure el desenvolupament sostenible. Les accions que es contemplen s'han de portar a terme a nivell mundial, nacional i local, en tots els llocs on hi hagi impacte humà sobre el medi ambient, amb la finalitat de marcar les pautes necessàries per a una gestió sostenible del nostre entorn.

És un document que haurien de tenir tots els ajuntaments on es fa una diagnosi de l'estat del municipi, amb la participació de tècnics, associacions, ajuntament, empreses i altres agents implicats.

Es tracta qualsevol dels elements, tant externs com a interns, que puguin afectar l'àrea estudiada: social (evolució de la població, atur), planificació territorial (infraestructures, urbanisme), medi ambient (gestió de residus, biodiversitat, agricultura, figures de protecció), arqueologia (inventari de punts d'interès), desenvolupament d'altres plans i projectes.

Per últim es fa una sèrie de propostes de per on hauria d'anar el futur del terme municipal en concret.

L'Agenda 21 resulta una eina molt eficaç en les revisions municipals dels POUM.

- Quina implicació hauria de tenir la societat civil en matèria de preservació de l'entorn paisatgístic?

- Jo penso que hi hauria de haver una major implicació social; a la majoria de gent li agrada sortir de la ciutat per gaudir de la natura, però a l'hora de la mobilització social per protegir un espai o una espècie qualsevol tothom es queda a casa seva. Hem de tenir clar que cada vegada que perdem un espai natural o biodiversitat estem perdem qualitat de vida, no només per a nosaltres si no per qui ha de venir. Està clar que com s'han fet les coses fins ara no ha donat bon resultats, com demostra la crisi que patim actualment. Penso que fins que no li donem un valor econòmic al nostre medi ambient la gent no s'ho acabarà de creure. En molts països ja es comencen a valorar els índexs de biodiversitat com un PIB més.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Pensar

Jordi Martí i Font

Legir el diari, de paper o digital, i apressadament, intentar fer-se síntesi ordenada per quedar bé o explicar-nos el món a partir de l'actualitat a nosaltres mateixes sense tenir en compte qui ha pagat tinta i paper, lloc web i "periodista"... no és pensar.

Saber sumar, restar, dividir i multiplicar; les declinacions llatines; senceres les taules de multiplicar; les alineacions futbolístiques de la temporada 78-79; els codis postals de totes les ciutats, pobles i llogarets dels Països Catalans i de part de l'estranger... no és pensar

Repetir com lloros (ja siguin psitàcids o cacatuids, mascles o femelles tan fàcils de diferenciar per mor del seu dimorfisme sexual) les paraules que més sentim al llarg del dia, de la setmana o de la vida sencera i que a força de repetició esdevenen part del nostre paisatge sonor fora del nostre propi cap... no és pensar.

Calcar les opinions, les paraules, les expressions i les proposicions dels amos a l'hora d'opinar, dir o argumentar temes que no són del dia a dia propi però que hi incideixen poderosament... no és pensar.

Fer aquesta definició que no defineix sinó que només intenta suggerir malgrat ho faci amb tanta informació com el meu cap és capaç de deixar anar al voltant d'aquest tema i de molts altres que poc hi tenen a veure... no és pensar.

Esdevenir retrat fotogràfic de qui sempre des de dalt ordena, condiciona, suggereix i, en definitiva, dicta com serem o com desitgem ser... no és pensar.

Triar entre "a" i "a", que són (no ho heu notat?) la mateixa vocal i dir "a"... no és pensar.

Triar entre "b" i "b", que són (ara sí que ho heu notat...) la mateixa vocal... no és pensar.

Amb posat jove i dinàmic (ulleres de pasta o les que porti el nou humorista del règim), resseguir camins trillats paraulers que ens menen sempre a obeir i deixar de fer anar el cap per cap altra cosa que no sigui portar capell, gorra, bonet, canotier, birret, gandalla, còfia, passamuntina o barret (aquest ja l'havia dit amb una altra forma)... no és pensar.

I tot i aquests repetidíssims "no és pensar", pensar és tantes coses, tantes, que no seré jo qui en fixi significat únic o divers en forma de frases ordenades i alhora que en dic quelcom en nego altres possibilitats que el mateix verb pensar porta associades i que en fan i el converteixen en un dels més preuats tresors quan el traiem per la boca o quan, menys sovint que no caldria, en fem un segell de qualitat del nostre propi ésser.